Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Maglekildes udvalgte fortællinger.

andet bind

MAGLEKILDES UDVALGTE FORTÆLLINGER

ANDET BIND

MAGLEKILDES UDVALGTE FORTÆLLINGER

AF

MAGLEKILDE PETERSEN

MED ILLUSTRATIONER AF **ALFRED SCHMIDT**

TREDIE UDGAVE

ANDET BIND

H. HAGERUPS FORLAG
KØBENHAVN

THIELES BOGTRYKKERI (G.L.LIND & NUMA FRÆNKEL)
1908

Han var myrderisk stærk.

Ja, det var dengang — da ha'de vi jo rigtignok no'en Fyre her i Skamstrup, som inte var nemme at nappes med.

Jeg kan huske, det var engang til et Barselsgilde hos Peder Jensens, da va' de med, de' var disse Tobises Sønner, som vi kaldte dem — Anders Tobisen og Frederik Tobisen fra Vemmeløv. — De var nu ikke ganske fri for at være ligesom lidt Overkarle; de troede en hel Del om dem selv, og de vilde gjerne agere stærke; det vil sige, inte Hans eller Anders, men Frederik, ham den lille tykke, som boer i Rye, og saa Peer, han er noget mere langstrakt, han boer i Herfølge.

Saa er det jo, at Peer Jensens Dreng sku' døbes — ja, jeg kan huske det ligesaa tydelig den Dag, da han blev født, for da var vi ude i Mosen at skære Tørv for Hoppeskrædderen, og saa saa vi, at Peer Jensen han kom kjørende lige saa stærkt som Hestene kunde strække ud; — ja, det var da egentlig itte Peer Jensen, men hans Husmand, Niels Søren, der kjørte, men vi kjendte jo Kjøretøiet og ded var Peer Jensens, og saa kunde vi jo nok regne ud, hvem han skulde hente. Saa siger han, den lange Jørgen Gesvint, som de kalder ham, ved det, han er saa myrderlig doven, han si'er: Kommer der en Dreng hos Peer Jensen, saa skal jeg love for, at der bliver et reidi Barselgilde, for det er jo bar Tøse, han har. Og der kom en Dreng, og den Dreng, det er

Jens Peter, som nu er stor og baade har ligget i Tjenesten og alting.

Der blev jo da ogsaa et forfærdeligt stort Barselgildes, for foruden hele Familien, baade de fra Hjembæk og Egebjerg og Høve og Allerup og Tjørnetved og Sømerød og mange flere Byer, saa var jo hele Sognet be'et med, og en farlig Hob Kjøbstædsfolk, og hele Peter Bruuns Mosikselskab de spillede. Ja, I kan tro, det var et reidi Barselgildes! Der manglede inte noget nogen Steder, Gildeset varede i trei Dage. I kan nok vide, at der var mange Folk med, for Husmanden Niels Søren, han fortalte da bagefter, at da Gildeset var forbi, saa solgte Peer Jensen 156 Pund Smør og 31 Snese Æg, som var blevet tilovers fra alt det, som Folk havde bragt med, og saa var der jo en ukristelig Hov Kager og Svedsketærter tilovers, foruden meget andet.

Dengang vi saa kom fra Kirken og havde spist og drukket, saa skulde de jo til'ed at dandse, og da de saa begynder at dandse, saa er det jo ikke ganske fri for — det er Tobises Sønner — det er jo ikke ganske fri for andet end som at de jo li'som vilde dandse noget paa — inte Hans eller Anders, det maa jeg inte sige — men derimod han, den lille tykke, han, Frederik, som bor i Rye, og saa Peer — han er saadan noget mere lang strakt, han bor i Herfølge.

Nu levede han dengang, det gjorde Hans Pæsen, — ja, De kan vel daarligt huske Hans Pæsen? Han var kuns en lille Mand, der var saa at sige Ingen, der regnede ham for noget, for han var kuns lille, men myrderisk stærk, — han vidste, rent ud sagt, slet inte Forr'ed paa sine Kræfter.

Naa, Hans Pæsen han ser jo paa dette here, at de dandser paa — Tobises Sønner; men da han saa har sid't noget, saa reiser han sig op! Og saa stak han begge Hænder ned i Buxelommerne, og saa gik han

frem og tilbages paa Gulvet, uden at la'e sig mærke med noget, og han sa'e heller inte noget, - nei, han sa'e aldrig et eneste Ord, men jeg og de Andre, som kjendte Hans Pæsen, vi saa jo nok, hvordan det vilde ende.

Saa holdt det Dandsestykke op, og de tog et lille Pust, og saa lidt efter saa begyndte Mosikken igjen at spille op. Saa dandsede de ud igjen; men det var lige det samme med Tobises Sønner. De var ikke ganske fri for at dandse li'som noget paa igjen — — Carl Dankert, som havde den Gaard, hvor nu Niels Hansen boer, nere ved Gadekjæret, han var levende den Gang osse, og han var heller inte videre til at spille Fandange med, nei, han var god nok osse, det var Carl Dankert! Men han var jo inte saa stærk som Hans Pæsen, omendskjøndt han var meget større, og Hans Kannellesen (Corneliussen), han levede ogsaa den Gang; han var osse ærlig nok. — Ja, der var ligegodt nogen Stykker i Skamstrup den Gang, som inte var nemme at hamle op med; de var inte rent Legetøi, nei inte videre!

Hans Pæsen han ser jo saa, at Tobises Sønner de li'som dandser noget paa igjen; — men saa reiste han sig op, og saa stak han begge Hænderne i Lommerne, og saa gik han frem og tilbages og saa af og til op imod Loftet, og jeg, som kjendte Hans Pæsen, jeg saa jo strax, at nu gik det galt. — Hans Pæsen han blev saa ved at gaa frem og tilbage paa Gulvet; men han sa'e aldrig et Ord!

Saa holdt Mossikken op igjen, og da de saa begyndte, saa dandsede de et Turstykke, — om det var Pigernes Fornøielse eller det var Jødeturen, — nei, jeg tror forresten, at det var »det lille F«, men det husker jeg nu inte i Øieblikket; — det kan forresten godt være, at det inte var andet end som en Sextur eller en Contreseier, det er nu osse ligemeget, men der dandsede ingen

af Tobises Sønner med. Jou! Hans Tobisen han dandsede ligegodt med, det kan jeg huske nu, men ingen af de trei Andre, de saa til.

Da de saa var fær'ig med Turstykket, saa spillede Mossikken op til en Massoka. Og strax saa var alle Tobises fire Sønner med, og saa gik det li'esaadan igjen; de kunde inte dy dem, andet end som de begyndte at dandse paa igjen.

Saa holdt jeg Øie med Hans Pæsen, og saa kunde jeg jo tydelig se, at han var splintrende gal. -- Jens Madsen han levede den Gang osse og Jens Iversen og Jørgen Svendsen — nei, det er feil! Jørgen Svendsen han hængte sig Aaret forud; ja, der var ligegodt no'en rigtige Mænd i Skamstrup den Gang, det var no'en Karle, der ku'e sla' et Slav, om der var In, der kom dem for nær. — Men saa er det jo, at han reiser sig op — det gjør Hans Pæsen — han var kuns en lille Mand; men myrderisk stærk — og, som jeg sa'e før, saa kunde jeg jo tydelig se, ved det at jeg kjendte ham saa nøie, at han var ædendes gal, og saa gik han saadan frem og tilbage med Hænderne i Buxelommerne; men han sa'e ikke et Ord; nei, aldrig et Ord han sa'e.

Men saa lige med det samme, saa tog han begge Hænderne op af Lommen, og saa hop' han lige i Veiret! — og nu var det jo en gammel Stuelænge, saa der var jo inte ret høit til Loftet, og saa slog han Hælene sammen og slog med den flade Haand paa Bjælken, lige saa det klaskede efter, og saa raabte han, Dæ'len dandse mig: Hurra! og det, saa de kunde høre det over hele Stuen! — Og det er en Sandhed, for vi var mange, der baade saa og hørte det. Ja, Niels Jakob han var levende den Gang osse; han var nu forresten heller inte valen.

Her tav Fortælleren.

Naa, kom de saa op at slaas? spurgte jeg.

Nei, det blev saa inte til andet end som det samme;

nei, det jævnede sig; men det var ligegodt forunderligt med Hans Pæsen, for der var Ingen, der ansaa ham for det, ved det han kuns var saa lille; men han var lige godt myrderisk stærk, det var han; han vidste saamænd inte Forr'ed paa sine Kræfter; — men det var der Ingen, der kunde se paa ham, uden som vos, der kjendte ham. Og saa tilmed, saa viste han heller aldrig sine Kræfter for noget Menneske, saa det var jo egentlig inte saa meget nemt at opdage det.

Den løbske Skomager.

I Roskilde boede for flere Aar tilbage en tysk Skomager. Han blev mere og mere forfalden, tilsidst i den Grad, at han Intet bestilte, men lod Forretningen passe sig selv. Selvfølgelig gik efterhaanden alle hans Kunder fra ham, og blandt disse hans bedste Kunde, Greven paa Ledreborg.

Vi havde dengang ingen Jernbane til Holbæk, og Kudsken fra Ledreborg kom derfor saa godt som hver Dag og paa bestemt Klokkeslet kjørende til Byen. —

Som oftest kjørte han med et Par ualmindelige fluxe graa Heste, der ikke taalte det mindste Knald. For at hævne sig, stillede Skomageren sig nu paa Lur, og saa snart han saa Kjøretøiet komme ved Ringstedgades Port, sprang han ind og hentede en Pidsk, forsynet med et særlig godt Smæld, og slog nu Knald paa Knald. Hestene tog paa Veie, saa Kudsken havde ondt ved at holde dem, og da gjentagende Anmodninger til Skomageren om at holde op med denne Spas, ikke frugtede, meldte Kudsken ham paa Politikammeret. Tilfældigvis blev jeg Vidne til Skomagerens første Møde her.

Skomageren, der den Dag var særlig beskænket, kom farende ind paa Kontoret. Hans Haar stod lige i Veiret som Børster, og han begyndte:

Skomageren: Gu' Da', Hr. Burgmeister, Di har haft Bud for mei?

Borgmesteren: Ja, jeg har tilladt mig at sende Bud efter Dem i Anledning af, at Kudsken paa Ledreborg har indgivet Klage over, at hver Gang, han kjører forbi Deres Butik, da springer De ud af Deres Butiksdør og slaaer Knald.

Skomageren: Ja, natyrligvis, Hr. Burgmeister, natyrligvis, det gjør jeg, da.

Borgmesteren: Ja, undskyld, Hr. Scheibel; men det er jo dog egentlig ikke saa naturligt.

Skomageren: Nai! Hr. Burgmeister, det kan jai ja so godt forstaa, det er ganske aldeles ikke natyrligt.

Borgmesteren: Nei! og De maa ogsaa kunne forstaa, at — hvor nødig jeg gjør det — ser jeg mig nødsaget til at diktere Dem en Mulkt, hvis det sker oftere.

Skomageren: Natyrligvis, Hr. Burgmeister, natyrligvis! det kan jai ja so godt forstaa, ja, det kan De ganske aldeles ikke la' vere; — men jai betaler Fanten

ferknuse mai ingen Mulkt; — nai, det gjør jeg ikke, Hr. Burgmeister.

Borgmesteren: Ja, hør nu, Hr. Scheibel, De maa ikke bande her i Salen.

Skomageren: Nai, natyrligvis, Hr. Burgmeister, det kan jai ja so godt forstaa, det kan jo ganske aldeles ikke go an, natyrligvis; men jai betaler Fanten ferknuse mig ingen Mulkt, Hr. Burgmeister, det gjør jai ikke, for jai er Burger i den Stadt, und betaler min Afgifter, so jai betaler Fanten ferknuse und split mig ingen Mulkt; det gjør jai ikke; wenn jai vil sla Knall, dann sla'er jai Knall; wenn der bare er et gott Smæld i Pidsken.

Borgmesteren: Hør nu, Hr. Scheibel, lad os tale alvorligt om den Sag.

Skomageren: Ja, alforlig, Hr. Burgmeister, alforlig! Ja, den passer for mig; lad os ta'e den ganz ruhig og alforlig.

Borgmesteren: Ja, tænk Dem nu, Hr. Scheibel, at Kudsken fra Ledreborg kommer kjørende forbi Deres Butik, og De saa springer ud i Deres Butiksdør og slaaer Knald, og hans Heste løber løbsk; — hvad saa? har De tænkt Dem det?

Skomageren: Natyrligvis, Hr. Burgmeister, natyrligvis, aber, Hr. Burgmeister, wenn nu Kudsken paa Ledraborrig han sla'er Knall, und jai løber løbsk, hvat so, Hr. Burgmeister? har De tænkt Dem det! — Hvat so?

Saa opgav Borgmesteren ham for den Dag.

Kjøbet af min Bog.

Det var kort Tid efter at jeg havde udgivet nogle af mine Historier, at jeg paa Torvet i Holbæk traf en Gaardmand, som jeg i mange Aar har kjendt; Samtalen mellem ham og mig gav Stof til nedenstaaende lille Historie.

Niels Jørgen. Goddav, Mavlekilde Peddersen!

M. P. Goddag, Niels Jørgen!

N. J. Naa, hvordan har De det saa, Peddersen, hvordan har De det; ja, De har det vel saadan ved det gamle?

M. P. Ja, Tak, jeg har det helt godt, Niels Jørgen.

N. J. Det glæder mig, Peddersen; det gjør det, — det ved Gud i Himlen — det glæder mig; — for vi har jo dog havt saa meget sammen og vi er altid kommet godt ud af det med hina'en; ja vi er; — vi kan sige, vi skylder ikke hina'en, andet end som kun et godt Venskab. — Hør Peddersen, — det var lige godt morsomt med den Historiebog, som de lavede til Julen; Gud, hvor har jeg dog moret mig ved at læse dem, og Degnen han har læst dem ganske høit i Forsamlingsbygningen, flere af dem. — Jo, jeg kjøbte saamænd den allerførste Bog, der udkom, det staar trykt paa Bogen, der staar: Første Oplag! Jo, jeg kjøbte Deres Bog strax.

M. P. (tvivlende) Næ—e?

N. J. Jou!

M. P. Nei, det tror jeg ikke.

N. J. Jou!! Det er bestemt, — det er bestemt, det er ded!

M. P. Min Bog?

N. J. Ja!

M. P. Den med Historierne?

N. J. Ja, netop! Den med Historierne.

M. P. Min Bog?

N. J. Ja!

M. P. Som jeg skrev til Jul?

N. J. Ja, det ved Gud i Himlen, ja Deres Bog, som De skrev til Jul!

M. P. Aa Snak! Er det sandt; — har De virkelig kjøbt min Bog, Niels Jørgen?

N. J. Ja, det har jeg, det er Sandhed; jeg har kjøbt Deres Historiebog, som De lavede til Julen.

M. P. Men hvor i al Verden fandt De dog egentlig paa at kjøbe min Bog, Niels Jørgen?

N. J. Det skal jeg saamænd sige Dem, Peddersen, akkurat ligesom det gik til. — Seer De, det var lige kort før Jul, saa si'er min Kone til mig: Hør, Niels, husk paa, naar Du kommer til Holbæk en Dag inden Julen og kjøb en eller anden Bog; det er ligegodt saa rart at have lidt Opbyggelse i Helligdagene; — Du ku' ta'e og kjøbe »Monrads Prækener«. — Ja, det skal jeg, sa'e jeg.

Men, saa er det jo, da jeg kommer til Holbæk nogle Dage efter, saa gik jeg med saadan en nederdrægtig hul Tand, og saa kommer jeg jo op hos ham Tandlægen Christensen, og saa fortæller han mig jo, at Peddersen har lavet en Bog. — Saa tænkte jeg ved mig selv: Saa kan Du s'gu da lige saa godt kjøbe Peddersens Bog og unde ham den Fortjeneste, ved ded vi er saa gammel kjendt, istedetfor Monrad — jeg har jo aldrig havt noget Bekjendtskab eller nogen Handel med Monrad; — Monrad kan jo være god nok ogsaa, Gud bevar's; —

jeg skal ikke udsætte paa Manden, han har aldrig fornærmet mig; — men jeg er jo da ganske anderledes kjendt med Peddersen. — Og saa var det jo, at jeg kjøbte Deres Bog! — — — Og min Kone blev ogsaa gevaldig glad for den, det gjorde hun. — Hun siger, det gjør hun, at hun tror ogsaa nok, hun havde blevet glad for Monrads Prækener; men hun siger ligegodt, det gjør hun, at hun tror langtfra, at Monrads Prækener, at de kan lignes ved Mavlekildes Historier; ja det si'er hun; — og det har hun sagt, ikke en, men flere Gange.

Madam Nielsen paa Nørrebro.

Ja, jeg ved nu ikke, hvoraf det kommer sig; men jeg for min Part kan nu inte med alle disse nymodens Anstalter, som de hitter paa nuomstunder. Se nu fandt de jo paa ifjor at bygge Forsamlingshus eller Messionshus, hvad de nu kalder det, og der render saa alle de aange Mennesker, som er i Skytteforeninden og gjør Gymlastik, li'som det ku' være rigtige Soldater, der laa i Tjenesten.

Nei, vi er mere gammeldags — det er vor Mo'er og jeg — vi holder vos til Kirken; vi kommer der rigtignok aldrig, ved det at vi er Uvenner med Præsten; men det bliver jo vor egen Sag.

Se, hvad er nu det for nogen Kunster at lade en

Dokter præ'ke; han kan jo passe sine Patienter og sine Mediciner og hvad han har med at bestille, og la'e Præsterne om deres; hvad skal han gaa ind i Præsternes Profission for? Men det er bestemt. Der var en Dokter der præ'kede deroppe i Kirken sidste Vinter. De sa'e jo rigtignok, at han var baade Præst og Dokter; men det var natyrligvis Løgn, for jeg ved da, at nu har vi søgt saa mange Doktre for vor Mo'ers Sygdom; men der er da ingen af dem, der er Præst, og det fik vi da ogsaa at vide, for da Hans Jørgens Kone spurgte ham tilraads om, hvad hun skulde gøre ved et daarligt Ben, saa sa'e han, at det var noget, som han ingen Forstand havde paa. Saa søgte hun Glimdokteren, og han kunde ordne det. Ja han er — rent ud sagt — en gevaltig Mand til at kurere; men han har jo for meget at bestille, han kan inte overkomme det. Men han er jo elle's en Karl til at ku' sige hvikken Sygdom det er, og hvor den hører hjemme. Natyrligvis kan han jo ta'e feil — det gjør han nok for det meste — men jeg saae dog, da Søren Hansen havde hængt sig, og de saa hentede Dokteren der fra Glim — Glimdokteren, som vi kalder ham — saa sa'e han, lige paa Stedet: »Ja, han er død!« Og det slog godt nok til, for Søren Hansen han kom aldrig tillive mere.

Li'saadan da han kom galt afsted — Kammeraaden paa Aldershvile — han fik jo det ene Ben ind i Tæ'skemaskinen, saa sendte de Bud efter Gestrikslægen og en Dokter til fra Kallundborg, og de snittede Benet af Kammeraaden, og Dagen efter saa døde han. Da sa'e Glimdokteren baade til vor Mo'er og mig, og der var forresten flere, der hørte det, at havde de bare sendt Bud efter ham, saa skulde han nemt ha'e ordnet det, saa Kammeraaden ku' beholdt baade sit Ben og sit Liv; men de andre havde baaret dem rent galt ad med det.

Og li'saadan engang jeg havde faaet en Brandbuld i

Nakken — — nei! det er Løgn, dengang hentede jeg inte Glimdokteren; nei dengang da sendte jeg Bud til ham den kloge Tøffelmager der oppe paa Bjerget, — Professeren, som de kaldte ham.

Ja, det var underlig nok med den Sygdom, den kom saadan lige paa engang. Karlen og jeg vi gik og pløiede lige udenfor Gaarden, og saa kommer min Kone ud og spør', om vi kommer ing og spiser Midaften, eller om hun hellere skal bringe Maden ud til os. Saa si'er jeg: La' vos hellere faae Maden herud, det er jo et nydeligt Veir, og saa kan vi gi'e Bæsterne Muleposerne paa ime'ns. Men saa lige i det samme, saa saae vi et Kjøretøi med et Par rødblissede Bæster for, oppe paa Landeveien, og saa si'er jeg til min Kone: »Saavidt som jeg kan se, saa er det vist Rasmus Hansens fra Lundebjerg; nu skal Du bare se, nu faar vi Fremmede. Og ganske rigtig! De svingede ned imod Gaarden og ind ad Porten, og saa var vi jo fær'ig med at pløie, for jeg sku' tage imod de Fremmede, der var kommet i Besøgelse, og Karlen han sku' tage imod Bæstene. — — — Den ene af dem, det var den røde Hingst, som tog Præmie ved Udstillingen; ja det er in reidi Hest! Han fortalte — det gjorde Rasmus Hansen — at Kongen var henne at se ham, og Kongen sa'e, at det var »ganske Contant den bedste Hest, der var paa Udstillingen«, og Kongens Kone hun klappede ham, inte Rasmus Hansen, men Hesten, og det endda to Overgange; ja det sa'e han, det gjorde Rasmus Hansen. Ja, det er en slem Tyveknægt ud ad en Landevei, det er den røde Hingst.

Men det var ded vi slap fra, saa hentede jeg jo ham, den kloge Tøffelmager, ja han var god nok osse! Da han saa kom og saae paa denne Brandbuld, saa var han ikke ganske fri for at være ligesom noget svirendes, og saa sa'e jeg til ham: Synes Du egentlig, min gode Professor, at det er rigtigt at møde i den Figur ved

saadan en Examen, som her forestaaer? Saa sa'e han: Du skal inte bryde Dig om nogetsomhelst, Jens Ni'len, for jeg skal nok ordne Bulden, og saa tog han sin Lommekniv op af Lommen og sleb ham paa Dørtærskelen, og saa sa'e han: Nu gælder det, enten Liv eller Død! Og saa snittede han væk, og det gik nydeligt, ja det gjorde; det gik nydeligt.

Ja, han er en sjælden dygtig Mand, det er Professeren; men han kan jo ikke faae Lov til at kurere for de rigtige Doktere, ved ded at han aldrig har lært noget, andet end som at lave Tøfler. Døer der en af hans Patienter, saa er der jo et farligt Spektakel, men om ogsaa der døer et helt Dusin for en af de rigtige Doktere, det er der s'gu aldrig nogen, der snakker om; de har naturligvis ondt af ham, ved det at han kun er en simpel Mand, der ingenting kan; men de kan nu sige hvad de vil; jeg holder ligegodt paa ham og saa paa Glimdokteren

Her faldt hans Kone ind:

Ja, og saa Madam Nielsen paa Nørrebro; hende maa Du rigtignok inte glemme, naar der er Tale om dygtige Doktere!

Madam Nielsen! Madam Nielsen? Det Tingest! Hun leverer jo Mediciner ud af en Krukke, enten det saa er til indvendig eller udvendig Daarlighed.

Aah Gud! Fa'er, hvor kan Du dog snakke saadan om Madam Nielsen, Du maa rigtignok skamme Dig noget — Du ved jo dog godt at det var Madam Nielsen, der kurerte mig.

Kurerte Dig, — kurerte Dig? Hvad er det for noget Sludder! Kurerte Dig? Du er jo lige daarlig endnu!

Ja det ved jeg nok, ded mærker jeg vel bedst selv; men hun kurerte da paa mig.

Ja paa den Maade kan jeg s'gu ogsaa kurere paa Dig, sa'e Manden.

Det kunde Du jo sagt i rette Tid, saa havde vi sparet Pengene til Madam Nielsen.

Sparet Pengene? Hun har s'gu aldrig faa't nogen Penge! Og hun dyer sig nok for at kræve mig, for hun har inte Lov til at tage nogen Betaling, det Tingest! Nei, man er da, Gud ske Lov, inte reidi tosset. Og tilmed saa kunde jeg som Sognefoged jo aldrig være bekjendt at betale hende for hendes Ulejlighed. Hun handler jo lige stik imod Lovene! Dersom jeg gaaer hen og melder hende, saa slipper hun inte under 100 Kroner i Mulkt, for hun har væ't mul'teret flere Gange. Nei, hun slipper inte under 100 Kroner! Som jeg jo saa kan spare hende for — og ved Du hvad? 100 Kroner, det er s'gu meget for meget at gi'e hende for den Uleilighed, som hun har havt med Dig. Men lad det nu gaa alligevel med de 100 Kroner. Enhver skal jo have noget for sit; det er ikke mere end som billigt.

Hans Hansen.

Fabriken havde havt en større Bestilling paa Vandledningsrør. Til Formningen af disse Rør anvendtes der en særegen Slags Formekasser, som udelukkende brugtes hertil. Da der var støbt et tilstrækkeligt Antal Rør, var der foreløbig ikke mere Brug for disse Kasser, og Mesteren beordrede derfor sex Mand til at bringe dem over paa Oplagspladsen ved Volden; — Oplagspladsen gik stadig under Navnet »Haven«; — der havde vel været Have engang.

Disse sex Mand erindrer jeg tydeligt: Amageren Jens Hansen, Emilius Jensen, Ludvig Lütken, Severin Neus, Hans Hansen og jeg.

Vi læssede saa Formekasserne paa en Jerntrækvogn, og da vi havde fuldt Læs spændte fire Mand sig for Stangen, og vi to andre styrede ved den høie Stabel. Saadan gik Toget gjennem Jernstøberiet ud ad Porten og hen ad Dronningensgade. Hans Hansen gik til Venstre for Stangen, Amageren til Høire og Ludvig Lütken og Emilius Jensen vare Forløbere; — Neus og jeg styrede ved Kasserne.

Alt gik godt, til vi naaede Volden, men saa begyndte Hans Hansen at blive urolig; — han krummede Hals og snøftede, og snart opdagede vi, at det var Grossmeyers store Rebslagerhjul der satte ham i Stemning.

Holdt! raabte han, og vi standsede. Jeg har aldrig været nærmer Stanghest før, sa'e Hans Hansen, — bare desse hersens gaar godt. Hør, Grossmeyer, raabte han:

Kan De inte ta'e og standse Maskineriet til vi er sluppet forbi? Jeg kjender mig selv og ved, at jeg kan inte gaa forbi en Reberbane, som nærmer Stanghest for et Læs Formekasser, naar der er fuld Spænding paa Maskineriet, uden at jeg bliver sky. Og bliver jeg sky og slaar mig ind paa Amageren, saa bliver han natyrligvis meget mere tosset end som jeg — han har løbet løbsk et Par Gange før — saa kan vi resikere at vi render med hele Herligheden og ødelægger baade os selv og hele Inventariummet. Ta'e og stands, Grossmeyer; — De gjør en god Gjerning med det; — De kan, og De er den Eneste der kan redde Situationen, og den ser inte rigtig rar ud i Øieblikket.

Grossmeyer smilede, lod selvfølgelig Drengen blive ved at trække væk paa Hjulet og spadserede baglænds, spindende paa den lange Traad

Naa, saa De vil inte la'e Derses Maskine puste lidt til vi slipper forbi? spurgte Hans Hansen. Ja, ja. — Sker her en Ulykke, og det gjør der sikkert, saa har De det paa Derses Samvittighed, Grossmeyer; husk paa det! Husk paa det, naar engang Regnskabstimen kommer, Grossmeyer!

Jeg gruer for, hvordan desse hersens vil spænde af; jeg formelig ryster over hele Kroppen. Det er dog ogsaa et forbandet Asen, den Grossmeyer, at han inte sagtens kan gjøre os den Tjeneste at holde Hvil det Øieblik. Tænke sig, at han ikke gjør sig Spor af Samvittighed af, at udsætte sex Mennesker for Livsfare; nei, det er et Asen!

Naa, der er jo inte andet for: Vi maa paa'en, Manne; vi kan ligesaa godt hoppe i det som springe i det, og saa faar vi at klare os saa godt vi kan. Men jeg frygter det værste; jeg vil gi'e meget til, at vi vare lykkelig og vel forbi Maskineriet; men, som sagt, jeg tror ikke, det gaar godt; jeg har havt saadan nogle løierlige

Fornemmelser baade igaar og idag, ligesom om der forestod mig noget.

Saa satte vi os igang igjen; men som Hans Hansen havde forudset, — da vi kom ud for Rebslagerhjulet, blev han sky, slog sig ind paa Amageren, der ogsaa blev sky. Forløberne — særlig Emilius Jensen — slog bagud; Neus og jeg gav Slip paa Kasserne, og i en rivende Fart gik det henimod Haven. Ved det bratte Sving væltede Vognen, Kasserne styrtede af, og flere af dem gik itu.

Gud ske Lov, at vi slap saadan fra det, sa'e Hans Hansen; — hvor er jeg dog glad for at det er lykkelig og vel overstaaet; det kan man rigtignok kalde et knusende Held!

Vi fik det hele samlet sammen og stillet op saa godt, det lod sig gjøre; men der gik kun faa Dage, førend Mesteren kom over paa Pladsen og opdagede Ødelæggelsen.

Selvfølgelig optog han Forhør i Jernstøberiet for at faa opklaret, hvorledes det var gaaet til, og den, som Mesteren særlig havde sin Opmærksomhed henvendt paa, var naturligvis Hans Hansen. Mesteren og Hans Hansen havde staaet i Lære sammen og vare Dus.

Mesteren kom hen til Hans Hansen og begyndte: Du var nok ogsaa med at kjøre de Formekasser over i Haven?

Ja, Gud Fader bevare os, det kan nok være at jeg var med; men ta'e og la'e være med at tale om den Historie, for jeg holder inte af den; — jeg forsikrer Dig for, at det kan gyse ind i mig endnu, naar jeg tænker paa det. — Jeg stakkels ulykkelige, uskyldige Mand med Kone og 7 umyndige Børn, jeg kunde jo lige saa godt ha'e mistet Livet ved den Leilighed; ja, man ser jo rigtignok ved saadan en Leilighed hvor nær man kan være Døden uden at ane det, og hvordan ens Liv hænger i

en Traad. Jeg tænkte ogsaa i mit stille Sind, da det var lykkelig og vel overstaaet: Gud hvor Lykken dog følger Dig hele Livet igjennem, det er formelig, ligesom den gik paa Jagt efter Dig, Hans Hansen; — ja, ku' Du slippe baade levendes og uskadt fra denne hersens Epersode, saa maa Du være født under en heldig Stjerne.

Hvad er det dog for noget forbandet Vrøvl, Du der staar og afleverer? spurgte Mesteren.

Vrøvl! sa'e Hans Hansen; — nei, hør nu, Mester: Lad være at sige Vrøvl; men ta'e og se at find et mere passende Ord, og det maa helst være lidt mere høitideligt, for Du kan bande paa — det var et høitideligt Øjeblik — inte endda saa meget, da det gik for sig, som bagefter, da vi saa at der ingen Ulykke var sket.

Ja, men hvordan gik det da til, Dit Vrøvl?

Ja, nu er Du der igjen med Vrøvl! men det maa Du inte sige, for det kan jeg inte taale at høre; — det ligefrem skjær' mig i Hjertet, naar Du kalder det for Vrøvl, at en Familiefader til Kone og 8 Børn —

Før sa'e Du jo 7, afbrød Mesteren.

Ja, men der er en — maaske to — det ved hverken Du eller jeg, Frederik — i Vente. — Naar en Familiefader, si'er jeg, til Kone og 8 Børn er saa nær ved at gaa ud af Verden ved en ulykkelig Hændelse, som skal bekjendtgjøres i alle Bladene.

Ja, al den Sludder bryder jeg mig ikke om; — jeg vil blot have Redelighed paa hvordan det gik til.

Ja, se hvordan det gik til — hvordan det gik til; — ja, se det er jo inte saa godt at sige saadan lige i Øieblikket, for se det hele, det var jo egentlig, naar man skal sige sin oprigtige Mening, saa rædsomt forskrækkeligt, og saa skete det jo i saadan en Hastighed, saa det staar for En, som for Exempel jeg vil sige næstendels ligesom en Drøm, — det vil sige en slem, nederdrægtig, ondskabsfuld Drøm natyrligvis.

Ja, men for Fanden, afbrød Mesteren, — hvordan gik det til?

Til? Ja, se det er jo det, jeg si'er, at det er jo vanskeligt at huske saadan helt igjennem, ja, det er det. — Se, det begyndte jo med, at det var i Lag Klokken fem, lidt efter at vi havde spist Vesperkost; — saa er det jo, at Du selv, Fredrik, for det ved Gud, det var Dig selv, Fredrik; — Du siger jo saa til mig og til Milius og til Severin Neus og de andre: Hør, si'er Du, I ku' ta'e og læsse alle de Rørkasser paa en Trillevogn og kjøre dem over i Haven; — det kan inte hjælpe, at Du vil gaa fra'et, Fredrik, for det tør jeg aflægge Ed paa at Du sa'e; — de staar os jo bare i Veien, sa'e Du, og det kan jo vare længe, inden vi faar Brug for dem igjen, sa'e Du. — Ka' Du gaa fra at Du sa'e det, Fredrik? Ka' Du?

Nei, det ved jeg s'gu nok, men det kommer jo slet ikke det ved, som jeg spurgte om.

Naa, inte! Var det ikke om Formekasserne Du vilde tale med mig?

Jo! Men alt det, Du sludrer om der, kommer jo slet ikke det ved.

Herregud, Fredrik, hvor vil Du nu hen? Hva' er den a'? Lad nu bare være med at blive utaalmodig, vi er da nødsaget til at begynde med, hvordan det gik til fra Begyndelsen af, for havde vi slet inte læsset Kasserne paa Vognen, og havde der ingen Mandskab været til at læsse dem paa, saa kunde Du jo inte ha'e gi'et Besked til Mandskabet, og saa var Ulykken jo inte indtruffen. — Naa, saa var det jo imidlertid, da Du har sagt til mig og til Milius og til Severin Neus og til de andre, at vi skal læsse Kasserne — for det sa'e Du selv, Fredrik, om det saa var det sidste Ord, jeg skulde sige, — det sa'e Du, saa det kan inte hjælpe, at Du vil gaa fra'et, saa er det jo at vi begynder at læsse.

Og Neus og Milius ligger saa den første Kasse op

paa Vognen; — men saa lige i det samme, saa si'er Milius: Hør, det er skidt, si'er Milius; — tag den Kasse ne'r af Vognen igjen; det er da mere rigtig, at vi faar de store Kasser forneien, og at vi saa ligger de smaa Kasser ovenpaa. — Det er der noget i, sa'e jeg, og Severin Neus han sa'e osse: Ja, det kan nok være at Milius har Ret, og at det b'ier bedre paa den Façon. — Og saa tog vi jo den lille Kasse ner af Vognen igjen — det gjorde Neus og jeg — og saa begyndte vi at læsse de store Kasser forneien, og da vi saa havde sat de store Kasser forneien, saa satte vi de smaa Kasser ovenpaa de store Kasser.

Tror Du snart, at Du er færdig? sa'e Mesteren.

Ja, se nu er vi jo fær'ig med at læsse; men ellers er der jo noget tilbage endnu, for vi er jo ikke engang sluppet ud af Støberiet med Vognen. — Saa havde vi jo altsaa faaet læsset, og saa er det jo, at Amageren og jeg vi stiller os for Stangen; — og jeg stillede mig nærmer, til venstre for Stangen, og Amageren han stillede sig fjærner, til høire for Stangen; — og saa si'er jeg: Ja, si'er jeg, jeg skulde jo da egentlig ha'e gaaet ved fjærner Side, ved det, at jeg er den høieste; — Men saa si'er Amageren — —

For Fanden! afbrød Mesteren, hvad i al Verden kommer dog al den Sludder mig ved; — jeg bryder mig s'gu ikke om, hvad Du sa'e, og hvad Amageren sa'e, eller om Du gik nærmer eller Amageren gik nærmer.

Nei, holdt nu lidt, Fredrik, og ta'e den med Ro; Du snakker om det, som Du inte kjender. Kom Skriftens Ord ihu: En lille Due kan vælte et stort Læs, og ser Du, — havde Amageren la't mig gaa fjærner, saa var der maaske slet ingen Ulykke sket, for saa var jeg jo kommen paa den anden Side af Stangen, og havde maaske slet inte faaet Øie paa Grossmeyers Maskineri; — men, som sagt, — saa si'er Amageren: Lad os nu

bare gaa, som vi har begyndt, — og saa satte vi os igang.

Og det gik rigtig brillant ud af Porten, og Veverstrøm han stod ovre i sin Beværtning og nikkede til os, og »Træbenet« han stod osse nere i sin Kjælderbeværtning og nikkede til os, og han — Du ved nok — den fladbundede Anders, som de kalder ham, Du ved nok ham Anders Kaskjet eller Anders Gedebuk, som de ogsaa kalder ham, ved det de skyldte ham jo for, at det var ham, der stjal Gedebukken fra Blegmanden ude paa Amager, han stod ogsaa og saa glad ud, og vi lirkede jo hen ad Dronningensgade og henad Volden til.

Naa, men Herregud! Hvad saa, sa'e Mesteren.

Ja, hvad saa, hvad saa! Ja, saa var det jo, at disse Gavtyvetøse deroppe paa Sømfabrikken paa Hjørnet af Søndervoldstræde — Sømsmedene, som vi kalder dem — de sad osse og nikkede til os og grinede af os

Ja, men hvad saa, hvad saa?

Ja, saa grinede vi jo naturligvis igjen, og saadan blev vi ved at grine, til vi vare naaede om Hjørnet. — Men nu kommer det! Nu kommer det!

Saa er det jo, at vi naar hen til Grossmeyers Reberbane, og jeg ser jo strax, at den er gal, ved at han har for stærk Spænding paa Maskineriet; han havde spændt begge Drengene for Hjulet.

Jeg be'er ham jo i al Høflighed om at standse et Øieblik, til vi er sluppet forbi; men, istedetfor at standse, saa kommanderer Bæstet »Fuld Kraft«! Og begge Drengene de satte jo fuld Kraft paa.

Den ku' jeg inte staa for, saa blev jeg sky og slog mig ind paa Amageren, og saa blev Amageren tosset og begyndte at sparke den fjærner Forløber, og saa blev begge Forløberne — baade Milius og Ludvig Lütken — ogsaa tossede og begyndte at sla' bag ud, og saa skar den, kan Du tro; — Du godeste Gud, hvor vi løb!

Saa kan jeg forresten inte huske mere, førend da alle Kasserne laa og var smadrede nede i Grøften, men saa kan jeg rigtignok inte nægte, at da jeg saa det Syn, saa opfyldtes mit Hjerte af Taknemlighed, og jeg sa'e til mig selv: Desse hersens, det er ligefrem enestaaende; her er afværget en stor Ulykke, for havde vi ligget i Grøften, istedetfor at vi gik foran Vognen, saa var vi ble'en knust, det er sikkert. — Ja, er det saa inte, som jeg siger, et forunderligt Held der hvilede over os den Dag!

Aah, jeg gider ikke høre paa din Sludder; Du er en Halvtosse og et Vrøvl, og Du bliver aldrig klogere, hvor gammel Du saa bliver! sa'e Mesteren.

Nu er Du der igjen med »Vrøvl«. Du kan jo slet inte tale med, da Du inte saa noget; men jeg ku' nok ha'e Lyst til at se Dig engang, Fredrik, som nærmer Stanghest for et Læs Formekasser, naar Grossmeyer har fuld Spænding paa Maskineriet. — Du kan bande paa, at Du slipper heller inte forbi — nei, Du gjør dog inte — uden at Du bliver tosset. — — Nei, la' vær', Fredrik, og snak med om de Ting, som Du inte har prøvet! — Jeg vil be' til, at hverken Du eller noget Menneske maa komme til at gaa igjennem, hvad jeg gik igjennem den Dag. —

Om Mesteren nærede Frygt for, at Forhørene over de Andre skulde blive lige saa vidtløftige som Forhøret over Hans Hansen, det ved jeg ikke. — Jeg ved kun, at Hans Hansen var baade den Første og den Sidste, der kom i Forhør i den Sag.

I Folkestuen.

Paa mit Fødested tjente en Karl ved Navn Niels. — Naar Folkene om Aftenen samledes i Folkestuen, afleverede Niels gjerne et Par Historier.

Se, det var da jeg tjente hos Kjøbmand Stampe i Slagelse, saa var der ogsaa en anden Karl, der tjente der, han hed nemlig Søren. Det var ellers en gevaldig Karl til sit Arbeide; han kunde bruge en Le, saa det ku' forslaa noget, ja, det var nydeligt at se, og saa la'e han en Skaar ligesom den kunde være lagt efter et Vattrepas. — Der var Ingen, der fik Lov til at spille Fandanko med ham! Nei, det var der dog ikke, det kan I være vis paa.

Men ved Siden af det, saa var han lige haard nok med Lystighed og andre Tossestreger. Han brugte en forfærdelig Hob Penge, ja han ligefrem ekstemerte Penge for ingen Ting; det ene Aar, vi tjente sammen, brugte han over syv Rigsdaler i Lommepenge, og det var tidt at han paa en enkelt Aften, naar han kom rigtig i Humeur — ku' bruge en to—tre Mark. Men ellers var han som sagt en rigtig flink Karl.

Han blev saa senere gift med en Pige som hed Laavise, hun tjente ogsaa hos Stampe, og der blev de jo saa kjendte, og da de giftede dem, saa gjorde Stampe hele Brylluppet for dem og gav dem endda to Par Knive og Gafler og to Par Kopper i Bryllupsgave.

Men nu skal I bare høre, hvordan at det gik med

ham, Søren. — Se det var en Søndag og saa skulde han ud og flytte Kre'tur, og Kre'turet det stod omtrent ude ved Slagelse Lystskov. Saa tænkte han ved sig selv: saa kan Du gaa en lille Tur i Skoven med det samme.

Saa li'som han gaar i sine egne Tanker ud ad Veien og tænker paa ingen Ting, saa hører han lige paa engang noget hvæse og puste saa forfærdeligt, og han gik jo naturligvis efter Lyden. Da han saa har gaaet et lille Stykke Vei, saa ser han, at det er en Snog, der er oppe at slaas med en Ædderdaase (Tudse).

Og han ser jo strax at Snogen han kan langtfra behytte sig overfor Taasen; for Taasen hun blev ved at overspytte ham med Ædder og Forgift saa ganske forfærdeligt.

Og Snogen han saa hen til Søren, li'som han vilde sige: Herregud, Søren, ta' og giv mig en Haandsrækning; Du kan jo da nok se, at jeg kan ikke behytte mig.

Det gjorde saa Søren ondt for Snogen, og saa hentede han en stor, flad Sten, og idet saa at Taasen hun trak sig tilbage for at ta'e Tilløb og overspytte Snogen igjen, saa la'er han Stenen falde ne'r paa Taasen, saa Taasen hun smadrede, og Ædderforgiften røg ud til alle Sider.

Taasen var jo død med det samme og Snogen han nikkede saa en trei—fire Gange til Søren og saa lige saa venlig paa ham, som om han vilde sige: »Tak for ded, Søren! Det kan være, at der kan komme en Dag, hvor jeg kan gjøre Dig Gjengjæld.« — Saa pilede Snogen afsted og smuttede ind i et Stengærde og ind i et Hul, han havde vel sagtens sin Leilighed i Gjærdet, det ved jeg nu inte, for det snakkede Søren inte om.

Men se, med alt dette here, saa har jo Søren ganske aldeles ikke bemærket, at der er røiet en lille Smule Ædderforgift hen paa hans ene Ben, dengang da han smadrede Taasen. — Han gik saa en Omgang i Skoven

uden at tænke paa noget, og da han havde gaaet noget omkring, saa gik han hjem ad Slagelse til.

Saa da han kom hjem, saa synes han jo nok, at det priklede noget i Benet, men han tænkte inte videre over det, førend hen imod Aften, saa begyndte Benet at hovne og bulme op, og tilsidst saa blev Søren bange, da han saa, at det blev dobbelt saa tykt, som det andet Ben.

Saa viste han en af de andre Karle hvordan Benet saa ud, og saa opdagede den anden Karl, at der var en lille bitte sorteblaa Prik foran paa Benet. — Saa gik han til Kjøbmanden og sa'e det, li'som det var, at det vist blev det bedste at sende Bud efter en Dokter, og saa sa'e Stampe at de kunde gjerne ta'e og hente Destriksdokteren — Kanttergissen hed han. De hentede saa Dokteren og han saa paa det, og saa sa'e han: »Ja, det har ikke nogen rigtig smok Fakson, ikke; det er fær'ig at ku' se ud, som om det kunde være Ædderforgift!«

Ja, sa'e Karlen, det kunde godt passe, og saa fortalte han Dokteren, hvordan det hele var gaaet til med Snogen og Taasen.

Dokteren smurte saa Benet paa ham med nogen Fittelse og Salvelse, og saa lovede han at komme igjen siden hen paa Aftenen. — Men da Dokteren var gaaet, saa blev Søren mere og mere daarlig, og han vred sig ligesom en Orm af bar Pine, og da Stampe han hørte ded, saa gav han Besked, at de skulde hente Destriksdokteren igjen, og da han saa kom og saa det, saa sa'e han: »Det er svært som det er taget til i Udvidelsen, — lad os hente en Dokter til«, sa'e han, og saa hentede de en Dokter, som hed Hanneken, og saa snakkedes de ved begge To; — men de snakkede inte Dansk, det var snarere en Slags Tysk eller Berlinsk. — — Det maa ha' været saadant noget, for der var da ingen af vos, der kunde forstaa det.

Da de saa havde snakket noget sammen — saa

meget som, vil jeg sige, et Kvarters Tid, saa si'er Destriksdokteren til Søren: »Ja, min Ven, vi er blevet enige om, at Dit Ben maa ambligeres! Det gjør mig ondt, at jeg skal sige Dig det, men vi bliver nødt til at sitte det af, for Ædderen er trukket for langt ing i det. Men iaften kan vi inte gjøre noget ved det, — det er for mørkt, — vi skal være her imorgen tidlig, og saa skal vi snart faa det savet a'.

Søren han blev jo inte — det kan I nok forstaa — videre glad ved den Anmeldelse, og tilmed saa havde han nu saadan en forfærdelig Pine, saa han mestendels ikke kunde nære sig i Sengen, og Benet blev ved at hovne.

Ja, gaa I nu til Ro Allesammen, sa'e Søren til vos andre Karle, for det kan inte hjælpe mig noget, at I sidder her og gloer paa mig. Men ta'e og lad et Lys staa og brænde her paa Bordet. — Det gjorde vi saa, og saa gik vi i Seng.

Men nu skal I bare høre! Saa er det om Natten, ligesom Søren han ligger og ikke kan nære sig for Værk og Uro, saa hører han, at der er noget der pusler og puster henne ved Døren, og da han ser derhen, for at opdage hvad det er, saa ser han, at det er en Snog, og da han saa nærmere til, saa opdagede han, at det var den samme Snog, som han havde hjulpet om Formiddagen, og som nu kom for at se til ham.

Snogen han listede sig saa hen i Kammerset og saa krøb han op paa en Stol, som stod ved Benenden af Sengen, og saa kiggede han over Sengekanten og blev ved at nikke til Karlen. Men Snogen han nikkede bestandig opad med Hovedet, uafladelig opad, og saa saa han ligesaa naadelig paa Søren, og ligesaa venlig, som om han vilde sige: »Du hjalp mig, nu skal jeg nok ogsaa hjælpe Dig igjen,« og saa blev han ved at nikke

og nikke opad; men Søren kunde inte forstaa, hvad Snogen han mente med ded.

Saa ligesom han ligger, saa vilde han lægge Overdynen lidt tilrette og da han saa lettede lidt paa Dynen, saa nikkede Snogen, men saa nikkede han den rigtige Vei, saadan nedad.

Saa gik det først op for Søren, at Snogen vilde ha'e, at han skulde tage Dynen af, og det gjorde han saa. — Og aldrig saasnart havde han gjort det, førend Snogen han var henne i Sengen, og saa krøb han omkring og saa paa Benet, og da han saa havde rigtig undersøgt det, saa saa han op paa Søren ligesaa troskyldig og saa nikkede han til Søren og krøb ner af Sengen og ud ad Hullet der var i Døren.

Saa kunde der vel være gaaet en Timestid eller to og Søren han blev ved at ligge og pines uafladelig. — Saa lige med et, saa formærker han at det pusler henne ved Døren igjen, og saa seer han, at det er Snogen, som kommer tilbage. — Og Snogen han krøb op paa Stolen igjen og sad og saa paa Søren og nikkede opad; — og nu vidste jo Søren, hvad Meningen var, og saa tog han strax Dynen af.

Aldrig saasnart havde han gjort ded, saa var Snogen nede i Sengen, og saa er det først at Søren han observerer at Snogen han har et grønt Blad i Munden.

Saa sad Snogen lidt og undersøgte Saaret, og saa la'e han Bladet paa, der hvor Pletten var, og saa overgydede han det med Fraade og Spyt, og saa krøb han ner af Sengen og henimod Døren. — Saa nikkede han til Søren og ligesom lo til ham og saa ganske venlig ud, som om han vilde sige: »Nu er Du hjulpet min Ven, fordi Du hjalp mig!« Og saa krøb han ud ad Hullet i Døren og væk var han med det samme.

Men ligesaa snart som Søren var blevet behandlet

af Snogen, saa dølledes ogsaa Smerterne i Benet, og da Destriksdokteren og den anden Dokter de kom om Morgenen og vilde ambligere Benet paa Søren, saa var der ingen Søren i Sengen, — nei, han var ude paa Arbeide og feilede aldrig et Gran. — Og begge Dokterne de tog saa deres Save og deres andet Værktøi under Armen og gik hjem.

Se hvad siger I om ded?

Søren han blev saa senere gift med Laavise, og saa kjøbte han et lille Sted i Næsby ved Skoven. Og der kunde det jo tidt træffe sig, at de saa en Snog i Marken. Men Gud hjælpe den, som gjorde Snogen Fortræd, naar Søren han saa det. — Han kunde aldrig glemme den Snog, som der havde kurert ham. Og — som han meget rigtig sa'e: »Den ene Snog ligner jo den anden, saa man kan inte vide om det ku' være den Snog, der hjalp mig.

— — — Saa tjente der osse en anden Karl hos Stampe, men se han hed nu ikke andet end som Laadvig. — Han var nu saa forfærdelig plaget med Troldtøi og Vætter og Skidt; men især var han saa meget plaget af Marren, hun red ham saa godt som hver eneste Nat.

Han var ogsaa forlovet med en Pige i Slagelse, men hun tjente ikke hos Stampe, for hun tjente hos Niels Sørensen paa Løvegade, og hun hed Mariane, men hun blev almindeligvis kun kaldt for Jane; og hun havde tjent mange Aar i Slagelse.

Denne Laadvig han havde i sin Ungdom været til Søs, og det var svært morsomt at høre ham fortælle om Alt det, som han havde set paa sine Reiser. — Han havde nu set alleslags vilde Dyr i levendes Tilstand; men han sa'e ligegodt, at det var ikke saa vidtløftig, om osse at man traf paa disse Dyr, saadan som Tigere og Løver og Pelekaner og Colebrier og hvad de nu hed allesammen, for der var mange Slags. Han havde aldrig

været bange for nogen af den Slags, — de eneste af saadan Amfibier, han havde havt rigtig Respekt for, det var Krokumdeller! — — —

Men saa kom der en Aften en Sømand, og han var nu ganske modsat, for han var bange for Løverne og de andre Dyr, men derimod Krokumdeller, de havde han nu aldrig væ't bange for. — Han fortalte, at hver evige Søndag, saa havde han og hans Kammerater den værste Komedie ved at gaa og lege med Krodumdellerne og

saa med at drille dem. Saasnart som at en af Krokumdellerne han vilde overfalde dem, saa han, for sin Part, han gjorde aldrig andet, end som bare, at han rendte ligesaa stærkt, han kunde, og naar saa han mærkede, at den var lige bag efter ham og lige i Hælene paa ham, og den begyndte at gabe og snappe efter ham, saa sprang han til Side, og saa kunde Krokumdellen inte vende sig saa gesvindt, og inden den saa fik vendt sig om, saa var han oppe i et Træ og sad og grinede af den. — Og saa var, saa godt som, al Fare overstaaet, for det var meget

sjældent, det skete næsten aldrig, at de krøb op i Træerne efter et Menneske.

Men det var nu ikke ded, at jeg vilde snakke om.

Nei, saa var det jo, som jeg sa'e, at han Laadvig var saa forfærdelig plaget med dette here Marreridt mesten hver eneste Nat. — Og han beklagede sig til vos andre Karle, og vi undersøgte Kammerset, men vi kunde ingen Steder finde noget Hul, som hun kunde slippe ind af, andet end som det Hul, som Snogen han var krøbet igjennem; — det var et lille Hul, som Rotterne havde gnavet.

Men saa sa'e Laadvig: »Ta' og gjør mig en Tjeneste! Naar I formærker i Nat, at Marren hun ri'er mig, saa skynd Jer hen, en af Jer, og slaa noget for Hullet, saa hun inte kan slippe ud.« Og det gjorde vi. Saasnart som vi mærkede om Natten, at det var galt fat, saa røg vi op og stoppede Hullet.

Og ganske rigtig, — den næste Morgen da vi vaagnede, saa stod Jane, hans Kjæreste, ganske skamfuld og ganske splittrende nøgen henne i en Krog i Kammerset.

Saa sa'e Laadvig: »Herregud, Mariane, hvor kunde Du dog bære over Dit Hjerte og gjøre mig den store Sorg, det havde jeg mindst troet om Dig, og jeg har jo dog aldrig fornærmet Dig paa nogen Maade.

Saa sa'e Jane: »Tak skal Du ha'e, Laadvig, nu er jeg frelst! Der er et undt Menneske, som der har forhekset mig, saa jeg var nød til, saa nødig som jeg vilde, at være Marre hver Nat; men nu er jeg forløst!«

Har Du ikke ogsaa formærket, sa'e hun saa, at alt Staalet var redet af Din Le, da Du skulde bruge ham i Foraaret? — Det var ogsaa mig, der var forhekset til at skulle gjøre det Stykke Arbeide. — Jeg maatte ride paa Leen hver Nat hele sidste Vinter; men nu er jeg ogsaa forløst for ded. — Men husk for Ettertiden, at Du altid

gi'er Din Le trei Strøi med Strygespaanen, inden Du sætter ham fra Dig, for saa er der aldrig noget Troldtøi eller Vætter eller Marrer, der kan faa Magt over ham!

Ja, nu er Klokken halvti, sa'e Niels, saa nu er det vist bedst, at vi lister i Seng.

Slagter Sytten ved 4de Regiment.

Naa, Lars, lad os nu faa en Historie.

Ja, det er nu meget godt med denne Fortællen og Fortællen; men man kan s'gu da ogsaa blive kjed af det; — naar jeg endda kunde noget nyt; men det kan jeg ikke heller.

Jo, tøv lidt, — jeg kan fortælle Jer en eller anden Passage der ovre fra Felten; der oplevede man saa meget af den Slags. — Lad mig se, lad mig nu bare faa trukket Tankegangen lidt sammen, saa kommer det nok; — der er den om Løgtenanten, det er nu forresten en udmærket Historie. — Nielsen hed han — det gjorde Løgtenanten, og der skulde I nu forresten ha'e set en Karl, — baade til Bajonetfægtning og springe paa Hesten; ja, kort sagt, ligemeget hvad han nu skulde til — han var god nok, det er I vis paa, og saa var han nu saa forunderlig forekommendes; men lige godt en reidi Soldat. — Saa var det en Dag, saa kaldte han paa mig, og saa trak han mig hen i en Krog, og jeg kunde godt se paa hele hans Haandtering, at han havde noget vigtigt, som han vilde sige mig, og saa si'er han: Hør! — — Hør et Ord, siger han, og saa saa han lige saa medlidendes paa mig. Hør, siger han — — — Nei, der er s'gu egentlig ikke noget ved den Historie.

Nei, saa vil jeg hellere fortælle den om Slaget ved Dyppel, den er go'. Se, det var dengang ved Dyppel eller rettere sagt ved Dyppel Mølle, saa ligger jo mit Kompagni, de laa — nei, den vil jeg heller inte fortælle,

for den har I jo hørt saa tidt, og der er heller inte stort ved den. — — Nei, bliv nu bare lidt; — nu skal jeg fortælle Jer en, som jeg nok tror, at I inte har hørt iforveien, og som forresten — da jeg selv skal sige — falder ganske kaamisk ud, og god er den; det er I vis paa; — ja, den er god.

Det var nemlig — er det Løgn, synes jeg I siger? — nei, det kan I være evig forsikrede om, at det er ingen Løgn — en Karl ved vort Kompagni; han hed Søren. Han var ellers Slagter og saa stod han indskrevet som Nummer Sytten. Se, ved det, at han nu var Slagter og tilmed havde Nummer Sytten, saa blev han almindeligvis kaldt for Slagter Sytten. Han vilde nu gjerne spille hellig, og det var han da ogsaa; men det vil sige, det var bare med den lille Punktumsbemærkning — det var, skinhellig. — Nu skal I høre, hvordan jeg blev klog paa ded.

Det var en Søndagsmorgen ligesom jeg sidder i mine egne Tanker, saa kommer Skrædderen, som vi kaldte ham, omendskjønt han var slet inte Skrædder — han var mere saadan et rigtig To'skehoved; han kommer ind til mig, og saa si'er han: Hør, Snoldeløv, — for jeg blev almindeligvis kaldt ved Bynavnet — hør, Snoldeløv, si'er han, lige med de samme Ord. Skal vi inte ha'e en lille fire Kort, fire Skilling og se at faa Slagter Sytten med. — — Lad gaa, sa'e jeg. — Gaar Du ind til ham? sa'e Skrædderen. — Det kan jeg ogsaa, sa'e jeg.

Naa, jeg gaar da saa ind til Slagter Sytten og da jeg kom derind, sad han med begge Hænderne oppe om Hovedet. Har Du Tandpine? sa'e jeg. Aldrig et Ord han svarede — han blev ved at sidde og se ned for sig i en gudelig Bog; — I skal inte tro, at han saa meget som skulde se op — nei. — Naa, saadan, si'er jeg. — Ja, sa'e han saa. — Naa, sa'e jeg saa igjen, og saa sa'e han ja igjen.

Men saa siger jeg: Hør, Slagter Sytten, Du skulde da inte muligvis kunde ha'e Lyst til en lille rejel fire Kort, fire Skilling? — Hm, sa'e han, og saa spyttede han henad Gulvet og blev ved at læse igjen, uden saa meget som at se op.

Nu skal jeg jo inte nægte, at jeg blev ligesom lidt opsat, og saa gaar jeg da lige hen i Møde med ham og saa sa'e jeg: Vil Du muligvis hellere ha'e hende paa otte Skilling eller paa tolv, eller paa tyve, saa kan Du ogsaa faa hende paa det. — Vupti, Hans Christian, saa var det s'gu forbi med Læsningen den Overgang, og saa følledes han med ind til mig, og saa begyndte vi at spille; — men saa skal jeg være en evig Skurk, dersom inte Slagter Sytten han havde Spil lige hver evige Gang, og han kunde gjøre mig Beet paa to Trumfer og et Es ligesaa tidt, jeg vilde spille. — Saa tilsidst saa drev han det saa vidt, at han vilde gjøre mig Beet paa Trumf Es, men saa sa'e jeg: Nei Tak, min Ven, den er lige godt lovlig grov at gaa ind paa, den bliver vist lige stiv nok; gaa Du nu hellere ind hos Dig selv og læs igjen, for denne hersens kan jeg dog egentlig ikke sige morer mig i Længden. — Aa ja, sa'e han, og saa spyttede han henad Gulvet, og saa gik han.

Skrædderen han blev saa siddende lidt, men saa sa'e han: Ja, saa tror jeg ligegodt, at jeg ogsaa vil liste af. — Du kan jo da nok blive lidt, sa'e jeg. — Nei, jeg tror dog ligegodt, sa'e han, og saa gik han ogsaa.

Saa sad jeg da ene, og saa kom jeg til at tænke paa dem derhjemme, baade de Gamle og min Søster og Jens Niels's Karen Margrethe, og saa kunde jeg tydelig, saadan i Tankerne se mig selv, at jeg gik og pløiede ude i Marken med den røde Plag, og Karen Margrethe hun kom ude fra Marken med begge Mælkespandene helt fulde af Mælk, og saadan blev jeg ved at sidde og grublisere, til jeg blev helt contrarig og melancholsk i

Hovedet, og da jeg skulde rigtig til at se mig for, saa sad jeg akkurat i samme Stilling som Slagter Sytten, da jeg troede, han havde Tandpine.

Men saa sprang jeg op og saa sa'e jeg til mig selv: Den gaar inte i Længden, Snoldeløv — nei, den gjør inte; det kan s'gu inte nytte at sidde her og tabe Modet; vi kan vist rigtig godt ha'e det behov i disse Tider, dersom vi ellers har noget.

Ligegodt, tænkte jeg ved mig selv, det var dog ogsaa

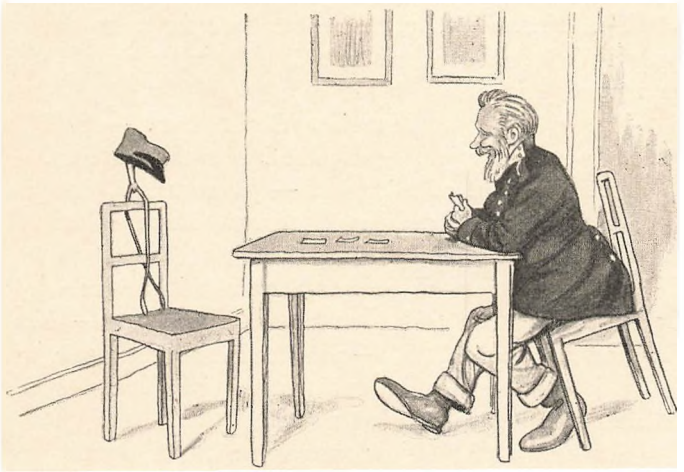

forbandet, at Du skulde der gaa hen og gjøre Dig Uvenner med Slagter Sytten, ellers kunde vi dog ha'e siddet nu og faaet vos en lille fire Kort.

Naa, tænkte jeg saa igjen, noget maa Du ha'e at more Dig med, men hvad skal Du hitte paa? Kunde det inte lade sig gjøre at spille en sexten Streger? Jo, men med hvem? — der kneb det, — Skrædderen var gaaet, og Slagter Sytten var gal.

Ligemeget, siger jeg, saa spiller jeg med mig selv, saa bliver dog Pengene i min nærmeste Familie; men

tænkte jeg saa igjen: mon det alligevel inte bliver lidt kjedeligt i Længden at spille alene. Nei, nu ved jeg, hvad jeg vil; jeg gi'er Kort til To, og saa tænker jeg mig, at Slagter Sytten sidder der, saadan paa den anden Side af Bordet. Saa flyttede jeg en Stol hen og satte Ildtangen op paa Stolen og gav ham min Hue paa, saadan saa han kunde forestille Slagter Sytten.

Saa begyndte jeg at spille, og paa mindre end som halvanden Time vandt jeg 22 Skilling fra ham; — det vil da sige, hvis han havde været der og havde spillet med.

Naa, tænkte jeg, havde Du nu bare fat i ham saadan rigtig i Virkeligheden, saa skulde Du jo rigtignok vise ham noget Andet.

Jeg op! Og saa ind hos Skrædderen. — Skal vi paa'en igjen? si'er jeg. — Hvikket? si'er Skrædderen. — Ih, med fire Korten, si'er jeg. — Ja saamænd, det kan vi jo gjerne, sa'e Skrædderen, og saa følledes vi ad ind til mig.

Saa gik jeg ind til Slagter Sytten, og saa sa'e jeg: Er Du klar paa en frisk, saa begynder vi igjen. — Naa, det gjør vi? si'er Sytten. — Ja, det mener jeg, sa'e jeg. — Ja, ja da, saa mener jeg det ogsaa, sa'e han, og saa følledes han ogsaa med ind til mig.

Saa begyndte vi igjen; men lige første Smæk, saa var det det samme igjen; jeg havde Trumf Dame og Trumf Ti og endda to Esser; men ligegodt skulde jeg være Beet.

Naa, jeg lod som ingen Ting; men da det saa blev ved, og jeg skulde være Beet lige hver evige Gang, saa blev jeg gal igjen, og saa sa'e jeg: Nei hør, ved Du hvad, Slagter Sytten, — jeg vil inte fornærme Dig, og jeg vil heller inte skjælde Dig ud, for det ligger nu engang ikke for min Natur at være grov eller uforskammet overfor Nogen; men det vil jeg dog sige Dig, at Du er, Fanden dandse mig, en reidi Æsel og en Vindbeutel og

Avekat og Bulbidere og en — en — en ufortøvet Slughals, som jeg aldrig vil spille et Slav med mere.

Men saa skulde I bare ha'e set Slagter Sytten! han røg op, og kan I saa gjætte, hvad han sa'e?

Han stillede sig op — saadan ret op foran mig, — og saa sa'e han — — — »Naa«, sa'e han, og saa gik han med de halvtredie Mark, han havde vundet.

Lad saa Nogen sige, at han inte var skinhellig!

Efter Svendsens Begravelse.

To Gjæster siddende ved et Bord i Caféen ved Gasværkshavnen; de har fulgt en Kollega til Jorden paa Vestre Kirkegaard.

Næ, seer Du, siger Svendsen — — Aah, Hr. Værtshus! Lad vos faa To tè.

Næ, seer Du, som jeg sa'e før, det var det, jeg kom fra, saa siger han — — Det er dog en nederdrægtig forbandet Træk her er.

Næ, seer Du, saa er det jo han siger — (til Opvarteren) Tak ska' De ha'e, hvormeget er de'?

Opvarteren. To The, det er 20 Øre.

To The? Jeg har forlangt to Sorte.

Opvarteren. De sa'e to The!

Nei, De Vindflækker, jeg sa'e To tè, og de To, som vi fik iforveien, det var vel nok »smaa Sorte«. Vil De bare være saa venlig at la'e vos blive i Vanen; — kom ikke med The her, det maa De aldrig byde anstændige Mennesker. — Jeg troer, De er tosset! The? Det er jo det, at Sylow kan faa den mest stokforhærdede Forbryder til at bekjende ved. Nei, min unge Ven og Landsmand, for alting i Verden, byd mig aldrig det mere, for saa ku' jeg nemt blive hidsig og det ta'er paa mine Nerver. — Nei, maa vi faa Kaffe med Rom, — hører De Rom! Vi skal ikke ha'e Slavecognac med Façon, for naar vi er ude i Høitidelighedens Alvor og lige har bevist en afdød, elsket Kammerat den sidste Æresbevisning, saa er der ingen smalle Steder hos vos; — vel Olsen? Og saa opføre vi os som Gentlemænd; men De kan bande paa, at vi vil ogsaa behandles som »Gentlemænd«.

Naa, er det nu »Sorte«, vi har faaet? Ja, det kan man da faa ne'r. Tænke sig, at byde vos The? Nei, det eneste, det duer til, det er til at børste Tænder med; men man skal bare dye sig for at synke det. Værs'go, 20 Øre, det slaar lige til.

Næ, seer Du, saa er det som sagt, saa siger han, det gjør Svendsen — — det er nu alligevel en sløi Rommer, men de benytter sig naturligvis af, at man er til Lig og som Følge deraf er lidt fine i Tøiet, men lad gaa med det. — Skaal Du gamle Maho'nisplint!

Næ, seer Du, saa er det jo han siger til mig: Stoffer, siger han, for han kaldte altid sine Kammerater ved det halve Fornavn — det tyder paa Fortrolighed, og Fortrolighed, seer Du, det kommer af Venskab, og Venskab, seer Du, det kommer af — af — af; ja, det vil jeg nu inte forklare Dig, for det kan Du alligevel

inte forstaa. — Nu, saa siger han altsaa: Stoffer, siger han; — jeg hedder nu forresten Christoffer, for jeg er opkaldt efter min Bedstefader. Han hed nemlig Hans Nielsen, for jeg skal sige Dig: Jeg er nu slet ikke født her i min Fødeby, nei jeg er født i Holbæk; Du har nok hørt Tale om Holbæk, den ligger ned imod Kallundborg.

Men, som sagt, saa siger han til mig — — Hvor var det nu, jeg slap? Naa ja, javel, jo det er rigtigt, ja det var det jo ogsaa, nu husker jeg det, — det var; — — ja men veed Du hvad, Olsen, man kommer jo saa sjældent ud at more sig, saa naar man altsaa saadan engang imellem kommer til Lig, saa veed jeg inte, hvordan det kan være; men man føler sig saadan saa vel tilpas og munter og livsglad; man bliver saa underlig glad ved Livet — — Hr. Værtshus! Maa vi faa to Gjenstande til og et Par fine Cegarer; De kan godt gi'e vos af dem til 5 Øre; man maa da ha'e Raad til at ryge en ordentlig Cegar, naar man har fulgt en gammel god Ven til Jorden. Havde vi bare Svendsen! Det vilde ha'e moret ham at sitte ser og faae et Par smaa Sorte og sittet og vrøvlet med vos og takket vos, fordi vi har fulgt ham til Jorden.

Næ, seer Du, hvad det nu var, vi talte om! Naa, det var — — Næ, seer Du, saa er det jo han siger til mig: Stoffer, sa'e han, den er »gnaven«; jeg gjør det inte længe, si'er han - — Det er ikke alene pænt; men det er i høieste Grad fornuftigt, at Du tænker paa Din Fremtid, for jeg vil ikke trættes med Dig anbelangendes Din sidste Udtalelse; jeg kan naturligvis godt see, at Du er snart fær'ig; Du ligner jo bogstavelig »Døden fra Lybæk«. — — Tror Du, der kan være Tale om, at jeg kan komme mig engang endnu, sa'e han. — — Nei, sa'e jeg, det troer jeg inte, jeg vil inte lyve for Dig; — Du er fær'ig. Jeg vilde jo trøste ham saa godt jeg kunde.

Nei, jeg føler godt, at den er gnaven, sa'e han; men gjør mig den sidste Tjeneste — sæt den Vest ud, der

hænger der — ja der er kun den samme, saa Du kan inte ta'e feil af den — Du maa gjerne sætte den for 50 Øre; jeg har før faaet 75 paa den, — og kjøb vos saa lidt 8 Graders. — Og det gjorde jeg, og det drak vi, og det var sidste Gang, jeg saa ham levendes.

Ja, han var en god Kammerat! Og saa var han talentfuld; — ja-a, Du skulde ha'e seet ham at »spytte en Graaspurv«. Jeg har aldrig seet et Menneske, der kunde spytte saa akkurat som han; han skulde nok træffe dem lige under Vingerne, og — om Forladelse, saa maatte de jo rigtignok spadsere hjem, for flyve, det kunde de inte.

Og rettænkende og nobel, det har han ogsaa været alle sine Dage. Saadan husker jeg engang. da der var Reisegilde paa en Bygning, hvor vi arbeidede sammen, saa siger han til mig: Stoffer, si'er han, den er gnaven! — Ja, siger jeg, den er go'! — Ja, siger han, den bliver gal, for jeg troer, at jeg er fuld; det er vist bedst, at jeg gaar hjem, medens jeg er ædru, saa kan jeg komme igjen, naar jeg har sovet den ud, for jeg vil nødig svigte Selskabet. — — Det er talt som en brav Kammerat, sa'e jeg, og saa fik jeg et Par af de andre Kammerater til at hjælpe mig at bære ham hjem.

Seer Du, saadan var han af Characteer, — og saa havde han den sødeste lille Kone og tre deilige Børn; de vidste saamænd ikke det, de skulde hitte paa for at glæde ham. Jeg glemmer aldrig, da vi kom hjem med ham; vi blev saa hjertelig modtaget, som om vi kunde ha'e været Journalister; hans tre Børn raabte Hurra for os og peb i Fingrene; det var ligesom det kunde være Kongens Geburtsdag Og da vi saa kom op med ham, saa sa'e hans lille søde Kone, at det var nogle nydelige Kammerater, hendes Mand havde. — Naa, ja naturligvis var vi pyntede, men det var dog kjønt af Konen, at hun la'e Mærke til det.

Og nu er den Familie opløst; — ja nu ligger han

derude, mens vi sidder her og tænker paa ham. — Ja, han var en støt Karl og en god Kammerat; han var i — — men hvad Fanden, Olsen, Du sidder jo og sover — vil Du la'e vær og krølle Lagenerne! Op med Humeuret! Vi maa ha'e en Gjenstand til — — Hr. Værtshus! — — Hva'! Naa ikke det? Ja, saa er der jo da Gud ske Lov andre Snasker, baade hos á Porta og Wiwel og Neiendam og Concertpalaiet. — Kom, Olsen, min gamle, prøvede Ven, vi gaar hen paa et andet Sted, hvor der er en Vært, der er glad ved os, og ikke saadan en som han her, for han er gnaven.

Ja, den er gnaven, Olsen, men vi fik ham da i Jorden paa en honnet og tidssvarende Maade, og en god Kammerat det var han — lige til det Sidste. — Kom nu, Olsen; farvel, Hr. Værtshus; maa jeg ønske Dem en god Bedring!

Klubben i —by.

Saavel i Slagelse som i Sorø — vore to nærmeste Kjøbstæder — havde de selvfølgelig en Klub; — hvorfor skulde vi saa ikke ogsaa have en Klub i —by?

Byens Indbyggere bestod jo, saa godt som udelukkende af Folk udenfor Bondestanden, der var ikke en Bondegaard i Byen. — Der var to store og en mindre Kjøbmandsforretning, Jernstøberi og Maskinfabrik, Vognfabrik, Mølle, Bageri, Farveri og alle Slags Haandværkere, om det saa var saa sjældne Haandværk som Rebslager og Barber.

Den ene af Kjøbmændene, Mølleren og jeg stillede os i Spidsen som Indbydere, og Klubben blev dannet med et Antal af — saavidt jeg mindes — 30 Medlemmer. Af disse Medlemmer var de otte Direkteurer. — Hvilke Embedsforpligtelser, der paahvilede hver enkelt Direkteur husker jeg ikke; jeg kan kun erindre, at syvende og ottende Direkteur vare Opvartere, det var den eneste Maade, paa hvilken vi kunde opnaa at faa gratis Opvartning. Syvende og ottende Direkteur vare Rebslageren og en af Smedene der i Byen. — Rebslageren meldte sig dog snart fra det som Direkteur; han følte sig nemlig en Aften dybt krænket i sin Værdighed.

Naar min Broder eller jeg, i Kommers, raabte til ham: Jean, en Bayer! saa fandt han det morsomt, men han tillod ikke Alle at tage hans Navn forfængeligt.

En Aften kom han hen til mig, jeg kunde se, at han var meget fornærmet. Jeg kan ikke være Direkteur

længer, sa'e han. Hvorfor, hvad er der i Veien? spurgte jeg.

Nei, jeg kan ikke være Direkteur længer og jeg skal sige hvorfor. — For naar saadan en Karl, som den lille Tøffelmager — det hæse Spektakkel — ikke har mere Respekt for en Direkteur i Klubben, end at han fløiter af en Direkteur og raaber: Halløi, her, Jean! En Spyttebakke! saa vil jeg hellere sige mig fra det hele.

Og jeg hedder inte Jean; jeg kan godt være mit Navn bekjendt — jeg hedder Niels Christian Jensen.

Mine Overtalelser var frugtesløse og paa den Maade mistede vi altsaa vor »Ottende Direkteur«.

Lokale leiede vi hos Gjordemoderen; hun havde en stor Øverstestue, som stod ubenyttet. Af Forfriskninger kunde man kun faa Kaffe og Øl.

Forlystelserne vare tarvelige, de skulde væsentligst bestaa i Oplæsninger og lignende, og saa skulde der virkes hen til Oprettelsen af et Bibliothek.

Skolelæreren indviede den nye Klub med Oplæsning af H. C. Andersens Den grimme Ælling og jeg fortalte Historien om Barberkniven. — Jeg tør imidlertid ikke paastaa, at Historien vakte udelt Bifald.

Skrædderen paastod, at det var Løgn, naar jeg fortalte, at der var to Døre paa Apotheket, som Bonden kom ind i, det kunde jeg bilde Bønder ind. — Men han hoppede inte paa den; — han kjendte hvert eneste Apothek i hele Kjøbenhavn, men der var ingen af dem, der havde to Døre. Og saa ramsede han op, alle de Apotheker, der var i Kjøbenhavn. — Nei, man var da'nte ingført Kjøbenhavner og kjøbenhavnsk Læredreng og Svend for ingenting.

Jeg holder med Skrædderen, sa'e Blikkenslageren — og jeg bilder mig da ogsaa ind, at jeg er kjendt i Kjøbenhavn.

Rebslageren paastod, at om Degnen saa ti Gange

var Degn, saa maatte han derfor inte bilde sig ind, at han kunde proppe Folk med hvad det skulde være. — Og at han, som Degn, der skulde foregaa vos Andre med et godt Exempel og lære Børnene Sandhed, vilde være bekjendt at prøve paa at bilde vos ind, at Folk inte kunde kjende Forskjel paa en Ælling og en Svaneunge; — det var noget Vrævl, som inte var værd at høre paa. — Han var glad at han ingen Børn havde, hvis de skulde lære den Slags i Skolen.

Og jeg maa tilstaa: Rebslageren og Skrædderen var ikke ene om deres Mening; — den blev delt af flere af Medlemmerne.

Oplæsningerne blev derfor omtrent sluttede med den første Aften. — Skolelæreren forsøgte sig rigtignok engang senere med et alvorligt Foredrag: »En kortfattet Beskrivelse af Jordkloden«; men da blev Skrædderen først rigtig fornærmet.

At Degnen tror, han kan bilde os ind, at Jordskorpen inte er tykkere end som Skallen paa et Æg — naturligvis i Forhold — og at alt det indvendige er Ild; — det er den stiveste Løgn, jeg nogensinde i mit Liv har hørt, sa'e Skrædderen. — Vi behøver jo slets inte at gaa videre som Bevis for det, end som vi bare vil ta'e Brønden deroppe ved Bryggeriet, den er 45 Alen dyb, og saa er der boret — Gud ved hvor mange Alen; men der er vist ingen af Brøndgraverne der saa nogen Ild der; — nei, Vand kom der! Hvis der virkelig var en Smule Ild, saa maatte den jo slukkes af Vandet, som var nere i Jorden. — Ja, det er reidi! sa'e Rebslageren.

Saa nøiedes vi med at give Møde hver Tirsdag, naar det var Klubaften. — Nogle spillede Kort, mens Andre fortalte forskjellige Oplevelser fra deres Liv.

Skrædderens Liv havde særlig været rigt paa mærkværdige Hændelser. — Han fortalte gjerne nye Historier hver Tirsdag; — jeg skal gjenfortælle et Par af dem. —

Aldrig har jeg hørt Nogen fortælle en Løgn med saa stor Troværdighed; men han havde ogsaa øvet sig i mange Aar.

Han havde en Søn der hed Theodor, han lærte Smedeprofessionen, men naaede aldrig videre end til, først at være en Slags Haandlanger i Baumgarten & Burmeisters Kjedelsmedie og efter at han kom derfra arbedede han som Hjælper hos forskjellige Smede paa Landet. — Skrædderen var ikke uvidende om, at han var sløi; men ikke desto mindre fortalte han om:

„Min Søn Tævedor".

Nu er s'gu Tævedor, min Søn Smeden ligegodt reist fra Bomgartnerens Værksted, — ja han er. — Paa en Maade er det jo kjedeligt nok, ved det at de vilde saa nødig af med ham; men nu havde Tævedor jo faaet det Hoved paa, at han vilde væk. — Han sa'e saa til Værkføreren: Paa Lørdag Aften, saa holder jeg op.

Hvad er den a', Frederiksen? sa'e Værkføreren.

Aah, sa'e Tævedor, den er inte saadan ligefrem a' noget, men nu har jeg inte Lyst til at være her længere.

Saa gik Værkføreren; — men saa lidt efter saa kom han tilbaves og saa havde han den ene af Principalerne med; — det var »Bomgartneren«. — Saa si'er »Bomgartneren«: Jeg hører at De vil reise, Frederiksen.

Ja, det er min Bestemmelse, sa'e Tævedor.

Er der Nogen, som der har fornærmet Dem? Frederiksen, for saa sig mig det, jeg er tilfreds hvem det er, saa skal jeg nok snakke med ham

Nei, det er der inte, Hr. Principal, si'er Tævedor; — det kommer de endelig heller inte nemt til, for jeg ved, at jeg kan klare mig med mit Arbeide, — lige meget hvad jeg bliver sat til.

Er det Daglønnen, — vil De ha'e høire Dagløn? sa'e Principalen; — sig bare til, Frederiksen, — er det ded, der er i Veien, det skal inte skille os ad.

Ja, det er meget pænt af Dem, Hr. Principal, det Tilbud, De gi'er mig der; men jeg vil reise, sa'e Tævedor.

Det gjør mig meied ondt at vi skal skilles, sa'e Bomgartneren, men jeg kan jo nok høre, at der tesvere inte er noget ved det at gjøre; — saa gik Bomgartneren.

Men lidt efter saa kommer han tilbage, og saa har han den anden Principal — Burmestersen — med sig. — Saa si'er Burmestersen: Hvad er de' jeg hører om Dem, Frederiksen; vil De reise fra vos?

Hvad skal det betyde, Frederiksen; — vi vil meied

nødig af med Dem, det ved De godt, og min Kompagnon har vel sagt Dem — det vil jeg da haabe — at Pengespørgsmaalet, hvad Lønnen anbelanger, det kan ikke skille vos ad.

Ja, jeg takker Dem mange Gange, Hr. Principal, si'er Tævedor, men det kan nu inte blive anderledes; nu har jeg lært, hvad der er at lære paa Derses Fabrik, og det takker jeg Dem for; men nu har jeg faaet Lyst til at se mig lidt videre om.

Det kan i og for sig selv være meget rigtig af Dem, Frederiksen, sa'e begge Principalerne; men som sagt, det

gjør os meget ondt at vi skal skilles; — naa, der er jo inte noget ved det at gjøre, sa'e de, og Taarerne stod dem i Øinene. — En Ting vil jeg kun sige Dem, Frederiksen: Der staar altid en Plads aaven til Dem her paa Fabriken.

Jo—o, saa reiste han og nu har han taget Arbeide hos Smeden i Skrøbeløv ovre ved Rudkjøbing; — og det kan jo være meget rigtig at se hvordan det gaar til paa andre Værksteder.

Det er ellers sjældent jeg holder med Dig, Skrædder, sa'e Skomageren; men i dette Tilfælde holder jeg baade med Dig og Tevedor, for natyrligvis er Baumgarten og Burmeisters Fabrik et udmærket Sted for en ung Mand at arbeide i, men jeg tror nu ligegodt at Smedens Værksted ved Rudkjøbing, det passer meget bedre for Tævedor; det er klogt af ham at han er taget til Langeland.

Ja, hvorfor mener Du egentlig de'? sa'e Skrædderen.

Jo, for saa er han nærmere Hamborg.

Hvad vil det sige? sa'e Skrædderen.

Jo, jeg mener kun, saa har han lettere ved at tilegne sig det tyske Sprog, og det er rart for ham at være hjemme i det, for et Menneske, der vil reise omkring i Verden, og det vil naturligvis Tævedor.

Skulde han bedre ku' lære Tysk paa Langeland end heroppe? spurgte Skrædderen.

Ja, det ved jeg sgu'nte; men jeg ved da — som jeg sa'e før — at han er nærmere ved Hamborg.

Tak skal Du have, Skomager; jeg kan nok mærke, Du vil gjøre Grin med mig.

Det er fær'ig at ligne efter det, sa'e Skomageren.

En brillant Historie.

Det var godt, at jeg traf Dem, Maglekilde. Jeg har en brillant Historie til Dem; jeg fangede den for et Par Dage siden i en Jernbanecoupé, og jeg tænkte øieblikkelig: Den skal Maglekilde Petersen have; — han skal nok faa lavet noget ud af den. — Ja, det er en af de bedste Historier, jeg nogensinde har hørt; nu skal De bare høre.

Det var i forrige Uge, at jeg tog hjem med Toget fra Kjøbenhavn — det var med Varetoget — saa sad der to Herrer i Coupéen, og den ene af dem fortalte denne Historie. Der skal nu ellers noget til for at faa mig til at lee høit; men Gud hvor jeg, rent ud sagt, grinede! Men det var nu ogsaa en brillant Historie, det var det.

Og jeg sad og tænkte: Havde Du bare Maglekilde ved Siden af Dig, saa han kunde høre den; — det vilde være noget for ham; — ja, jeg vil sige Dem: De har s'gu aldrig lavet saa morsom en Historie, for den var storartet; ja, Gud hvor jeg grinede! Men saa tænkte jeg: Nu skal Du lytte efter, saa kan Du sagtens huske den, og saa kan Du bagefter fortælle den til Maglekilde, naar Du træffer ham, for det er Synd, at han skal gaa Glip af den. — Og saa satte jeg mig hen og agerede, som om jeg slet ikke hørte efter; men De kan bande paa, at jeg fangede hvert eneste Ord — han tænkte mindst paa, at den Historie skulde komme ud i Verden — og jeg fortrød det ikke, for det var en brillant Historie; det vil sige, det var noget Vrøvl; men alt det, som De skriver, det er jo heller ikke andet end Vrøvl.

Og De kan tro, jeg lyttede, og jeg grinede indvendig; og jeg tænkte ved mig selv: Naar Du nu kommer hjem, saa skal Din Kone ha'e den, for det morer altid min Kone at faa saadan en rigtig god Historie, der er taget lige ud af Livet, og denne her, det er nu en af de brillanteste Historier, som jeg nogensinde har hørt; jeg har da aldrig moret mig mere over nogen Historie. Men saa da jeg kom hjem, saa var min Kone gaaet i Seng og laa og sov, og saa syntes jeg, at det var Synd at vække hende, endskjøndt jeg havde stor Lyst til det, for det var en brillant Historie

For nu skal De bare høre; — ja, den var nu ligefrem ikke til at staa for — men alligevel vilde jeg ikke vække min Kone; men jeg lovede mig selv, at hun skulde have den Dagen efter til Frokost.

Saa den næste Dag til Frokost, saa siger jeg til min Kone: Nu skal Du høre en brillant Historie, som jeg fangede i Aftes i Jernbanen. Jeg tror, jeg tør sige, at Du har aldrig hørt saa grinagtig en Historie, og saa satte jeg mig i Positur for at fortælle hende den; men vil De saa tænke Dem; — — saa kan jeg min Salighed ikke huske et Ord af hele Historien!

Og som jeg har spekuleret paa den; men jeg har ikke været Menneske for at huske den; men en brillant Historie, det var det; — jeg kan grine af den endnu, naar jeg tænker paa den. — Det eneste, som jeg kan huske, det var, at der var noget i den om en Mand paa Amager; men det er der jo ikke saadant noget morsomt ved.

Lexikummet.

Ja, Gu' klarer han sig meget godt i Byraadet, det gjør Rebslager Madsen; men jeg siger: havde han inte fulgt mit Raad, som jeg gav ham den første Aften, efter at han var valgt ind i Byraadet; — havde han inte fulgt mit Raad, saa havde hans Stilling maaske lige knebent vaaren saa stabil, som den er. Nu staar han som en franco Mand, og det kan Du sige, jeg har sagt, jeg, Lysestøber, Byraadsmedlem Hansen, — ja —.

Kjøb Dig en Lexikum, sa'e jeg. Det er det allerførste, Du har at gjøre; — kjøb Dig en Lexikum med fremmede Ord. — Dansk, — Gud bevares, jeg siger inte noget Ondt om mit Fødelandssprog, — det kan være godt nok saadan som almindeligt Talesprog og Skriftsprog, men det forslaar inte; det forslaar inte med det Danske, naar der er Tale om det Offentlige.

Saasnart som man er valgt til communal Bestillings- eller Embedsmand, saa maa man lære en Mængde fremmede Ord, som ligger helt udenfor det danske Sprog. Gjør man inte det, saa er det ligefrem umuligt at klare sig og faa de Andre til at regne En for noget rigtigt, og til at ta'e Hensyn til Ens Meninger og Forslag og Intepilletioner. Man kan inte klare sig, men faar immervæk Nefas, det er det samme som Uret, og de Andre faar Fas, det vil sige det samme som Ret.

Nei, kjøb Dig en Lexikum, sa'e jeg til Madsen. Saa

kan Du i Dine ledige Stunder sla' op i 'et og se, hvad det betyder, og hvad det betyder, som Du vil ha'e frem i Raadet eller i Udvalg eller i andre forskjellige Variationer af Møder, som det maatte confenere den høitærede Amtmand eller Politimester eller Formand at resulvere for Dig. Saa staar Du som Bravo.

Med bar' Dansk kommer man ingen Vegne saadanne Steder! Nei, man maa eventuelt kunne fremmede Ord, hvis det skal reussere En at daapere og chancemere om med de forskjellige Forslag. Heraf vil da faarmælt resulutere, at de neie sig. Jeg vil ogsaa rent ud sige, at det skal der en Del til; for den Slags skal ta'es paa en hel anden Fakon end andre Mennesker.

Der er nemlig oppe i Raadet en hel anden Luftart. end der er alle andre Steder, og den kaldes for Etiqvetten. Vi har inte noget dansk Ord at sitte i Stedet; men jeg vil oversitte det frit ved — et Bræmseapparat, der virker med et kyddraulisk Tryk, saa mangen En mister sin Veltalenhed og absorberes.

Nu har jeg aldrig været af dem, der sætter en Lyst i at høre mig selv tale hele Tiden, for jeg raissonnærer — hellere sige lidt og godt end meget og Vrøvl. — Naa, forresten er der Ingen nu, der har saa meget at ska' ha' sagt mere, siden vi har faaet de nye Stole; de ere saa magelige, at man eventuelt faar Lyst til at tage sig en Skraber i dem.

Ser Du, da jeg begyndte, saa kneb det jo osse en Smule for mig, for den Lærdom, som man fik i mine Drengeaar, den bestod mest i at lære at sla' Veirmøller og gaa paa Hænderne og den Slags Ting.

Imidlertid, jeg spekelerede og spekelerede paa alle de fremmede Ord, jeg hørte; men det gik snart op for mig, at al min Spekeleren kunde inte hjælpe, uden som med mindre at jeg fik en Lexikum.

Saa sendte jeg Bud med Lars Conditionair, som

levede dengang, og som reiste til Byen hver Dag og besørgede Ærinder for Folk, efter saadan en Lexikum, og jeg forklarede jo Lars, at det var en stor Bog med fremmede, udenlandske Ord. — Og Lars kom osse hjem om Aftningen med en meget stor Bog, og den ha'de kun kostet 3 Mark og 8 Skilling, saa der var da noget for Pengene.

Jeg tog saa Bogen ind i min Stue og begyndte strax at klemme paa. Den fik en Omgang baade forfra og bagfra og fra Siden a' og saa Høire omkring fra den anden Ende a', baglænds og forlænds, Tour og Retour! — Men det var lige meget, hvilken Led jeg saa tog den fra —, der var ikke et eneste Bogstav med rigtig Fakon, de' var no'en rene Misfostre, og saa stod de og skavede sig baade paa kryds og paa tværs og paa Hovedet og paa Enden.

Jeg var inte rigtig glad ved den Bog, min Kone og mine Tøser de grinede og spurgte om, om det var Cyprianus, jeg sad og læste i. — Læste i? Saadan noget Vrøvl! Læste i? Jeg kunde jo aldrig læse et eneste Ord i Skidtet; jeg ku' bare sidde og glo i den.

Men saa tilfældigvis en Dag, saa kommer den gamle Præst ned til mig, og han ser Bogen, og saa si'er han: Hva', det er jo en græsk Bivel, De der har, Hansen, si'er han. Er det de', sa'e jeg; da har jeg da ellers kjøbt den i den Tanke, at det skulde være en Lexikum.

Nei, det er en græsk Bivel, sa'e Præsten, men maa jeg faa den, skal jeg gjerne gi'e Dem en Lexikum istedetfor den; for det er vel en Conversationslexikum, De vil have? Ja Tak, sagde jeg.

Saa byttede vi, og jeg har aldrig fortrudt den Handel. Det kan nok hænds, at jeg studerede Lexikummet, og i Løbet af et Aarstid ku' jeg stille med saadan en Bunke fremmede Udtryk, saa baade Amtmanden og Politimesteren de maatte neie sig; oprigtig talt tror jeg lige-

godt, at mange af dem var de fremmede for, men jeg si'er, der skal osse Flid til, og jeg studerede.

Jeg kan huske, at han den lille Pottemager Kraiberg han sa'e. Hvor Fanden hitter Du al den Veltalenhed fra, Hansen? Det er inte for at foverisere eller smigre Dig, sa'e han; men vidste man inte, at Du var Lysestøber, saa kunde man saamænd gjerne anta' Dig for en ren Tyveknægt af en Lommeprokurator, saadan en ligefrem »Politiets Overmand«. Jo--o, den Lexikum, den har hjulpet mange af mine Forslag frem.

For Exempel, som vil jeg nu bare sige, dengang det var for i Byraadet, om Torvegade skulde brolægges eller asfalteres eller ma'damiceres. Saa da Amtmanden og Kjøbmand Jensen og flere Andre ha'de udtalt sig, saa sa'e jeg: Maa jeg tillade mig at komme frem med en lille Intepilletion, og saa tog jeg Ordet, og saa sa'e jeg.

Undskyld, at jeg tillader mig at fremkomme med en lille Intepilletionsforespørgsel. Da der her er Tale om et Fladeindhold, sa'e jeg, saa spiller selvfølgelig Cobekindholdet ingen Rulle i den Beregning, derimod vil Fladeindholdets Størrelse natyrligvis indskrænke sig eller udvide sig mere eller mindre i Forhold til, om vi lave en større eller mindre Pereferi, sa'e jeg, og den lille Bue, som Gaden kommer til at sla' i en Krumning nærved Skomager Jensen, den vil absolut blive krumkav ved den ene Side af Gaden og krumvex ved den anden Side af Gaden og paralet med de respective Steders Bygningsform, sa'e jeg. Om der skal ambligeres en eller to Serier Fliser paa Fortovet, vil vel senere blive taget under Overveielse.

Gjør vi en Feiler, sa'e jeg, eller sla'r vi en Skjæv, saa kan Feileren dresseres, men mit Alpha og Bodega det er: Lad os inte begynde under daarlige Asparsier.

Jeg foresla'er, at vi insultere en Mand, der er inde

paa Brolægningsvæsenet. Lad ham saa tatovere et Exempel, som vi andre paa et senere Stadium kan nyde godt af og rette os efter. Mulig har En eller Anden Et eller Andet imod dette Forslag; men det affecterer mig ikke.

Hr. Amtmandens Forslag for Enden af Gaden paa Torvet om et Springvand i Rakokokokostil med Alligatorfigurer, det kan være meget godt; men den er jeg

ligegodt inte med paa. For en saa lille By som vor kunde det let blive for lukullisk et Arbeide. — Hvad der passer i de store sydlige Lande, som Rumænien, Makedonien eller Amazonerne, det passer inte her; vi maa erindre, sa'e jeg, at vi har et meget forskjelligt Delta; dernede kjender de inte til vor nordiske Isvinter og Sne og andre Istapper, som saa tidt kan gjøre store Forandringer i Figurernes Formninger.

Jeg be'er de ærede Byraadsmedlemmer, sa'e jeg, om Undskyldning for mine frie Udtalelser i denne Sag, men,

som D'Hrr. véd, er jeg en Mand, der snakker væk fra Leveren, og for en god Sags Skyld har jeg aldrig vaaren bange for at stille mig selv i Branchen, og naar jeg har kjæmpet for en Sag, da har Kampen altid fra min Side vaaren ført med et aabent Gevihr og erlig. Jeg har eventuelt og vil eventuelt altid sitte Pris paa at gjererere mig som en Gentlemanlike.

Og hvad jeg her er fremkommet med, det er jeg fremkommet med i Sagens Ingteresse, min Mening er inte at ligge an paa at komme i Collection med D'Hrr. Byraadsmedlemmer.

Sluttelig skal jeg bemærke, hvad der forøvrigt ikke kommer denne Sag ved, at det vilde være heldigt, om D'Hrr., der læser Karikatur paa vore Blade, var lidt mere omhyggelige overfor diverste Trykfeil.

Saa satte jeg mig ner; men Du kan tro, den Tale den slog an, og den bed; og den Ene gloede paa den Anden, og jeg hørte Borgmesteren hviske: Satan, saa den Lysestøber kan forme sine Ord. Og Autoriteterne de neiede sig. Der blev inte meget med Springvand eller Figurer dengang.

Og hvad var Skyld i det andet end som min Lexikum og de fremmede Ord, den ha'de aldrig gaaet paa bar Dansk, nei!

Derfor, som jeg si'er. Dansk kan være godt nok i det daglige Liv, men i Byraadsmøder og andre dermed beslægtede Camcilikummer, der kan man inte nøies med Dansk; — nei, bliver man valgt ind i et Byraad, eller en anden lignende Institution, saa maa man strax resulutere sig til, at man ta'er Inistativet til at kjøbe sig en Lexikum og som offentligt Mandfolk gaa i Lære hos Udlandet, angaaendes hvad Sproget angaar.

Den høiere Lægevidenskab.

Det er alligevel storartet, naar man saadan rigtig betænker sig, hvor Lægevidenskaben nu for Tiden staar høit i gamle Danmark; der er snart ikke den Ting, uden de kan skjære, snitte, lappe og flikke smaa eller store Stykker Kyd ud eller ind af et Menneske; der er bogstavelig ingen Ting, der er ubegribeligt mere, og det skulde slets inte undre mig, om Slægtgeledderne herefter skulde naa en Alder af op imod halvandethundrede Aar, ligesom han Methusalem gjorde.

Jeg gik jo i flere Aar saadan og hivede og hivede i min Hals og blev hæsere og hæsere; det sidste Aar

kunde jeg kun hviske, og det var daarligt nok, jeg kunde høre, hvad jeg selv sagde, men saa en Dag siger jeg til mig selv:

Hør, Seifert, nu bli'r den kriminel, hvis Du inte gaar hen til en Speci Specialist, og saa gik jeg hen til han den gemytlige Doktor Simmerdahl og lod ham undersøge mig.

Sæt Dem ner, Seifert, sagde Doktoren, og imens pillede han en hel Bunke Strikkepinde og Syle sammen og satte et stort Speil midt i Panden paa sig og tændte et morderligt Blus paa Lampen, uagtet det var høilys Dag. Den bli'r varm, tænkte jeg, men i det samme snup Doktoren en Landse og raabte: Gav, og saa lagde han ligesom et forniklet Skohorn ner paa Tungen, og saa stak han det ene Spyd ner i Halsen efter det andet.

Kan De sige: Ih? Seifert, sagde han og stak.

Kan De sige: Aah? og saa stak han igjen.

Av, av, vrælte jeg. Naa, der har vi det, sagde Doktoren.

Hør, Seifert, De maa foreløbig komme her hver Dag, for Derreses Hals ser nu inte saadan fin ud, sagde han. De har rent ud sagt gaaet lidt længe med den Hals.

Ja, si'er jeg, jeg har s'gu gaaet med den fra Lille af; jeg kan aldrig huske, at jeg har haft nogen anden Hals; det bliver 38 Aar til Foraaret.

Ja, det kan jeg nok tænke, Seifert, sagde Doktoren og satte et alvorligt Ansigt op, men sig mig nu oprigtigt, Seifert, har De inte ført ligesom en Smule vildt Leben?

Undskyld, Hr. Doktor, si'er jeg, vildt Leben, ja, hvad, man har jo aldrig saadan vaaren af de mest Tilbageholdne.

Nei, det vil jeg tro, sagde Doktoren. Har De aldrig vaaren syg, Seifert? Nei, si'er jeg, syg, inte efter det jeg kan erindre.

Tænk Dem nu om, gjentog Doktoren. Jo, si'er jeg, vist har jeg vaaren syg og sengeliggende.

Hvor gammel var De dengang, og hvad feilede De? sagde saa Doktoren. Aah, si'er jeg, jeg var saadan omkring en halv Snes Aar, jeg havde brukken mit nærmer Ben.

Saa rømmede Doktoren sig, og saa sagde han: Hør, Seifert, De er da vel inte saadan slem til at lægge Ørene tilbage og tage Dem et lille Glas?

Nei, Hr. Doktor, si'er jeg, et lille Glas har jeg egentlig saadan aldrig vaaren slem etter; jeg har altid foretrakt et stort Glas.

Naa, ser vi det, sagde saa Doktoren; foreløbig maa De vænne Dem af med det og se at blive Totalsmand, inte smage hverken Cognac, Baier eller Kaffe, i det hele taget drikke saa lidt som muligt, uden som en Snaps til Maden, hvis De da pleier van at tage Snaps til Maden, sagde Doktoren.

Ja, Hr. Doktor, si'er jeg, en Snaps til Maden tager jeg med Maade. Naar inte lige det er, at vi har Fremmede, saa drikker jeg aldrig mere end saadan vil jeg sige 5 à 6 Smaasnapse til hvert Maaltid, men man faar ogsaa adskillige udenfor Maaltiderne, og jeg tror ogsaa, man skulde minecere lidt, endskjøndt det vilde falde vanskeligt det første Par Aar.

Det kommer De nu alligevel til, Seifert, sagde Doktoren. De maa ikke nyde nævnte Gjenstande, og saa har De at møde her hver Dag mellem Klokken 12 og 2.

I saadan en Maanedstid stillede jeg hver Dag, og Doktoren sagde daglig: Gav! saa snup han Tungen og holdt fast i den, og saa stak han først alle Spyddene

ner, og saa tog han bagefter en Pensel og ferniserede og lakerede Halsen lige til Maveklappen, saa Taarerne trillede ner af Kinderne.

Nu kom vi saa vidt, og jeg kan glæde Dem med, Seifert, vi gaar fremefter. De har vel været Totalsmand og afholdt Dem fra Cognac, Baier og Kaffe?

Ja, Hr. Doktor, si'er jeg; jeg vil være en Æsel og Skurk for Livstid, om jeg har smagt en Draabe af det Slags, De nævnte, Hr. Doktor.

Naa, det kan jeg li'e, sagde Doktoren; der kan De se, man kan godt undvære den Vare.

Ja, si'er jeg, det kneb da ogsaa svært de første Dage, for jeg havde jo lovet Dem at være Totalsmand, og inte for det, jeg har aldrig i mit Liv kunnet udstaa Whisky, men man kan vænne sig til alting; jeg har, siden jeg gav Dem mit Ord, inte drukket andet end som Whisky og Thepunscher.

Naa, saadan, sagde Doktoren, De er mig en net Totalsmand, men saa skal jeg nu sige Dem Noget, Seifert: i Morgen kommer De ind paa min Klinik, og der bliver De i otte Dage, hvis De da vil have, at jeg skal skaffe Dem Deres Stemme igjen.

Javel, Hr. Doktor, saa siger vi det.

Næste Dag stillede jeg paa Klinikken, og der var flere Kandidater for at se paa det.

Gavl sagde Doktoren, og saa stak han alle de Landser og Knive ner i Halsen, der fandtes, og saa skar han det ene Stykke Kyd ud af Halsen efter det andet og la'e Stykkerne paa en Glasplade.

Da han saa var færrig, sagde han: Der kan De se, Seifert, det var Polyper, De havde i Halsen; om otte Dage har De Deres Stemme ligesaa kraftig som før.

Tak, Hr. Doktor, si'er jeg, det med Stemmen, det er jeg myrderlig glad for, men inte for det, at De, Hr. Doktor, er den klogeste af vos to, betvivler jeg inte,

men naar De siger, at det, der ligger, er Polyper, saa tror jeg nok, at alt, hvad der hedder anbelangendes Kyd, der er jeg med paa den, der tager De feil. Det er Toperkler, som vi kalder dem paa Kvægtorvet, den kjender jeg bedst fra Kreturet.

Sludder, Seifert, sagde Doktoren, saa havde De vaaren død for længe siden.

Gav igjen, sagde han saa, og saa stak han en Revolver helt ner i Halsen paa mig, og saa gik en af Kandidaterne hen til et stort Batteri og dreiede rundt paa et stort Svinghjul. — Giv Fyr! raabte Doktoren, og saa exploderte Revolveren nere i Halsen paa mig.

Jeg var næsten halvdød af Smerte; det var en nederdrægtig Tur.

Men om Forladelse, da der var gaaet en Tid, saa havde jeg faaet min Stemme, og jeg behøvede inte og hviske mere, jeg kunde godt raabe høit, og saa gik jeg en Dag hen til Doktor Simmerdahl og spurgte, hvormeget jeg var ham skyldig.

Det beror paa Dem selv, Seifert. De, der sidder smaat i det, betaler lidt eller ingenting; dem, der sidder godt i det, betaler for de andre med, ligesom de selv vil.

Hm! — hm! tænkte jeg; den Manér har Du ligegodt aldrig før kjøbt Kretur efter, Seifert, og saa tog jeg Tegnebogen op af Vestelommen, snup en Femhundredekroneseddel, og saa tog jeg en til i Reserve, men se den sidste, den holdt jeg saadan lidt fast paa imellem Pegefingeren og Tommelfingeren. Men I skulde bare set, hvor Doktor Simmerdahl skilte sig snildt fra at snuppe dem begge to paa en Gang; det var, ligesom han kunde ha' vaaren Taskenspiller.

Naa, jeg undte ham dem, for jeg fik min Stemme, og det si'er jeg, at Lægevidenskaben staar høit her i Danmark, og træffer jeg Doktor Simmerdahl, enten her

eller der, saa skal han ha'e ligesaa meget og drikke, som jeg kan tylle i ham, til Ære for den høiere Lægevidenskab; men det er sandt, det er inte for det, han er vist Totalsmand, ja, ja, saa maa vi s'gu nøies med Whisky og Thepunscher.

Kjødkontrollen.

I kan tro, at den var lige høibenet nok i Tirsdags, da jeg blev kaldt op i Retten, anbelangendes Kjødkontrollen, og hvis jeg vilde fortælle, at jeg var i et mageløst deiligt Humør, da jeg gik derop, saa fortalte jeg Løgn. —

Naa imidlertid, jeg kom op paa Kammeret, og jeg gjorde min Compliment for Assessoren, og saa begyndte Skriftemaalet.

Først saa spurgte han mig, det gjorde Assessoren, om jeg var Jens Frederik Nikkolaisen.

Javel, Hr. Assessor, sa'e jeg, mit Navn er Nikkelaisen, og den Tro har jeg da levet i i mange Aar, for saadan pleier da Folk ogsaa almindeligvis at kalde mig, naar de vil have no'et at vide af mig.

Jeg si'er inte Nikkelaisen, men Nikkolaisen, stavet med o, sa'e Assessoren.

Javel, Nikkelaisen, ja den passer, Hr. Assessor, den passer helt igjennem; man skriver Nikkolaisen, men det udtales Nikkelaisen, det staves med o, det er jeg godt nok inde paa; men o'et det udtales som e. De behøver inte at gaa videre med det, Hr. Assessor, end som bare, vil jeg sige, med Nikkelaitorn; se det ku' jo aldrig falde noget fornuftigt eller dannet Menneske ind at kalde det for Nikolaitaarn.

Saadan har vi saa mange Ord, der bliver stavet galt, men udtalt rigtigt; som nu Kyj, det staves med ø, men

det udtales Kyj, eller som f. Ex., vil jeg sige, Avekat, det staves med b, det ved jeg godt, men det udtales som v, eller, som f. Ex., vil jeg sige, den lille Greiersen, — det kan være, at Assessoren kjender han, den lille Greiersen, han, som arvede sin Tantes Træben, han er Søn af »Røde Charles«, som døde for mange Aar siden, se han, Greiersen, staver natyrligvis sit Navn med G, men vi kalder han altid for Sofus, og saadan ku' man blive ved.

Ja Tak skal De ha'e, Nikkelaisen, sa'e Assessoren, men hvis De nu vilde spare deres Veltalenhed.

De hedder altsaa Nikolaisen?

Javel, Hr. Assessor, sa'e jeg, Nikkelaisen.

De har nu at svare paa de Spørgsmaal, som jeg foreligger Dem, og jeg ønsker intet andet Svar, end som Ja og Nei, her i Retten.

Ja, saa si'er vi det, Hr. Assessor. Jeg har aldrig haft den Ere at møde i Retten førend som i Dag, men natyrligvis skal jeg nok rette mig efter Retten, — saa staar den altsaa foreløbig paa Ja eller Nei.

Javel! Naa, Nikkelaisen, Deres Svend, Casper Rowan Andersen, som staar der ved Skranken, har til Politiet anmeldt, at de ved forskjellige Leiligheder i den Tid, han har været hos Dem, har kjørt omkring og leveret til Deres Filialer Hestekjød, som ikke alene har været ukontrolleret, men endogsaa kasseret. — Hvad svarer De hertil, Nikkelaisen?

Ja, jeg skal jo svare Ja eller Nei, Hr. Assessor. Se naar han, Peberbøssen, om Forladelse, jeg mener natyrligvis Casper, men han gaar almindeligvis under Navnet Peberbøssen, — naar Casper altsaa siger det, saa kan det natyrligvis være sandt, men natyrligvis, paa den anden Side, saa kan det jo ogsaa være, at det er Løgn. Han har jo nemlig tjent mig fra Dreng a', og han har altid vaaren en rar Dreng, ja det har han, men samtidig

en nederdrægtig Tyveknægt og Løgnhals, saa fra den Side set, saa kunde det jo ogsaa være Løgn. Løgn kan jeg inte taale, Hr. Assessor, og derfor var det, at jeg jagede han væk forleden Dag. Er han blevet omvendt til et nyt og bedre Medlem i Samfundet i de Par Dage, han har vaaren fra mig, saa glæder det mig i en inderlig høi Grad.

Til Saven, sa'e Assessoren. Har De kjørt omkring

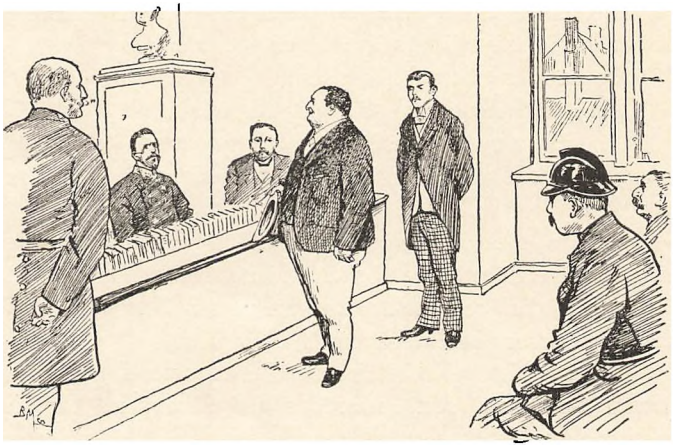

med ukontrolleret Hestekjød, Nikkelaisen? Det si'er Deres Svend.

Naa, saa det si'er han, sa'e jeg. — Maa jeg ta'e mig den Venlighed at spørge Hr. Assessoren, om Hr. Assessoren tror, at det er muligt for et Menneske med en daarlig Hukommelse, som jeg har, og som slagter cirkus 30 Heste om Maaneden, si'er jeg, at huske og vedvarendes bevare i sin Tankeerindring alle de Heste, han har solgt baade med og uden Stempel.

Naa, saadan, sa'e Assessoren, den bliver ve're og ve're.

Ja eller Nei, Hr. Assessor; det er, li'som man ta'er det, sa'e jeg. Nei, hvad der er i Veien, Hr. Assessor, sa'e jeg, det er, at Kontrollen er li'som en Smule ulige-lig fordelt. Det er inte let, sa'e jeg, at være en ærlig Mand paa Frederiksberg, naar man samtidig skal være Kjæltring i Kjøbenhavn, hvor de har Kontrollen, det infame Skidt.

De glemmer Saven, Nikkelaisen, sa'e Assessoren.

Nei, Hr. Assessor, sa'e jeg, det er netop Saven, som jeg er lige paa det nærmeste ved at skal presentere for Hr. Assessoren. Man har da tidt set en selvdød Hest faa første Klasse Stempel, sa'e jeg, og en første Klasses Hest faa anden Klasse Stempel, saa man kan jo inte sige, at den Dom, den passer saadan lige akkurat og bestemt efter Rangforordningen.

Nei, undskyld, Hr. Assessor, sa'e jeg, den bedste Kontrol, det er at stege og koge sit Kyj godt; men se, det staar inte hverken i Loven, Profeterne eller i Kogebogen, — men De kan tro, den passer ligegodt, Hr. Assessor. —

Alt det kommer inte Saven ved, sa'e Assessoren. Tilstaar De, at De har solgt Hestekjød, der har været ubrugeligt til Menneskeføde?

Ja! sa'e jeg; — hertil behøver jeg kun at sige Ja, — det har jeg gjort, inte en, men mange Gange.

Ser vi det, sa'e Assessoren, nu begynder Saven at klare op. De erkjender altsaa, Nikkelaisen, at De har solgt selvdøde Heste?

Spørg engang Casper, sa'e jeg.

Saa spurgte Assessoren Casper, og Casper han sa'e, at han kunde bevidne med Edsforklarings Tilbud, at jeg Nikkelaisen havde solgt ligefrem Rakkersul til Tider.

Hvad si'er De nu, Hr. Nikkelaisen, sa'e Assessoren.

Der siger jeg igjen Ja! Hr. Assessor, sa'e jeg. Nu er det værkelig, li'som min forhenværendes Svenddreng

begynder at snakke sandhedskjærligt. Jeg har renok i Sommermaanederne solgt meget Rakkersul til Tider.

Naa, saa det har De, sa'e Assessoren, ja, nu skal vi snart blive enige.

Ja, om det alligevel vil gaa saa glatgesvindt, Hr. Assessor, sa'e jeg, det tror jeg egentlig talt inte. Hvorfor skulde jeg inte ligesaa godt have Lov at sælge til Tider som til ethvert andet Menneske. Tider er en rigtig honnet Mand. — Assessoren kjender ham maaske, — han gaar almindeligvis med saadan en gul Frakke og Muffediser. Han har et meget stort Svinehold ude paa Frederikssundsveien; jo—o, Tider, han er saamænd godt nok kjendt.

Hvad er det for noget Vrøvl, Nikkelaisen, sa'e Assessoren. Tider, er det Navnet paa en Mand?

En Mand! Ja, Hr. Assessor, De kan ta'e Gift paa, at Tider, han er inte alene en Mand; men han er en rigtig Mand. — — Hr. Assessoren kan jo ta'e og spørge Casper.

Saa spurgte Assessoren Casper, og Casper kunde jo inte fragaa, at Tider havde kjøbt meget fordærvet Sul af os, men det var da egentlig inte det, han mente, han mente inte Tider paa den Maade, men at Mester til forskjellige Tider og ved forskjellige Leiligheder havde solgt Rakkersul i sine Forretninger.

Saa vendte Bladet sig for mig, kan I tro, og saa skulde I have set Assessoren. Han foer op fra Stolen, og saa brølede han til Peberbøssen: Hvor kan det falde Dem ind, Casper Rowan Andersen, at sige noget her i Retten, som De inte mener! Jeg vil raade Dem til, at De tænker Dem en lille Smule om, og at De holder Dem til Sandheden. Husk paa: »Ærlighed varer længst.«

Ja, Hr. Assessor, sa'e jeg, det er et Sandhedsord, »Ærlighed varer længst«, mon det inte sku' ku' ligge i, at der bliver brugt saa lidt af den?

Og saa sa'e Casper, at Mester li'godt ha'de kjørt omkring til Filialerne med en selvdød Hest, der havde faaet Stempel.

Naa, hvad siger De til det, Nikkelaisen? sa'e Assessoren.

Stempel sa'e jeg, — ja, det er Sandhed, men selvdød, det er Løgn. Hvor i Alverden skulde jeg ha'e ku' faaet 4 Advarsler og 12 Mulkter for »for stærk Kjørsel«, hvis jeg havde kjørt med døde Heste? Nei, De kan tro, Hr. Assessor, jeg har altid vaaren rigtig kjørendes, saadan med den Slags, der holder Halen ud fra Livet og er rigtig gaaendes med Appel i. Nei, si'er jeg, undskyld, Hr. Assessor; men nu kan jeg mærke, at den er fær'ig li'som at rafle lidt for Casper. Dessehersens det staar for mig, som om det nærmest kunde falde ind under »falsk Forklaring for Retten«, og det skal nok inte være heldigt at diske op med den Slags, vel, Hr. Assessor?

Pas paa Dig selv, Casper, og pas paa Din Mund, Casper, sa'e jeg. Fordi en Hest har faaet Kassationsstempel, behøver den vel inte at være selvdød.

Til Saven, Nikkelaisen! Til Saven, sa'e Assessoren. Har De kjørt omkring med Hestekjød, efter at det har faaet Kassationsstempel.

Ja, det har jeg, Hr. Assessor. — Tør jeg bede Dem, Hr. Assessor, om baresens at kigge ner i Gaarden, der staar mit Kjøretøi, saa kan De selv se.

Saa kiggede Assessoren ner i Gaarden, og saa sa'e han:

Hvad skal det sige, Nikkelaisen, der er jo inte Spor af Kyj i Vognen.

Nei, sa'e jeg, men der er Hestekjød foran Vognen med rigtig regelert Kassationsstempel ingbrændt paa Halsen, — det er nemlig en kasseret Husarhest. Jo, kasseret det er han, men død er han inte; nei, han er, hvad man kalder rigtig spillevendes og gaaendes. Naada

dada — det er en slem Dreng ud ad Strandveien, naar jeg gi'er ham Luft. Men en Skurk er han dernere i Gaarden. Se, nu ligger han Ørene tilbaves og skeler herop til Vindeverret; jeg er vis paa, at han er klog af, at det er han, vi snakker om. —

Saa saa' Dommeren paa mig med saadan et aparte Blik, og saa saa' han paa Casper med et aparte Blik, og saa saa' han paa Hesten nere i Gaarden med et aparte Blik, og saa sa'e han, naa saadan, nu er Retten hævet for Deres Vedkommende i Dag, De skal høre nærmere fra os en anden Dag, Nikkelaisen.

Tak, Hr. Assessor, men Casper?

Han beholder vi lidt endnu, sa'e Assessoren.

Ja, det er rigtigt, Hr. Assessor, det er rigtigt, sa'e jeg; behold han bare, der er saamænd ingen, der savner han. Men. hvis De sitter han under Kontrol og gi'er han et Stempel, saa la' han faa et første Klasse blaat Stempel lige i Stjernen, han ku' trænge til det.

Ja, saa vil jeg byde Farvel, Hr. Assessor, sa'e jeg, og paa gledeligt Gjensyn, — og saa forsvandt jeg. — Men se, det gledelige Gjensyn er s'gu kommet meget gesvindtere, end som jeg havde ventet, for det var i Tirsdags, jeg var deroppe, og nu er jeg sagt til at møde igjen imorgen, Fredag.

Den Gule.

Godaften, Storm, sagde Danielsen, da de traf hinanden paa Hotel »Postgaarden«. Og tillykke, gamle Dreng!

Med hvad? spurgte Storm.

Med hvad! Med den Gule naturligvis.

Tak skal Du have, det bliver vist en krank Lykke den, mente Storm.

Da er det en Satans brillant Hest at se paa. Jeg kjender den, — jeg har set den før, men hvor jeg har set den, er jeg ligegodt ikke Mand for at kunne erindre i Øieblikket. — Jeg har s'gu sét den, — det er vist.

Ja, at se paa kan den være meget god, men den vil ikke stramme en Skagle som Enspænder; den reiser sig op paa Bagbenene og slaar et Par Slag i Luften med Forbenene, og saa spænder vi den fra, og Karlen maa da ride i Byen med Varerne, og den gaar jo ikke i Længden.

Naa, saa den reiser sig paa Bagbenene. Aha, — tænkte jeg det ikke nok. — Nu ved jeg, hvor jeg har set den, det har været i Cirkus, enten hos Gautier eller Leonard, den har optraadt som Apporterhest; det var i Nummeret for Vandpantominen, — Gu' kjender jeg den.

Er Du vis paa det, Danielsen?

Ja, vis paa det, ja, jeg garanterer Dig for, det er en Apporterhest. Ved Du hvad, det var i Grunden ret morsomt at prøve, om den kan huske nogle af sine gamle Kunster. Det gælder blot om at hitte ud af, hvad den kan, og hvad den har lært.

Ja, det har Du Ret i, det var rigtig morsomt, om Du kunde blive klog paa, hvad den har lært, for jeg kan da ikke hitte ud af, hvad det Dyr har tilbragt sin Ungdom med. Den maa jo have ført et rent Driverliv.

Lad Du bare mig om det, Storm, jeg skal nok hitte ud af det. Det er en Apporterhest, det er sikkert. Vi prøver den i Din Gaard i Morgen tidlig, — saa skal Du bare se Løier.

Næste Dag mødte Danielsen i Storms Gaard. I et Hjørne af Gaarden laa der en stor Grusbunke, og i den begravede Vennerne et Lommetørklæde. Storm hentede nu den Gule og trak den ved Grimen hen til Grusbunken. Danielsen havde forsynet sig med en Pisk og stod med en stolt Mine lidt derfra.

Den Gule var endel staldkaad, da den blev brugt saa lidt. Den snøftede og skrabede med Forbenene i Gruset.

Danielsen fulgte glædestraalende enhver af dens Bevægelser. Der kan Du se, Storm, jeg har Ret. — Pas paa! — Nu er den der! — Bravo. — Slip den ikke, før jeg slaar Knald.

Storm smilede over hele Ansigtet. Det var Sjov. Havde Manden, der solgte mig Dyret, haft Anelse om det, saa var der vist bleven en anden Pris paa den Svend; ikke for det, den er skam dyr nok til at staa paa Stald.

Den Gule vedblev at sparke i Gruset.

Slip den nu, Storm, raabte Danielsen, og saa slog han et Knald og raabte: »Apporte! — Apportez! — Apporte!«

Den Gule gjorde brat omkring, slog nogle kokette Kast med Hovedet, galopperede Gaarden rundt i Volte og slog bagud, saa baade Danielsen og Storm i en Fart maatte retirere op ad en Stentrappe.

Der gik vel et Kvarters Tid, saa løb den Gule ind i Stalden. Danielsen maatte selv apportere Lommetørklædet.

Det var dog harmligt, sagde Danielsen. Men sig mig, Du saa' jo selv Storm, hvor den skrabede med Forbenene? Ikke sandt!

Storm havde set det.

Du saa' ogsaa paa dens Fagter, at den var vant til at løbe i Volte?

Storm havde set det altsammen, kun ikke, at den tog Lommetørklædet.

Det er det samme; det kommer nok, sagde Danielsen; man skal prøve sig frem. Jeg kjender jo Dyret. Du saa, hvor nær den var Bunken; og hvergang den var derhenne, kastede den sig pludselig omkring, ligesom den vilde sige: Jeg ved godt, det ligger der, men jeg tager det nu ikke paa den Kommando.

Storm bemærkede, om det ikke kunde være, fordi Grusbunken laa i et Hjørne af Gaarden, saa at den Gule havde været nødt til at gøre omkring.

Vist ikke nej, sagde Danielsen. Men jeg skal nu nok hitte ud af, hvad Dyret har lært. — Vent blot et Par Dage.

Der gik saa nogle Dage. Vennerne mødtes atter paa Hotel »Postgaarden«.

Ved Du i Grunden, Storm, hvad der har forbavset mig? sagde Danielsen.

Nej, det vidste Storm ikke.

Jo, ser Du, Storm, det var mærkeligt, at vi to fornuftige Mænd kunde være saa tossede at tro, at den Gule vilde gøre Kunster dernede i Gaarden.

Hvorfor ikke det?

Hvorfor? Det kunde vi da have sagt os selv. Du kan da begribe, at Dyret gjør ingen Kunster paa en Stenbro, naar den er vant til at løbe paa Bark eller Grus, — og ovenikjøbet efter Musik.

Ja, det har Du Ret i, mente Storm og saa' helt glad ud.

Du saa' jo, han skrabede i Grusbunken? Ikke sandt.

Ja, det saa' Storm.

Du saa, han rendte hele Tiden i Volte?

Det saa Storm ogsaa.

Saa kan Du da for Pokker nok begribe, at Hesten kan gjøre Kunster, naar blot den vil.

Ser Du, nu har jeg leiet Gartner Thomsens Eng; den er indhegnet, og saa har jeg laant Lirekassen fra Skovpavillonen og faar Fattiglemmet Snøftelars til at stille med Kassen; han er vant til at dreie paa den for de omreisende Invalider. Og ser Du, saa mødes vi imorgen, det er Søndag, ganske tidlig, Kl. 4; ellers faar vi for mange Tilskuere.

Det er aldeles storartet, mente Storm.

Jeg forsikrer Dig, Storm, jeg ligefrem glæder mig til den Forestilling. Jeg gaar i Aften over for at laane en Chambrière af Grevens Kudsk. Jeg garanterer Dig for, Storm, vi skal nok hitte ud af, hvad den Gule duer til.

Næste Morgen tidlig trak Storm den Gule ud af Stalden med en Mine som en Berider.

Danielsen førte sig med en Værdighed, som var han Cirkus-Directeur, idet han stolt, pegende med Pisken, angav, hvilken Vei de skulde drage. Bagefter dem fulgte Snøfte-Lars med Lirekassen.

Den Gule dandsede henad Veien.

For hvert Dandsetrin den tog, hoppede Hjertet i Livet paa Danielsen. Kan Du se, sagde han, den tager sig ligefrem en lille Mazurka — hvad? — Jo, den er god nok. — Der har vi de spanske Trin. — Den er god! — Kan Du se, Storm? — Vi skal nok hitte ud af, hvad den duer til.

Da de naaede Engen, aabnede Danielsen Leddet for Artisterne og lukkede det atter forsvarligt efter dem.

Snøfte-Lars blev placeret midt paa Engen og gjorde sig parat til at slaa an efter nærmere Ordre.

Storm holdt nu Haanden for Øinene af den Gule, for at den ikke skulde snyde og se, at Danielsen begravede Lommetørklædet i et Muldvarpeskud.

Øieblikket var højtideligt.

Bare rolig, sagde Danielsen. — Se saa. — Klem saa paa, Lars.

Snøfte-Lars kilede løs paa Melodien: »I Lille Kongensgade, der boede . . . o—s—v.«

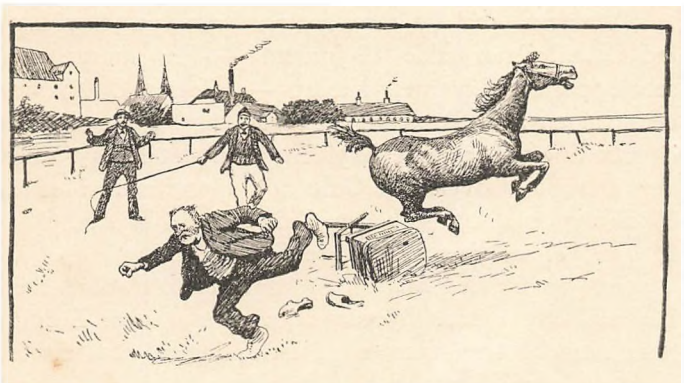

Giv los, Storm! kommanderede Danielsen og slog et ordentlig Knald med Chambrièren.

Den Gule var ellevild og slog nogle Volter.

Apporte! — Apportez! — Apporte! — vrælede Danielsen og lod Pisken knalde.

Nu slog den Gule pludselig om fra Volter til Carrière, strøg fra den ene Ende af Engen til den anden, stadig forbi Muldvarpeskuddet. Hver Gang den passerede dette, raabte Danielsen:

Kan Du se, Storm, han har Færten. Vidste jeg bare, hvad jeg skulde sige til Skurken, saa tog den det.

Allez! — Apporte! — Apportez!

Den Gule tog med ét Retning mod Lirekassen.

Snøfte-Lars blev bange, slap Haandtaget paa Kassen og stak af.

Danielsen skjældte ud og rendte efter ham med Chambrièren.

Storm vrælede: Ohøi!

Den Gule strejfede Lirekassen, der væltede og gik i Stykker, og let som en Fjer tog den Fart henimod Leddet, og satte i et flot Spring over dette, forsvandt henad Landeveien, og væk var den.

Snøfte-Lars havde gjemt sig i et Hjørne af Engen.

Vennerne saa' nu maalløse paa hinanden. Danielsen lod Chambrièren falde til Jorden. — Han maatte atter selv apportere Lommetørklædet. — I første Øieblik var det ham en stor Skuffelse, men han tog sig hurtig i det og gav Snøfte-Lars hele Skylden. Var det Fjols vedbleven at spille, havde den Gule nok apporteret. Men da Musikken holdt op, stak den Gule naturligvis af.

Ja, det saa' jeg nok, sagde Storm.

Ja, det kunde Du nok inte godt blive fri for; men Du saa' vel ogsaa, hvordan den sprang over Leddet: flot, elegant, som kun en Hest springer, naar den er dresseret dertil.

Hvad? Det saa' Du da, Storm? — Og forresten saa har vi selv hele Skylden. Vi har baaret os ad som et Par Fæhoveder.

Du saa', den skrabede med Forbenene?

Du saa', den løb i Volte?

Du saa', den sprang? Naa, saa er det givet, at den gjør Kunster. — Men skal jeg sige Dig min Mening? — Vi maa have Tilskuere og et ordentligt Orkester med Trompeter i, ellers gør den ingen Kunster; og saa maa Du bygge en lille indhegnet Cirkus.

Over Storms Ansigt gik nogle mærkværdige Trækninger ved Udsigten til disse colossale Udgifter.

Og saa er der en Ting til, Storm, den Gule er for kaad; Du maa sætte den paa Diæt i nogle Dage.

Nei, Gu' gjør jeg ikke nei! sagde Storm, for den Gule er ikke mere Apporterhest, end jeg er det.

Godt, det kan være, Du har Ret; det vil sige, Apporterhest har den paa en Maade været alligevel, for den er sikkert optraadt som Klown, men den er s'gu dresseret som Springhest, — fremført i Frihed — det saa' Du da? Vi maa prøve igjen.

Gu' gjør jeg ikke nei! sagde Storm, og derved blev det.

Aar og Dag derefter paastod Danielsen, naar den Gule kom paa Tale, at det var Storms Stædighed, der var Skyld i, at den Gule ikke vilde gjøre Kunster.

Den Gule kunde endel, — det vidste Enhver, men Vanskeligheden bestod blot i at faa at vide, hvad det var, den kunde, — og saa faa den til at udføre Kunsterne.

Tak for sidst.

Kjøbmand Hansen boede paa det ene Hjørne, Skomager Hvid paa det andet.

Hvid var meget afholdt af Alle i Byen og fik ofte synlige Beviser herpaa. Han var Enkemand og førte ingen selvstændig Husholdning.

Det var bleven en fast Regel, naar hans gode Venner havde slagtet deres Gris, at sende Slagtemad hen til gamle Hvid.

Kjøbmand Hansen og Hvid fik sig hver Dag — ofte flere Gange om Dagen — en Passiar med hinanden. Begge var i Besiddelse af en ikke ringe Mutterwitz, og begge havde de ingen større Fornøielse end den, de fandt i gjensidig at drille hinanden.

En Morgen kom Hansen over til Hvid, ligesom denne var i Færd med at sætte sig til Frokostbordet. Hvid havde netop faaet sendende noget delikat Slagtemad fra en af sine Venner.

Bordet var dækket med ren Dug, og Fade med Ribbensteg, Medisterpølse, Mørbrad m. m. stod paa Bordet; Klukflasken var fuld af »8 Graders«, og en »gammel Carlsberg« manglede heller ikke.

Der skal Du se, Hansen, sa'e Hvid, det kalder jeg for en god Frokost.

Ja, det ser jo godt ud, svarede Hansen.

Hvid gjorde sig nu klar til at gaa tilbords, men i det samme bankede det paa Døren, og en rædsom Bandit af en reisende Skomagersvend traadte ind.

Henvendende sig til Hvid, begyndte han:

En fattig, reisendes Skommersvend! Mester skulde vel inte være saa venlig at ville hjælpe en fattig, reisendes Skommersvend med et Par Skinglinger paa Reisen?

Hvid fik straks den Idé at praktisere den Reisende over paa Kjøbmand Hansen, og han svarede derfor:

Ja, se det kjender jeg jo inte; jeg arbejder selv som Svend her, og — pegende paa Hansen — det er Mesteren.

Skomagersvenden henvendte sig nu til Hansen om en lille Reiseskilling, og Hvid saa' smilende til.

Nei, sagde Hansen, det faar De ikke; det er et Princip, som jeg har haft i flere Aar, Penge giver jeg aldrig. Men vær saa god, sæt Dem hen til Bordet og spis; jeg har altid et dækket Bord staaende parat, og de Reisende, der kommer her, faar et godt Maaltid Mad, men ingen Penge.

Ja, Gud bevares, sagde Svenden, skottende hen til det gode Bord, saadan et Maaltid Mad er jo ogsaa meget bedre end Penge.

Det ved jeg ikke, hvad det er, og bryder mig heller ikke om at vide, men det bliver nu engang ikke anderledes, saalænge jeg er Skomagermester. Sæt Dem til Bordet og spis.

Svenden tog Plads og begyndte paa Maaltidet. Det ene Stykke Slagtemad efter det andet forsvandt som Dug for Solen. Hvid saa' irriteret til med et betænkeligt Ansigt, og Hansen gav Partiet som elskværdig Vært.

Skjænk Dem en Snaps til! De maa ikke genere Dem, og vil De have mere Øl, saa sig til. Spis bare væk! Det er Dem vel undt, for vi har mere Mad og Drikke ude i Kjøkkenet.

Svenden holdt heller ikke op, før Fadene var tømte. Saa takkede han for Mad, bød Farvel og gik.

En fjorten Dages Tid derefter, da Hvid netop var ovre at aflægge en af sine daglige Visitter hos Hansen, kom en reisende Haandværkssvend ind i Butiken dèr. Han henvendte sig til Kjøbmanden om en lille Skilling til Hjælp paa Rejsen. Hansen mindedes nu Hvidts Vittighed, og da han intet dækket Bord havde og altsaa ikke løb den Risiko som Hvid, svarede han: Ja, jeg er Handelsbetjent og — pegende paa Hvid — det er Principalen.

Undskyld, sagde Svenden, saa maaske at Hr. Principalen vil ofre en lille Skærv?

Hvid svarede ikke, men gik ganske rolig om bag Disken, trak Pengeskuffen ud, tog en Tokrone og gav Svenden den.

Svenden, som ikke var vant til at faa saa store Penge, saa' skiftevis paa Tokronen og paa Hvid; denne saa paa Svenden og sagde:

Det kan ikke hjælpe, at De bliver ved at staa og glo paa mig, for det er et Princip, jeg har, jeg giver aldrig mere — se nu at komme videre fort.

Saa skubbede han ham læmpelig ud af Døren og fulgte selv med.

Da han var kommen udenfor Døren, lukkede han den atter op, nikkede polisk ind i Butiken og sagde: »Farvel, Hansen, nu siger jeg saa mange Tak for sidst — ja, jeg mener Frokosten.«

Olsens Sjælevandring.

De kjendte jo nok Olsen? — Hvad? Han, den høie, rødhaarede, enøiede, lange, skjævbenede Olsen?

Se, han og jeg, vi var nu Venner fra Ungdommen af, og vi kom natyrligvis meget sammen, og det maa jeg sige til Olsens Ros, — han var et mageløst rart og stilfærdigt Menneske, som det aldrig kunde falde ind at falde ind paa nogen. Men slaas, det vilde han. Han skulde nok finde en Anledning, og kunde han endelig inte finde en Anledning, saa fandt han alligevel paa en, og saa sloges han alligevel.

Det var egentlig i Grunden den eneste Fornøielse, som Olsen satte Pris paa, for saadan som Theatrene og Korups Have og Kisten, eller Tivoli og saadant noget, det laa nu engang inte for hanses Stemme.

Men fraregnet det, at han vilde slaas, saa var han det fredsommeligste Menneske, som man kunde tænke sig. Naa, enhver har jo sine Feiler, og saadan gik det ogsaa med Olsen natyrligvis.

Men det var det forunderlige ved Olsen, at han havde saadan sine egne Meninger og Tænkninger om Livet og Døden og Livet efter Døden, eller om Døden efter Livet, ligesom man nu vil tage det. Og han paastod bestemt, at han havde levet engang før, og dengang, da var han Kanariefugl og havde sittet i et Bur og fløitet for et Par gamle Jomfruer, der havde fodret ham med Kjæmper og Kanaillefuglefrø, og han var vis paa, at naar han nu døde igjen, saa vilde han gaa over til at blive en gammel Hest.

Nu, imidlertid, saa er det, at Olsen han bliver syg. Lungerne havde jo inte duet paa ham i mange Aar, og nedgroede Negle havde han lidt af alle de Aar, jeg havde kjendt ham; det kunde han jo inte dø af, men han døiede meget i dem til Tider. Men saa en skjøn Dag, saa skvat han, og væk var han.

Jeg kunde nu inte lade være og gaa og spekulere paa, om Olsen nu virkelig skulde være blevet til en gammel Hest; og jeg saa' paa alle de gamle Krikker, som jeg traf sammen med; men der var inte en eneste, som jeg syntes, at der kunde ligne efter Olsen. Og saadan gik der et halvt Aars Tid, uden at det var mig muligt at faa hilst paa min gamle Ven. Jeg reiste omkring til alle de Markeder, der var, og saa' paa gamle Heste, men jeg kunde inte faa fat i nogen, der kunde ligne efter min gamle Ven Olsen.

Men saa en Dag, en meget varm Sommerdag, da jeg ganske tilfældig kommer fra Østergade, da ser jeg henne paa Gammel Amagertorv en gammel rød Hest for en Droske, og han stod og nikkede og nikkede med Hovedet. Og saa siger jeg til mig selv: Gud ved, om det ikke skulde være Olsen; Kuløren den passer, for Olsen var rødhaaret, Faconen kunde ogsaa nogenledes passe, for Hesten var skjævbenet, og da jeg saa ovenikjøbet saa', at Hesten var enøiet, saa kunde jeg jo om-

trentlig regne ud, at det maatte være min gamle Ven Olsen.

Saa tænkte jeg ved mig selv: Du har da Lov til at gaa hen og spørge Dig for. Saa siger jeg meget høfligt og venligt: Er det Dig, Olsen? Og han nikkede med hele Hovedet og slog et Par Slag imod Vognen for at vise mig, at han kunde sla' et Slag endnu, og saa la'e han Ørene tilbages og grinede af hele Verden.

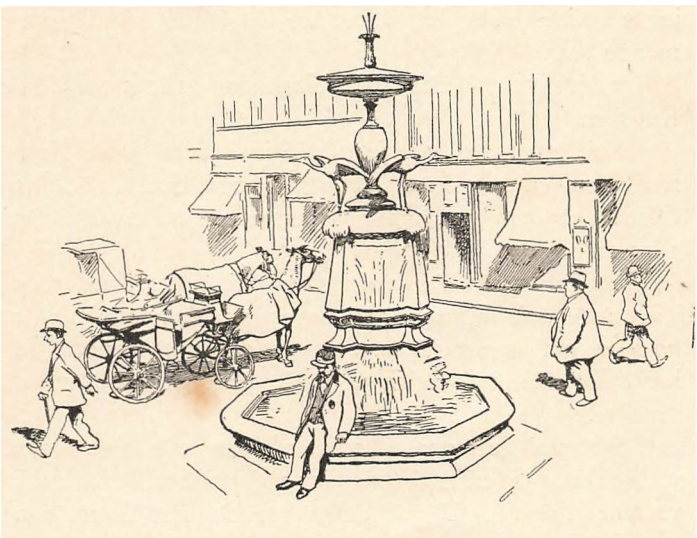

Ja, min gamle Ven Olsen, sa'e jeg, Snaps, Sodavand og Cognac, det kan jeg jo nok tænke, at det inte kan hjælpe at byde Dig; men et godt Stykke Rugbrød, det vil Du vel nok have? Og Olsen han nikkede.

Jeg ned i en Kjælder og fik kjøbt et helt Rugbrød. Det fik jeg skaaret i Stykker, og saa begyndte jeg at fodre Olsen; og han huggede i sig, saa det var en ren Fornøielse at se ham faa Mad.

Saa kom Droskekudsken op fra en Beværtning, og saa kom han hen til mig og takkede mig, fordi jeg var saa venlig at fodre hans Hest.

Der er inte noget at takke for, sa'e jeg. Skulde jeg inte kunne unde en gammel Ven en Bid Brød? De maa nemlig vide, han er en gammel Ven af mig, og han hedder Olsen.

Naa, hedder han Olsen, sa'e han, saa—aa.

Ja, min S'æl og Salighed hedder han Olsen, det maa jeg vel vide, som har været en Ungdomsven af ham i mange Aar.

Ja, jeg ved jo inte, hvad Navn han er døbt med, sa'e Kudsken.

Nei, men det ved jeg, sa'e jeg, hans fulde Navn, som han er døbt med, det er Edvard Emilius Alfonso Olsen, og han er født i Pilestræde den 25de Marts 1833.

Er han det, sa'e han. Det var dog Helvedes, ja, jeg kunde nok se, han var noget stramtandet, men at han er saa gammel, havde jeg dog inte troet. Jeg har kjøbt ham i Sverrig, og jeg troede, at han var født derovre.

Saa saa' jeg' paa Olsen, og saa sa'e jeg: Hvad vilde Du i Sverrig, Din Gavtyv? Har Du virkelig vaaren i Sverrig, Olsen? Der har Du vist lavet none rare Balajer.

Og saa lukkede han det gode Øie og saa' paa mig med det Øie, som han inte ha'de. Og Olsen han grinede over hele Ansigtet og nikkede. Kan De se, han forstaar mig, sa'e jeg; kan De se, han nikker, saa De kan da se, at det er, som jeg siger, at det er min gamle Ven Olsen.

Ja, sa'e Kudsken, hvis alle de Heste, der nikker med Hovedet, skal hedde Olsen, saa har Hr. Olsen en meget stor Familie; men den vil dog immervæk blive størst

om Sommeren, naar vi har lidt rigeligt med Fluer, for det er s'gu dem, han nikker af.

Naa, saa det mener De, sa'e jeg; jeg har vel nok ogsaa andre Kjendetegner paa Olsen. — Er alle de andre Heste maaske røde? Hvad? Er alle de andre Heste maaske skjævbenede? Hvad? Vil alle de andre Heste maaske sla'? Hvad? Er alle de andre Heste maaske enøjede? Hvad? — Nei, lad os være enige om, at jeg kjender vel nok Olsen bedst af os to, eftersom at jeg har været hans Ven i mange Aar. De har jo kun kjendt Olsen en kort Tid.

Ja, jeg har kun kjendt ham i fjorten Dage, og jeg skal snart se at slippe af med det Utuske, han er en ren Ulykkesfugl.

Naa, saa det er han, det er ellers en haard Beskyldning imod ens gamle Ven.

Saa sa'e jeg Farvel til Kudsken, og saa nikkede jeg til Olsen, og Olsen han nikkede igjen, og han blev ved at nikke, lige saa længe som jeg kunde se ham.

En fjorten Dages Tid efter saa traf jeg Kudsken igjen, og natyrligvis spurgte jeg strax, hvordan min gamle Ven Olsen havde fat paa det.

Jeg har solgt ham, sa'e han. Han er kommet ud paa et Teglværk, jeg kunde inte ha'e ham længere; han blev tilsidst rent rundtosset, enten han stod i Stalden, eller han var for Vognen, saa vilde han sla'.

Naa, saa han vilde sla'! — Ja, saa var det Olsen. Nei, hvor det ligner ham. Ja, det var Olsen, det er bestemt; alting tyder paa, at det var ham.

Og saa var han luddoven, sa'e Kudsken.

Luddoven! Doven! Ja, saa var det Olsen, det er bestemt.

Saa gik jeg ud paa Teglværket og kjøbte ham, og nu har han gaaet for en Slaamaskine hele Sommeren,

for sla', naada! hvor det dog altid har moret ham, og hvad gjør man ikke for en gammel Ven, ham skal man være god imod. Og det vil jeg raade enhver til at være, som der paa sin Vej møder saadan en god, gammel Ven, som jeg gjorde.

En Passiar i en Landsbykro.

Første. Nu lader det da til, at vi skal ha'e Høstveir, det har ellers ladet vente lidt længe paa sig.

Anden. Ja, det har osse lat vente lidt længe paa sig, ja, det har det, men nu er det ellers et reidi rart Høstveir.

Første. De siger, at det er rent skidt med Anders Larsen, han skal nok være meget syg. Han har jo snart ligget til Sengs en tre, fire Ugerstid.

Anden. Ja, det bliver vel nok saadan i Lag en tre, fire Uger, at han har væ't sengeliggende, og man

hører jo nok, at de siger, at det skal være rent skidt med ham, han skal være meget syg.

Første. Gud ved, om han nogentider kommer sig igjen, han skal være svært medtagen.

Anden. Ja, det hører man jo nok, at de siger, at han skal være svært medtagen; det kan godt ske, at han maaske aldrig bliver saadan reidi rask igjen, ja det kan, det kan godt ske.

Første. Han har ellers væ't en rask Mand, det har Anders Larsen.

Anden. Ja, det har han; han har væ't en reidi rask Mand, da han var rask.

Første. Skulde han falde væk, Anders Larsen, saa er det ligegodt godt, at der er en voksen Søn.

Anden. Javist er det; det er godt, at der er en voksen Søn, om Anders Larsen skulde falde væk.

Første. Men han kan jo da ogsaa komme sig igjen, om osse de har væ't syge, det har man da hørt før.

Anden. Javist kan han jo sagtens komme sig igjen, det kan han; det har man jo hørt saa tidt, at Folk kan jo nok komme sig igjen, fordi de har været syge.

Første. Folk siger ellers, at Sønnen skal være lidt vidtløftig.

Anden. Ja, det har man jo nok hørt lidt Snak om, at Folk har sagt, at han er ikke ganske fri for at være lidt vidtløftig.

Første. Jeg tror nu inte, at der er Noget om det. Jeg kan godt li'e ham, han lader meget flink, naar man er sammen med ham.

Anden. Ja, det gjør han, han lader reidi flink, naar man saadan er sammen med ham, det gjør han; jeg kan godt li'e ham.

Første. Peder Jørgen fik da solgt sin Plag.

Anden. Ja han fik jo solgt ham.

Første. Det var ellers en god Plag.

Anden. Ja, det var det, det var en reidi god Plag, saadan hvad man kalder en reidi Plag.

Første. Men jeg tror ligegodt aldrig, at der bliver nogen god Hest ud af ham.

Anden. Nei, det tror jeg nu for den Sag heller inte. Der bliver ingen saadan reidi Hest ud af ham, det har jeg heller ingen Tro om.

Første. Det var ellers en god Pris, han fik for ham.

Anden. Ja, det var en reidi Pris — det var det.

Første. Inte for det, at jeg vil sige, at han fik for meget for ham.

Anden. Nei, det tror jeg heller inte, han fik.

Første. Men det var ligegodt en god Pris efter det, han var.

Anden. Ja, efter det, han var, saa var det en god Pris, det var det.

Første. Det var nok et storagtig Gildes, de holdt til Begravelsen hos Mads Hansen i Kappendrup.

Anden. Ja, det var nok meget storagtig.

Første. Den gik nok lidt muntert til, efter det de siger. Man siger, at de kom op at slaas, inden de blev fær'ig med Gildeset, og det kan jo nok være, at det osse var Tilfældet.

Anden. Ja, jeg har jo nok hørt Snak om, at det gik lidt muntert til, og de siger jo ogsaa, at det var fær'ig ved at blive til Slagsmaal, inden at Gildeset var forbi, saa det kan jo godt være Tilfældet.

Første. Jeg tror nu, at det er Løgn.

Anden. Ja, det er inte for det, men skal jeg sige min oprigtige Mening, saa tror jeg osse, at det er Løgn.

Første. Naa, jeg skulde nok se at komme ad Hjemningen til.

Anden. Ja, jeg tror osse, at jeg skal til at liste ad Hjemningen til.

Første. Farvel, Hans Christensen!

Anden. Farvel, Ole Olsen!

Første. Hils hjemme, Hans Christensen.

Anden. Tak skal Du ha'e. Vil Du osse hilse hjemme, Ole Olsen.

Mosters Tommelfinger.

Jeg ved inte, om De kender Dokter Jensen i Tjørnetved; det er ellers en gevaltig dygtig Mand til at kurere, men han kan undertiden være lidt kort for Hovedet.

Han bor lige over for Kroen, »Ny Kro«, som de kalder den; — se, hvorfor de kalder den »Ny Kro«, det er jo inte godt at regne ud, for den er færrig ved at staa og falde rent sammen, og min Bedstefader han siger, at saadan har den set ud al den Tid, han kan huske tilbage, ligefra han var en lille Dreng.

Men det var det, jeg vilde fortælle; saa er det jo, at min Moster hun faar saa forfærdelig skammelig ondt i den ene Tommelfinger. Og det blev ved at værke og værke, saa hun var færrig at blive rent tosset, og det blev ved, den ene Dag værre end den anden; hun havde ingen Ro hverken Dag eller Nat.

Saa træffer det sig imidlertid hverken værre eller bedre, end at han Per Hendrik, Hesteprangeren fra Nyrup, han kommer kjørende herover for at handle med mig om en Plag, og vi kommer jo da ogsaa til Handels om Plagen, og da vi saa havde handlet, saa skulde vi jo ha'e lidt »Leikjøb«, og saa si'er jeg til Prangeren: Værsgo' og gaa ind i Stuen; saa ta'er vi os en lille Bid Mad og en Snaps, og det kan være, naar vi gjør os rigtig gode Venner med vor Mo'er, at der vanker »en lille Sort«.

Men saa er det jo, at lige saa snart som Prangeren kommer indenfor Døren, saa faar han Øie paa Moster og ser, at hun har Fingeren beviklet, og saa siger han: Hvad feiler Din Haand? Saa er det jo, at hun siger, ligesom det forholder sig, at hun har en daarlig Tomlefinger, og hun har ingen Ro i den hverken Dag eller Nat.

Saa si'er Prangeren: Det skal I være meget forsigtig med! Det er inte længere siden end som ifjor, da var der en Mand henad Ringstedkanten, han fik li'saadan en daarlig Finger, han havde stukket den bare paa saadan en Ubetydelighed som paa et meget lille rustent Søm, og saa gik det over til denne Sygdom, som de kalder for »Blodforfriskning«, og han døiede i den, saa han var færrig at kræpere. Og det gjorde han da ogsaa, for i Løbet af nogle Dage saa var han væk. Vil I lyde mit

Raad, saa skal I snakke med en Dokter om det, sa'e han, og I skal inte vente forlænge.

Det kan godt være, at Du har Ret, sa'e jeg. Nu vil vi se det an en 3—4 Dage, og er der saa ingen Forbedrelse, saa vil jeg tage det lige overtvært og kjøre hen og snakke med Dokteren lige med det samme.

Saa, da der var gaaet en 4—5 Dage, og det blev ved at være lige daarligt med Fingeren, saa bestemte jeg mig til at kjøre hen til Tjørnetved for at snakke med Dokteren. Men da jeg saa kom derhen, saa var han inte hjemme, han var kjørendes ud for at kurere, og saa kjørte jeg over i Kroen og lod Bæsterne stalde ind, og saa gik jeg selv ind i Kroen, og hvem sad der andet end som Prangeren Per Hendrik.

Lige saa snart som vi havde sagt Godda' til hinanden, saa spurgte han, hvordan det gik med Mosters Tomlefinger.

Ja, det er lige ved det samme, sa'e jeg, hun er lige færrig til at blive rent tosset af bare Pine, og derfor tog jeg i Dag lige overtvært herhen for at snakke med Doktoren, for naar saadan en Sygdom ikke bliver taget omtrent med det samme, saa ved man aldrig, hvad det kan føre til.

Nei, det er meget rigtig, sa'e Per Hendrik.

Saa sad vi og sludrede og fik nogle smaa Kopper Thepunsch, og da der saa var gaaet en Timestid eller to, saa saa' jeg, at Doktoren han kom kjørende hjem. Og saa gik jeg over til ham og sa'e ham det, ligesom det var, at jeg var kjørt hen til ham, angaaendes at min Moster havde faaet en meget slem Tomlefinger og var saa forpint, at hun næsten inte havde Ro hverken Dag eller Nat for edelig Pine.

Det er vel Buldenskab, sa'e Doktoren, 'jeg kommer ud ad Jert til i Morgen, og saa skal jeg komme ind og se til hende, men nu kan I foreløbig lægge et Grødomslag om Fingeren, til jeg kommer.

Tak, sa'e jeg, og saa bød jeg Farvel, og saa gik jeg over i Kroen igjen.

Naa, hvad Besked fik Du saa af Doktoren? sa'e Per Hendrik.

Han sa'e, at foreløbig skulde vi bare lægge et Grødbeslag paa Fingeren, og saa kommer han selv ud i Morgen for at se nærmere paa det.

Ja, det er vist godt, sa'e Prangeren, men sig mig, skal det nu være varm eller kold Grød?

Ja, se, det spurgte jeg rigtignok inte om, sa'e jeg.

Gaa derover igjen, sa'e han, for Du maa da se at komme hjem med rigtig Besked.

Saa gik jeg over til Doktoren igjen, og saa sa'e jeg: Undskyld, Hr. Doktor, men der var en Ting, som jeg glemte at forespørge Dem om, det var angaaende, om vi skal bruge varm eller kold Grød til Mosters Tomlefinger.

De skal naturligvis bruge varm Grød, ligesaa varm, som hun kan taale den, sa'e han.

Og saa sa'e jeg Farvel igjen, og Doktoren han sa'e osse Farvel, og saa gik jeg over i Kroen igjen.

Saa spurgte Prangeren, hvad Doktoren havde sagt, og saa sa'e jeg ham det, ligesom det var, at han havde sagt, at det skulde være varm Grød.

Saa tog vi en lille Koppe Thepunsch til, det gjorde Prangeren og jeg, og saa sad vi og snakkede, og saa spurgte han, om jeg vilde sælge det røde 5-Aars Øg, som jeg selv havde lagt til, og saa si'er jeg: Nej, det har jeg egentlig inte tænkt paa, og jeg kan ogsaa daarligt undvære hende, men jeg kunde jo faa saa godt Bud paa hende, saa jeg inte kunde være bekendt at sige Nei. Men saa si'er han: Hør, jeg kommer i Tanker om Din Mosters Tomlefinger. Spurgte Du Doktoren, om I skulde bruge Havre- eller Byggryn?

Nei, det tænkte jeg ikke over, sa'e jeg.

Saa gaa hellere over til ham med det samme, nu da Du er her, for det er ligegodt skidt, om Du kommer hjem og inte har faaet rigtig Besked.

Ja, det er jo inte større Uleilighed, sa'e jeg. Og saa gik jeg over til Doktoren igjen og spurgte ham, om han vilde være saa venlig at sige mig, om vi skulde bruge Havre- eller Byggryn, eller om vi muligvis skulde bruge Risengryn.

Det skal være Byggryn for Pokker, sa'e Doktoren saadan ganske fuss.

Naa, det skal det, sa'e jeg, og saa bød jeg Farvel, og saa gik jeg over i Kroen igjen.

Saa si'er Prangeren: Ja, vi kan vel nok taale en lille Koppe The endnu. Javel, sa'e jeg. Og saa tog vi et Par smaa Kopper til.

Saa siger Prangeren: Naa, hvad blev det saa til med Grøden?

Det skal være Byggrød, sa'e jeg, og det passer mig ogsaa bedst, for Byggrynsgrød det faar vi jo baade til Davre og Nad're, og der levnes da altid saa meget, at der kan blive tilovers til Mosters Tomlefinger.

Saa sad vi og snakkede igjen, baade om det Ene og det Andet, men saa lige med et, ligesom vi sidder saadan og snakker, saa siger Prangeren: Hør sig mig, Niels Larsen, huskede Du nu at spørge Doktoren, om Grøden skal koges i Vand eller Mælk?

Det spurgte jeg s'gu inte om, sa'e jeg.

Ja, men saa maa Du hellere gaa over hos Doktoren og faa rigtig Besked, istedetfor, at Du ellers kan resikere at blive skjælt ud, naar Doktoren kommer ud til Jer i Morgen, og I saa maaske har brugt det feile.

Saa gik jeg over til Doktoren igjen.

Hvad Satan vil De nu igjen? sa'e han; De har jo faaet Besked paa, hvad De skal gjøre.

Ja, sa'e jeg; jeg har jo nok faaet Besked paa, at det

skal være Byggrød, og at den skal være varm, saa det er jeg klog paa, og det skal ogsaa nok blive rigtig besørget; men se, det var jo det, som jeg forglemte at spørge Doktoren om, om den skal koges i Mælk, eller om vi maaske kunde nøjes med Vandgrød.

Saa blev Doktoren ligegodt ligesom noget gnaven, og saa raabte han, saa man kunde høre ham langt borte: Den skal koges i Vand.

Tak, sa'e jeg, det skal nok blive efterkommet, og saa sa'e jeg Farvel, men han sa'e ingenting.

Da jeg saa kom over i Kroen, saa sad Prangeren der endnu, men da jeg saa lavede mig til at kjøre hjem, saa siger han: hør, vi maa s'gu have en Baier til Afskeden. Og saa tog vi en Baier, og saa sad vi og sludrede og snakkede. Men saa siger Prangeren: Det er ligegodt da rart, at Du nu har faaet Redelighed paa, hvordan Du har at forholde Dig med Din Mosters Tomlefinger, for nu er Du dog mere rolig, da Du kender Medicinen. Men sig mig, skal hun nn ha'e det Grødbeslag paa baade Dag og Nat?

Det spurgte jeg s'gu inte om, sa'e jeg, men det skal hun vel nok, tænker jeg.

Det var ligegodt mere rigtigt, om Du gik over til Doktoren, medens Du er her, for det er dog en stor Berolighed, naar Du er rigtig med paa det hele.

Saa gik jeg over til Doktoren igjen, og saa spurgte jeg natyrligvis, om Moster skulde have dette Grødbeslag paa baade Dag og Nat.

Ja, sa'e han, og saa grinede han saa smørret. Ja, giv hende det koldt og varmt, giv hende Byg- og Havregrød, giv hende det i Vand og Mælk, og saa giv hende det ind og paa, baade Dag og Nat.

Saa bød jeg Farvel, men ligesom jeg kom udenfor Døren, saa lukkede han Vinduet op og raabte: Sig mig engang, Niels Larsen, De skulde da inte tilfældigvis vide, om Hesteprangeren fra Nyrup er her i Byen i Dag?

Jo, det er han, sa'e jeg, for jeg har været sammen med ham omtrentlig hele Formiddagen.

Naa, det kunde jeg næsten tænke mig til, ja, ham kjender jeg, og saa grinede han; saa sig til ham, sa'e Doktoren, at naar han har lidt Tid tilovers, saa vil jeg gjerne snakke et Par Ord med ham.

Det skal jeg, sagde jeg, og saa bød jeg Farvel igjen, og saa gik jeg over og gav Hesteprangeren Beskeden fra Doktoren, og saa kjørte jeg hjem.

Men se, det har jeg nu spekuleret saa meget over, hvad Fanden nu at Doktoren kunde have at snakke med Prangeren om. Jeg har s'gu inte kunnet regne den ud, men maaske De kan.

Kvindesagen.

En Dag i Sommer, da jeg gik ude paa Landet mellem Roskilde og Hedehusene, mødte jeg en Mand, — en ældre Husmand —, og vi kom i Snak sammen. — Vi talte om forskjellige Ting, og i Samtalens Løb spurgte jeg ham, hvad han mente om Kvindesagen.

Om hvad? sa'e han.

Om Kvindesagen, om Fruentimmerne, sagde jeg.

Fruentømmerne, sa'e han, satte sig saa ned paa Grøftekanten og fortsatte omtrent saaledes: — Fruentømmerne! Aah Gud Fader fri og frels og bevare vos for Fruentømmere. — Fruentømmerne, det er rent ud sagt, — det er det værste Instrument, som Vor Herre

har skabt, — det er ubegribeligt, at han ikke har tænkt sig lidt nærmere over det, inden han skabte hende, for saa havde han dog aldrig gjort det. — Men nu har vi dem engang, og de la'r sig inte udrydde, — det er med dem ligesom med Rotterne, de ere allevegne ligesom et andet Amfibijum. — — — Og immer er det dem, der laver Ballade; jeg siger altid: At noget mere kontrarigt og infernalsk end saadan en gal Kjælling, det har Verden ikke at opvise.

Ved De, hvad jeg si'er? Jeg si'er: Slip en glubendes, brølendes Hanløve ind ad Nørreport og en ædderspændt, gal Kjælling ind ad Vesterport, jeg gaar Katten dandse mig ind ad Nørreport, — jeg vil hellere møde Hanløven, end som jeg vil møde den gale Kjælling.

Se, jeg vil nu slet inte snakke om, at min Kjælling hun drikker, for det har hun gjort i saa mange Aar, — saa hun ligefrem inte kan gjøre ved det, det hører saa at sige med til hendes Construction, men derfor kunde hun jo da nok passe hendeses Haandtering, men det gjør hun inte! — Kan hun bare komme til at sluddre og vrøvle, saa glemmer hun alting, hvad hun har om sig.

Som nu idag, saa skulde vi ha'e Sulevælling til Middag, og nu ved Kjællingen, at jeg holder saa gevaldig, ukristelig meget af den Spise. — — Det er jo en nydelig Spise! Jeg er vis paa, at De kan ogsaa li'e Sulevælling — hvad? — — — Saa da hun har taget Gryden af Ilden, saa sætter hun den ganske anstændig hen paa Køkkengulvet. — Men saa kommer der en anden Rendekjælling gaaende forbi Huset, og saa skulde hun naturligvis ud for at sludre med hende, og der staar saa begge disse to infamelige Kjællinger og sluddrer og vrøvler og vrøvler og sluddrer og obselverer inte, at vor store So render ind i Køkkenet, sidder begge Forbenene op i Gryden og æder væk paa Vællingen, som om hun var Mand i Huset og jeg var kasseret og sat ud af det hele.

Jeg skal jo inte nægte andet, end som at jeg blev jo forfærdelig harmfuld, da jeg saa Soen staader og æde hele min Livret, og saa raabte jeg ud: — Rasmine! — Rasmine!! Naa saa du har Raad til, Rasmine, at koge varm Middagsmad til vore Svin, og det tilmed Sulevælling, — jeg vidste inte, at vi var saa velhavende.

Ved De, hvad hun svarede?

Hun sa'e: Ja, saa velhavende er jeg! — Faar du ikke varm Middagsspise hver Dag, Din So?

Jeg blev saa underlig ædderspændt gal, — det var da inte saa underligt — saa jeg aldrig kunde fremføre et eneste Ord til min Undskyldning, — og saa listede jeg a', — jeg vilde naturligvis inte staa og være til Grin for de to skabede Kjællinger. — — Men jeg fik s'gu ingen anden Middagsspise end den Sulevælling, som Soen ha'de staaet og smasket i.

Se, — saadan er Ægteskabet! — Naar en Mand bliver ødelagt, — saa er det altid et Fruentømmers Skyld. — Faar han inte den, han vil ha'e, saa bliver han endda meget værre ødelagt.

Se — der var nu f. Ex. ham den lille Jonas — han blev jo — rent ud sagt — ligefrem sindsfortosset, fordi han inte ku' faa den, han vilde ha'e.

Hans Jeppesen, — Mølleren — ham kjender De jo nok, han havde jo denne lange Snabel af en Søn, Rasmus. — Og saa var der jo ham Christian Madsen i Vindinge, — den rige Christen Madsen, som de kaldte ham, — ja ham kender De jo nok? — Ikke det? Det er ellers kunstig nok, — saa De kjender inte ham; da er han saamænd ellers godt nok kjendt, — — det er ham med det store Lungeslag paa den venstre Kæbe. — Han er ellers godt nok kjendt, — som sagt; — og der er mange Historier om ham, det var jo ham med Væ'ren, — saa har De vel heller inte hørt den Historie?

Jo se, — det var jo saadan, at han, den lille Gal-

anders, — som de kaldte ham, — han var blevet gal paa Christen Madsen, — hvad der ha'de væ't dem mellem, det ved jeg inte.

Og saa er det en Aften, at Christen Madsen sidder henne hos Jens Hansens, og der er han blevet noget meget svirendes, — og det faar Galanders at se. — — Han den lille Galanders, — — han var nu for den Sags Skyld slets inte gal, men han var opkaldt efter sin Kjælling, — hun hed nemlig Gallisbeth, og hun var et forfærdeligt splindrende galt Spetakkel, som alle Fruentømmer jo er. — Man sku' tro, at det er Løgn, men det er den største Sandhed, at hun gik hver eneste guddommelig Dag og bad til'ed, at hun maatte dø, — bare saa meget som en fire fem Dage før Anders, — for at de kom i Helvede begge To, det var hun paa det rene med; — men kunde hun komme derop inden Anders, saa svor hun paa, — at hun skulde fyre saadan op i den ny Lejlighed, at det sku' lumre om Ørene paa Anders, — lige op til 5te Sal, saadan saa han skulde nok mærke, at det var Lisbeth, der havde fyret i Bilæggerovnene.

Men det var det, vi slap fra. Saa gaar Anders hen hos Christen Madsen og faar fat i en uvanet Være, som han ha'de, og som inte kunde taale at se Christen Madsen, og den tøjrede han inde i Christen Madsens Forstue.

Da saa Christen Madsen kom hjem og aabnede Døren til Forstuen, saa røg Væ'ren imod ham og gav ham et saadan Stød lige for Bællen, saa Christen Madsen han gik paa Hovedet ud af Forstuen. — — Og Christen Madsen, som troede, at det var en Røver, eller saadan en Bandit, der stod derinde, han bandede og svor, at han skulde brække baade Arme og Ben paa ham, og røg ind i Forstuen igjen; men om Forladelse. Der vankede nokken et Stød og herut med Christen Madsen, der var ingen Pardon!

Saa var Christen jo inte rigtig dristig med at gaa ind for tredje Gang, men saa gik han hen og hentede Sognefogden og et Par Mænd til. — Og de tændte en Løite, og saa tog de et Gevær og en gammel Sabel og et Tudehorn med, og saa følledes de ad hen til Christen Madsen.

Da de saa kom derhen, saa aabnede de Døren ganske forsigtig og lyste med Løiten ind i Forstuen, og saa saa de jo Væ'ren, som stod tøiret derinde.

Der blev jo — kan De nok tænke Dem — et forfærdeligt Grin, og der blev skrevet om det i Aviserne, — og der var en Karl dengang, som tjente hos Jens Christensens Enke, — han var en hel Spekulantere til at lave Viser og til at digte og saadan noget, og han lavede en Vise paa over tyve Vers. — Jeg kan inte huske den, ellers skulde jeg have sjunget den for Dem, — men jeg kan da huske, at i et af Versene, det var det allersidste Vers — der stod deri:

Nu Væ'ren de paa Gulvet lagte,
Og Døren i de for ham smakte.

— Og saa kan jeg huske et Vers til, og det var ogsaa udmærket, — det var saadan:

Han kunde jo la't Væ'ren være
Saa havde han ej mist' sin Ære.
Men Christen Madsen elsker Guld,
Og er saalangt fra tillidsfuld.
Man ikke altid just behøver
At tro, man møde skal en Røver,
Som til en daglig Tidsfordriv
Berøver Menneskenes Liv.

Men det var det, vi slap fra; Han, den rige Christen Madsen, han ha'de kun en eneste Tøs, — og hun hed, — ja — hvad Pokker var det nu, hun hed? — Hun var ellers saadan en rigtig nydelig Pige at se til, men

tovlig det var hun natyrligvis li'som alle Fruentømmer.

Naa, Mølleren, han friede for Sønnen Rasmus til Tøsen, — hvad Pokker var det dog, hun hed — — — — Konradine! Ja! — det er rigtig, — Konradine! — saadan var det, — det var Konradine at hun hed.

Christen Madsen han syntes jo, at der kunde være nogen Mening i den Propertion, — som han siger, den fordrukne Fuldmægtig Svinke derinde i Roskilde. — — Ja Svinke, han er da ogsaa bleven gift og har faaet en nydelig Kjælling at trækkes med. — Og saa er Tingesten saa storsnudet, at hun ikke engang vil gaa til Side for en Kokasse, men skvatter lige i den, blot fordi hun gaar og stikker Snuden lige i Vejret af bar Vigtighed.

Men det var jo inte det, vi sku' snakke om.

Se, Jonas han havde jo ingenting, men en lille Kjærnesvend det var han den Gang; — og saa gaar min Salighed Konradine hen og bliver gode Venner med Jonas ved et Høstgilde, som de kom til begge To. — Rigtignok var Jonas ikke saadan et Utuske at se til den Gang som nu, men stumpet, det har han jo alle Dage væ't, akkurat ligesom Bødkeren med den afsavede Tommelfinger.

Men, se Christen Madsen, det var jo saadan en rigtig bredbenet Tamp af en Gaardmand, og da han hørte, at Konradine var blevet gode Venner med Jonas, saa skjældte han ud og skabede sig. — Og Tøsen hylede og skabede sig, som Fruentømmer altid gjør; men hun maatte ligegodt neje sig og ta'e Rasmus.

Og nu sitter Rasmus hver Dag paa Kroen og drikker og huserer og spiller Skervensel og Kat eller Mis, — hvad det er, de kalder det, — med den stumpede Skrædder og Jor'mo'rmanden, — og det kan nok hænde sig, at han er en god Malkeko for dem begge To, — det siges der da. — Jor'mo'rmanden han forløser ham

omtrent hver Aften for en to, tre Kroner, — og sommetider for mere.

Og blev det galt med Rasmus, saa blev det dog værre med Jonas, for han blev saa fnysende ædderspændt gal fra den Tid, saa den bare Ondskab drypper ham ud af Øjnene.

Det er nu inte for det, — men Rasmus er nu heller inte ganske dristig ved at møde ham, — for Jonas er nok lille, — men han er forfærdelig stærk, og den første Gang, han mødte Rasmus, — saa kunde han ligegodt inte dy sig, uden som at han stak Rasmus saadan en paa Tuden, saa Rasmus han skvat som en Stud, der er slaaet for Panden.

Det var endda paa en Søndag, og Rasmus ha'de været til Alters den Dag, men Jonas han var saa ædende gal, at han inte kunde vente til om Mandagen, — — — det havde dog inte været slet saa ukristeligt, tilmed da det kun altsammen var for et Fruentømmers Skyld.

Nysgjerrighed er en slem Ting.

Ethvert Menneske har sine Fejler! Men jeg si'er altid: — Den værste Fejler, som et Menneske kan anskaffe sig, det er a' bi'e nysgjerrig. Kommer et Menneske te'ed at lide a' den Sygdom, saa skal han nok bi'e til Grin.

Bare vi nu vil ta'e, som f. Ex. jeg vil si'e Postmesteren derovre! Gud bevar's! — Han er en dejlig Mand, — og en dygtig Mand, — og for den Sag osse en fin og dannet Mand paa sine Omraader, — men slipper han udenfor dem, saa bi'er han til Grin. — Og hvorfor? — Hvorfor si'er jeg, — fordi han er nysgjerrig. — Han kan inte nære sig, men skal altid stikke sin Næse ind i og blande sig i andres Samtale og spørge: — Hvad er det? — Og hvem er det? — Og hvorfor det? o. s. v. — Og naar nu Lodsen, Maleren eller Tolderen er i Selskab med ham, saa brænder de ham den ene Historie efter den anden, og det er jo rigtignok tre søde Skurke til at gjøre Grin med ham.

Saadan staar jeg forleden Dag og kigger ud af Krovinduet, mens Lodsen, Maleren og Tolderen sad bagved mig og discetered om Madam Madsen, der var død fra de 11 Børn. — Naa, nu var det nok Børn — paa en Maade; — man er jo Børn, ligesaa længe ens Forældre lever; men det var da Børn, der kunde staa paa egne

Ben, for den yngste er 31 Aar. Naa, ligesom jeg nu kigger ud af Vinduet, saa kommer Postmesten stejlende over Vejen lige ind i Kroen.

Go'dag, — sagde han. — Der var knap nogen af de tre, der havde Tid til at gjengjælde Hilsenen, men ligesaa snart at Lodsen saa, at det var Postmesteren, saa blinkede han polisk til de andre, og de lod alle meget spændte.

Kan I saa tænke Jer, begyndte Lodsen, hvor mange

der var? — Gæt engang! — — 50 — — 70 — — Nej, I maa høiere op! Og saa sat' han en meget alvorlig Mine op.

Hvad er det? sagde Postmesteren. — Hva' taler I om? — Der var ingen, som svarede ham, — og jeg grinede og kiggede ud ad Ruden og tænkte, hvordan mon de klarer den. — De gættede paa 100, og Lodsen lod, som der var flere endnu. — Hvad mon Madam Madsen havde sagt, om hun havde hørt, de havde beskyldt hende for at have over 100 Børn.

Nej, sa' Lodsen, der var 275 levende!

Var det Børn? spurgte Postmesteren. — Naada, tænkte jeg, — nu bliver den god.

Gu' var det ej, svarede Lodsen, — det var 275 levende Hvaler.

Er det Hvaler, I snakker om, sagde Postmesteren, og saa sat' han sig ned mellem de tre Kavallerer.

Det er nu snart elleve Aar siden, — sa' Lodsen, — at jeg laa deroppe i Lofoten, og jeg kan huske, det stod i alle Bladene.

Ja, — det passer, sa'e Tolderen, — jeg har det jo opskrevet altsammen i mine Rapporter og Sjungnaler.

Hvordan kunde de dog fange saa mange? spurgte Postmesteren.

Vi fangede dem i en Fælde, forstaar De! — Vi stængede dem inde imellem Klipperne, det vil sige, det var kun Hunnerne, vi tog. — Vi sorterede dem, og Hannerne lod vi løve, for de er saa nederdrægtig stramme i Smagen. — Saa harpunerede vi dem, og Vandet blev saa rødt som Blod.

Hvordan harpunerede De dem saa? — spurgte Postmesteren.

Naturligvis med en Harpun. — En Harpun, som vi skød ud fra et Batteri, — og da det var besørget, saa gik vi i Lag med at kjølhale dem, og Spillene de gik jo lidt villigt! Den ene Hval ble' hivet op efter den anden.

De var saadan af Størrelse som et lille Krigsskib.

Det første, vi saa gjor'e, — det var 12 Mand op med hver sin Le; de maatte saa, Skaar for Skaar, hugge alt Græsset af Hvalen, — vi havde jo nok Slaamaskiner, — men Haandkraften er bedre, ved det det er paa et saa bakket Terræn. — Saa kom der none Piger og Høstkoner med River og Høtyve. — Vi kunde heller inte

saadan rigtig bruge Hesteriverne. — Og saa blev Græsset revet og sat op i store Høstakke.

Nei, hør! — sagde Postmesteren, — De vil da vel inte bilde mig ind, der voxer Hø paa en Hval, — hvad?

Nei, — det kunde aldrig falde mig ind, for det gjorde der nemlig heller ikke.

Ja, — men det sagde De jo.

Gjorde jeg? — Nei, — jeg sagde, at der voxede Græs paa en Hval, — og det tilmed det allerfineste Saltvandsmarskgræs, der kan trækkes frem, — og naar det bliver tørt, bliver det Hø og sendt til England.

Ja, men voxer der virkelig Græs paa en Hval?

Herre Gud! — faldt nu Maleren ind, — har De da aldrig set, at der voxer Tang paa Bunden af et Skib? — Kan De saa inte begribe, at der kan være Græs paa en Hval, — lad nu være med at afbryde os.

Naa, — sagde Lodsen, — saa fik vi jo ambligeret Græsset, — og saa var det jo først, at vi skulde igang med at malke dem.

Hvem skulde malkes? — spurgte Postmesteren.

Hvalerne, for Fanden, — det er jo dem, vi taler om.

Hvaler? — Er De gal, Lods? Hvalen er jo en Fisk!

De kan selv være en Fisk. — Hvalen er et Pattedyr.

Naturligvis er Hvalen et Pattedyr, — tilføiede de andre to.

Nei, holdt nu lidt, — sagde Postmesteren, — saa dum er jeg dog ikke, at I skulde faa mig til at gaa paa den Løgnehistorie, at Hvalen er et Pattedyr. Jeg holder en Omgang Stuen rundt, at det er Løgn. — Værs'god.

Den er holdt, sa'e Lodsen, og saa bad han Kromanden om at laane ham Børnenes Naturhistorie eller Geografi, og da han fik Bogen, rakte han Postmesteren den.

Gu' staar der, at Hvalen er et Pattedyr og føder levendes Unger, — sagde Postmesteren. — Han gjentog

Sætningen og blev helt betuttet. — Men han bestilte sin Omgang, og saa gjentog han: — Levende Unger, — og jeg, som troede, at den la' Æg.

Naa, sa'e Lodsen — nu er De da klog a', at Hvalen er et Pattedyr. — Men nu var der det ved det, at de fleste af dem havde kælvet, — saa var de jo nyberge og svært mælkesprængte, og saa skulde de natyrligvis malkes, inden de blev flændsede ud. — Saa stillede de en Bunke Kar og store Tønder hen, og saa sprang de samme 12 Mand, lige akkurat de samme 12 Mand, der først havde slaaet Græsset, op paa Yveret, hoppede og sprang, og saa gik Mælken tilveirs, omtrent som Springvandet i Kongens Have, og ligesaa snart som Karrene var fyldte, saa kjørte Vognene op til et Andelsmeieri, som laa der lige i Nærheden, afleverede Mælken, og saa blev den centrifugeret og lavet til Smør og Ost — og sikken en Aroma i Smørret, og sikke Huller i Osten — hvad? — Det salte Vand smagte som den fineste Likør.

De kunde da vel ikke lave Smør af Hvalfiskemælk? — sagde Postmesteren.

Ikke det. — Naa saa det kunde vi inte? — Har De da inte selv læst, at Hvalen er et Pattedyr? — Og De ved da vel, at man kan lave Smør af en Ko's Mælk. — Hvad? — Naa, saa flændsede vi Kjødet istykker, — det blev kogt og stegt og smeltet og røget, og Benene blev brændte, — og da vi saa var færdig med de Gamle, saa løb Ungerne jo og vrælede, — det saa nu forresten meget sørgeligt ud, — men de havde jo mistet deres Forældre.

Ungerne? — spurgte Postmesteren. — Hvad for Unger?

Hvalungerne natyrligvis! — Der var saadan et Par Hundrede Stykker, og saa sagde Formanden: — Hvad skal vi gjøre med Ungerne? — for de er for smaa til at slagtes, skal vi inte spærre dem inde i de smaa Skjær? —

tilmed da vi jo har al den centrifugerede Mælk, som vi kan fede dem med. — Og saa flaskede vi dem op paa den Maade; — og vi havde gevaldig Held med os. De voxede svært og trivedes brillant til henad Foraaret. — Men det var natyrligvis ved det, at vi ku' gi'e dem Mælk, det skal de have den første Tid — Hvalen er et Pattedyr ligesom vi andre. — Skaal — og Tak for Skjænken.

Saa gik de alle tre. Næste Dag talte hele Byen om, at Hvalen var et Pattedyr, og det er jo ingen Løgn. — Det var ligemeget, hvor Postmesteren kom, — saa gik den med Hvalfisk og levendes Unger, — men jeg tror nu nok, at Postmesterens Svoger har oplyst ham om, at noget af Historien, eller maaske den hele, var Løgn.

Saa gik der 8 Dage, og saa var det rare Kløverblad atter bænket i Kroen. — Jeg staar og ser paa Vindhjørnet, da jeg med et ser Postmesteren komme gaaende og styre henimod Kroen. — Der er han, sa'e jeg.

Lad ham bare komme, sa'e Maleren. — Idag er det min Tur, jeg har en god Historie paa Stabelen. — Og ligesom han har sagt det, traadte Postmesteren ind.

Go'dag — sagde han og bestilte sig en Baier ved sit eget Bord, og saa mumlede han noget om tre Valgfisk og pastoriseret Valgsmør.

Men der var ingen af de tre Fyre, der la'e Mærke til det, de var altfor interesserede i deres Samtale, og Maleren fortalte halvhviskende:

Saa kan I tænke Jer, — saa bli'er der jo et farligt Hurlumhei derovre paa Gaarden.

Ja, natyrligvis, sa'e saa Lodsen, — hvordan vilde en af os ikke være blevet ved saadan en Historie.

Postmesteren spidsede Øren. — Men Maleren fortsatte: — Saa sendte Forpagteren Bud efter Lægen, og han sagde, som sandt var, at han i Øieblikket kun kunde konstatere høi Grad af Feber — ca. 60 Grader, — og Forpagteren blev jo ulykkelig.

Postmesteren reiste sig og spurgte: — Hvad er det? — Er Forpagteren bleven syg? — Ingen svarede ham, de lyttede spændte til Maleren, som vedblev:

Nu havde Forpagteren jo brugt hende i mange Aar og havde helt levet sig ind med hende.

Postmesteren nærmede sig spændt de tre Herrer.

Naa, Lægen han si'er, — det ser lidt alvorligt ud, jeg er næsten bange for, at det er Nyrebetændelse.

Nu var Postmesteren lige ved at sprække af Nysgjerrighed og spurgte: — Er det Fruen, der er bleven syg? —

Nei! — brølede Maleren og fortsatte: — Jeg vilde jo gjerne frelse hende, — sa'e Lægen, — men det kommer an paa, om De vil ofre noget paa hende.

Postmesteren kunde ikke styre sig længere: — Er det Jomfruen, der er bleven syg?

Maleren svarede: — Gu' er det ikke nei, det er Forpagterens Øiesten.

Øiesten, — sa'e Postmesteren, ja, men saa er det jo alligevel Forpagterens Hustru.

Nei, vist ikke nei, — det er Forpagterens Ridehoppe! — De har da vel nok set, at Dyrlægen kjører herud hver Dag i denne Tid.

Naa, er det Dyrlægen, sagde Postmesteren, — ja, det har jeg nok set, at han kjører derud hver Dag. — Og saa satte Postmesteren sig hen imellem de tre Gavtyve.

Ja, — sagde saa Dyrlægen, jeg ved, De sætter Pris paa hende, og efter alt at dømme, saa er det Nyrebetændelse, for, sagde han, Temperaturen stiger, og bliver den 65 à 70 Grader, saa er hun færdig; men hun kan kureres, hvis De vil prøve den nye Kur fra Skolen, billig er den inte, det vil jeg sige Dem forud.

Det er ligemeget, hvad det koster, sa'e Forpagteren.

Ja, ja, saa skal den først hver Morgen have Rollmops, en 6 Stykker, og derefter varme Saltvandsstyrtebade, og det er jo nemt, da De har det salte Vand ligeved Gaarden. — Og saa skal hun tre Gange om Dagen have Mandeldeig og let opløselig Garversyre.

Mandeldeig, sa'e Forpagteren, — hvis det er det samme som Marzipan, — saa bliver det en dyr Fornøielse.

Ja, det bliver for dyrt at kjøbe Marzipan, — sagde Dyrlægen, — men De kan faa den samme Deig i Krandsekage, saa jeg vil raade Dem til at kjøbe nogle Stykker Krandsekage, de behøver jo inte at være fyldt med Bombom og Deviser.

Ja, sagde Forpagteren, — det skal inte manqere paa det, selv om det skal være et Par Overflødighedshorn.

Saa skal den have let Garversyre, men det faas billigst som Rødvin. — Vi kan foreløbig nøies med at give den 6 Flasker daglig, sa'e Lægen.

Skal Hesten have Krandsekage og Rødvin? — spurgte Postmesteren.

Det hører De jo. — Men se nu de første Dage maatte Forpagteren selv være med, for ellers drak Staldkarlen Vinen, og de andre aad Krandsekagen. — Men kan I saa tænke Jer? — Paa tre Dage kom Hesten sig, — og Forpagteren blev glad. — Men Dyrlægen ordinerede ligegodt Krandsekage og Rødvin 3 Dage endnu.

Det var dog som Satan, sa'e Lodsen. — Ja, jeg har jo nok hørt og læst endel om det. — De bruger det meget i de kongelige Stalde i Europa, men det er s'gu ingen billig Medicin. — Naa, — Skaal Mannel — Jeg vil nu lige hen og besøge Forpagteren og forhøre mig om Kuren.

Jeg gaar med, sagde Postmesteren. — Og saa gik de sammen til Forpagteren, og han sa'e, som sandt var, — at nu var Hoppen bedre.

Lodsen fortalte Forpagteren Malerens Historie, medens Postmesteren gik ind i Stalden for at se Hoppen, — saa stak Lodsen af, han vilde nødig træffe Postmesteren, ligesom han kom fra Stalden.

Kan I saa tænke Jer, — var saa Postmesteren ikke gaaet ned i Stalden og havde spurgt Staldkarlen Bengt om, hvordan det gik med Hoppen.

Jo — tackar — det går mycket bra, sa'e Bengt.

Jamen hvordan faar De Krandsekagen i Dyret?

Kranskakan — den får min lif inte Kranskaka, men hon får två skålpund linkaka hvarje dag.

Hva'behager! — faar hun ikke Krandsekage? — Saa faar hun vel heller inte Rødvin, — 6 Flasker om Dagen?

Rødtvin, nei för tusan, — hon får några kolikpulver i flaska 3 gånger om dagen.

Jamen — men — saa har Hoppen da ikke haft Nyrebetændelse?

Det vete fan, — men djurläkaren säjer, — hon har varit sjuk af kolik.

Det var som Satan, — sagde Postmesteren og styrtede opbragt ud af Stalden.

Saa gik der nogle Dage, og saa igaar var jeg igjen sammen med Trekløveret i Kroen. — Jeg ser atter Postmesteren styre Kursen til Kroen, saa sa'e jeg:

Naa, — den bli'r god, — han er vist muggen. — Jeg bryder mig inte om at være Vidne til det Spektakkel, han vil lave med Jer, — jeg stikker a'.

Nei, — sa'e Tolderen. — Bli' De bare, for gjør han for meget Vrøvl, saa stikker vi ham en ny Historie. — Vi skal nok faa ham kureret for hans Nysgjerrighed, idag er det min Tur til at fortælle. — Jeg tør nok paa Forhaand love, den skal blive baade værre og tykkere end alle de andre Historier.

Gjør den det, — sa'e jeg, — ja saa tror jeg inte, jeg kan taale at høre den, — og det kan I andre vist heller

inte, og saa gik jeg. — Men jeg er aldeles sikker paa, de brændte Postmesteren en paa Ærmet, — og de Skurke holder ikke op med deres Løgnehistorier, førend de faar ham vænnet af med at være nysgjerrig, og det kan der forresten være Noget i, — han kan holde sig for sig selv. — Men efter min Mening er det nu en af de værste Feiler, et Menneske kan ha' — at være nysgjerrig, — og derfor vil jeg nu heller inte raade Nogen til at anskaffe sig den.

Jens Larsens Mening om Cycler.

Ja, — naar jeg egentlig skal sige min ærlige oprigtige Mening om Cøcler, saa er det noget Skidt! — Noget rigtig infamelig Skab! — Og saa er der jo ingen Matrejaler i dem, saadan som der var i gamle Dage.

Jeg kan huske den første Gang, jeg saa' saadan en Cøcle, — det vil sige, dengang da kaldte man dem for Vældesaapædere. — Og saa var det jo, at han, Hans Rasmussens Søn fra Svogersløv, — det kan gjerne være, I kjender ham, Hans Rasmussens Søn! — Han var i mange Aar Nummer Treiopvarter paa Alleenberg, saa det er slet inte umuligt, at I kjender ham derfra, — han var et smokt Menneske.

Se, — han kommer jo kjørende hjem til Svogersløv paa saadan en Vældesaapædere, — — — det vil sige, — han sa'e da rigtignok selv, at han havde trukket ham det

meste af Veien, — men han kom da kjørende ind i Byen, det kunde han jo nok slippe afsted med, — — for derude fra Niels O'els Gaard gaar Veien jo saadan for Hæld, saa han kom kjørende ganske gratis ind i Byen.

Nu ha'de man jo aldrig set saadan et Instrument før, saa man var natyrligvis nysgjerrig efter at se, hvordan det tog sig ud. — Og jeg fik fat i Tingestet og endevendte ham efter alle Leder og Kanter, og Gu' min S'æl gik jeg inte saa længe, saa jeg fik Lyst til at faa et saadant Kjøretøi til mig selv.

Se, — nu kan man jo faa dem saa mange Steder, men dengang var der kuns In, der lavede dem; — der var kuns In! — Og han hed inte andet end som Løvvener, og han boede inde paa Christianshavn; — men han var nu saa skammelig dyr med dem.

Men saa fik jeg fat i Smeden og Hjulmanden derude i Svogersløv, og saa fik jeg dem til at tage Maal af den, han ha'de, — ham Hans Rasmussens Søn, Nummer Treiopvarteren derude fra Alleenberg, — — — og saa tog de Maal af ham, — — det vil sige, natyrligvis inte af Hans Rasmussens Søn, men af hans Væ1desaapædere. — Men saa kunde jeg jo ligegodt regne ud, da de fik gjort et Overslag over ham, at det blev farligt dyrt, naar jeg skulde ha'e en hel ny, men saa er det, at jeg kommer i Tanker om, at jeg havde en gammel Enspændervogn, som jeg inte brød mig støre om, og saa tog jeg to Hjul af Enspændervognen, og saa lavede Smeden og Hjulmanden en forfærdelig snild Væ1desaapædere, — ja det var det! — Han veiede lige knebent halvandenhundrede Pund, da han var færig, — saa det var jo unægtelig et nemt Kjøretøi. — — —

Se, — saadan opad Banke, der kunde det nu inte saa godt lade sig gjøre at kjøre med ham, — saa skulde der helst ha'e væ't Enspænderstænger paa ham og saa en Hest for; men paa lige Landevei, og ellers, naar det

var en lille Smule paa Hæld, — og i Særdeleshed naar der var en rask Mand til at skyde bag paa ham, og saa en til at gaa ved Siden af og holde ham i Bilancen, saa gik han ganske aldeles af sig selv, og saa kunde jeg sidde ganske uskyldig deroppe paa Sædet og bare sidde og traadde paa disse Fodtrin, — Peterstalerne, som de kalder dem for, og saa sad jeg der og traadte paa Peterstalerne, og saa gik han ganske og aldeles af sig selv.

Ja, — det var unægtelig et nemt Kjøretøi, — det var det! — Den værste Ulykke, som vi ha'de med det, — det var, naar vi mødte nogen paa Landeveien, — for baade Mennesker og Dyr, de blev sky, naar de saa' os komme, og røg paa Hovedet i Landeveisgrøften, saa det var jo inte saa rart.

Og Smeden han lavede en Singenalklokke, uhyrlig snild, — — det var bare saadan med en Krumtap, som saa tog fat i en Glitterstang, — som der saa gik en ganske lille tynd Axel fra, og saa for Enden af den, der var der saa en lille Kran med en Klods, som Axelen tog fat i, og saa faldt Klodsen ned og slog paa Klokken. — — Ja, — den var ligegodt godt udregnet, — det var den. — — Men Smeden er jo ogsaa — rent ud sagt — en hel Mekanikkusk. — — Ja, — den er udmærket! — Den eneste Feiler der var ved den, det var egentlig kuns, at den kunde inte ringe; — men lige fraregnet det, saa var den udmærket.

Men saa er det jo, at jeg kom i Tanker om, at jeg ha'de et gammelt Vækkeuhr, som jeg inte brød mig støre om, og saa brugte jeg Uhret istedetfor Singenalklokken. — Men det blev jeg nu snart kjed af, — for det var jo farlig til Uleilighed, ved det, at hun skulde jo trækkes op imellem hver Gang, vi mødte et Menneske. — Se paa de smaa Landeveie, der kunde det endda gaa an, for der møder man jo inte saa mange; men naar man kom ud paa Hovedlandeveien, saa kunde man inte

bestille andet end som sidde og drave dette Utuske op uafladelig, — saa I kan nok indse, at det varede inte længe, inden jeg kasserede det Apperat.

Saa lavede Smeden uhyrlig snildt saadan en lille Singenalklokke, som han satte foran paa Styret, og saa lavede han en gevaldig snild lille Hammer, som jeg kunde ha'e i Vestelommen. — Og saa ku' jeg jo sidde og se ud over Styret og obselvere, om der kom Nogen, — og saasnart der saa kom Nogen, saa bare Hammeren op af Lommen og saa saadan en 5—6 Slag paa Klokken, — saa var det i sin Orden.

Men jeg ved inte, — — jeg blev ligegodt snart kjed af at kjøre med det Kjøretøi, ved de', at det var ligegodt lovligt meget Mandskab, man skulde stille med, hver Gang man vilde ha'e en lille Kjøretur, men saa fandt jeg paa, at la'e ham lave om til en Gig! — Men se, — Peterstalerne dem lod jeg blive siddende paa Hjulene, — — og det er ligegodt en hel Adspredelse, naar man kjører ud ad Landeveien, at sidde og se paa disse Peterstaler — Det er ligemeget, hvor galt jeg kjører, — de skal nok holde Takten og følle med. — Og saa er det jo en evig Komedie, — ja — det har vi ha't et forfærdeligt Sjov a', — naar saadan en gal Hund kommer farende ud fra en Bondegaard og ryger lige ind mod Vognen. — For saa ta'r han sig jo inte iagt for disse Tyveknægte af Peterstaler, som sidder helt udenfor Hjulene, og saa kan de Katten danse mig sla' ham saadan en Øretæve, saa han kan staa paa Hovedet henad Landeveien, — — ja, de' har vi tidt haft en hel Komedie af.

Nu har han senere været kjørende til Svogersløv, — det har han, Hans Rasmussens Søn, Nummer Treiopvarteren paa Alleenberg, det vil sige, — nu er han paa Cirkus Variæte; men se, hvad Nummer han har der, det ved jeg ikke. — — Men, som sagt, nu har han senere væ't kjørende ud til os; men nu kjørte han natyrligvis

paa en af de nymodens. — Og han var saa vigtig af det Kjøretøi, saa det var noget rent forfærdeligt, — — og han fortalte, at den var af en bestemt Race — — Saadant noget Sludder! — Vi kan jo da nok begribe, at der kan inte være Racer af Cøcler, saadan som ved Heste og Kretur, — men vi lod jo ham sluddre væk med sit.

Men saa snakkede han en hel Del om »en høi Gier« — og det var noget, som vi var kjendt med, — særlig i Fastelavnstiden. — — Og jeg sa'e ved mig selv: — Du kan være evig forsikret om, min Ven, at Du skal komme til at kjøre herfra med den største Gier, Du nogensinde har ha't — og saa tyllede vi i ham, baade af gammelt Øl og baiersk Øl og smaa Sorte og Punsch og alt det, der var til, saa jeg skal garantere for, at han kjørte ad Kjøbenhavn til med den høieste Gier, som han nogentider har ha't.

Ifjor da blev jeg ligegodt gal paa disse Cøclistere, der averterede i Roskilde Avis, at de holdt Stjerneløb i Roskilde om Søndagen. — Nu vidste jeg inte, hvad det sku' sige, dette Stjerneløb; — men saa gik jeg hen til Degnen, og saa spurgte jeg ham, om han ha'de nogen Mening om, hvad dette Stjerneløb egentlig havde at betyde? — Nei, — ikke for nogen Bestemmelse, — sa'e Degnen, — men man holder jo almindeligvis for, at Stjernerne det skal være de bedste. — Saadan som f. Ex. med Komediespillerne og den Slags, da kaldes jo almindeligvis de bedste af dem for Stjernerne; — — og det er jo f. Ex. li'saadan med Cognac; jo flere Stjerner der er paa den, des bedre holder de den jo for at være.

Saa gik jeg hjem med den Besked. — Og saa sa'e jeg til vor Mo'er: Hør, skal vi to Gamle være enige om at ta'e begge Tøserne med og saa ta'e til Stjerneløb i Roskilde paa Søndag, — for det bliver morsomt.

Har Du væ't til Stjerneløb før? sa'e vor Mo'er.

Nei, jeg har ikke, sa'e jeg.

Ja, — hvor ved Du saa, at det bliver morsomt, sa'e vor Mo'er.

Ja, — for det tror jeg, — sa'e jeg, — og saa snakkede vi inte mere om det. — Da saa Søndagen kom, saa lod jeg en af Karlene lave Kjøretøiet i Orden, og saa trillede vi ad Roskilde til.

Da vi saa kom op paa Hestetorvet, saa var der allerede samlet en forfærdelig Hob Mennesker og Cøclistere, — naa ja, — Cøclistere er jo da heller inte andet end Mennesker. — — Saa var der In i en rød Trøie, — ham bed jeg strax Kjende i. — Og saa sa'e jeg til vor Mo'er: — Du skal se ham i den røde Trøie, — han bliver ligegodt en af de Villeste, — det er jeg vis paa, — for han har saadanne nogle ualmindelige bestemte Ansigtstræk i Ansigtet. — Pas bare paa, saa skal Du se, at den Ka'l, han skal nok klare Boutiken. — Saa stillede jeg mig hen paa Siden af ham, og saa spurgte jeg: — Hvor har De nu lovet Dem hen mig Forlov?

Holbæk! — sa'e han. — Og saa tog Fa'en ved dem til hver sin Side ud over Torvet.

Men der kan man se, hvor man kan ta'e feil af saadan et Menneske! Jeg ha'de saadan en god Tillid til ham, — og saa viste det sig, at han var en ren Vindsak! — Da der var gaaet en lille Timestid, saa var han tilbage igjen! — Han var bleven kjed af det paa Halvveien, — og nu fandt han paa, at han vilde til Frederikssund. — Og jeg tænkte ved mig selv: Du er en god Halvtosse, at Du vil ta'e den Vei; hvis Du kjendte Veien til Frederikssund saa godt som jeg, saa var Du minsæl blevet paa Holbækveien, for der er lagt Skjærver paa hele Frederikssundsveien. Men se, det er nu saa forunderligt med disse Cøclistere, — for om ogsaa de har gaaet i en god Skole, saa er det ligegodt no'ne rene Indejotere med at kjende Veiene!

For det kan jeg huske saa tydeligt! — Det var en

Søndag, at jeg stod udenfor Gaarden derhjemme i Svogersløv, — saa kom der en af disse Cøclistere kjørendes, og saa holdt han stille og hilste Goddav! — Og saa bad han, om jeg vilde være saa venlig at sige ham Veien til Boserup Skov; — kan jeg kjøre ad Kornerup? — sa'e han.

Ja, det er der vist Ingen, der kan forbyde Dem, — sa'e jeg. — Saa skal De bare følge Veien hen forbi Skolen og saa over Broen, og naar De saa er kommet forbi Dampmøllen og Smeden og kommer op paa Banken, saa gaar der en Vei til venstre. — — Det vil sige, — den maa De s'gu inte kjøre af, for saa kommer De til Ledreborg og Hertugdalen; — men naar De bare kjører lidt bedre frem, — saa gaar der en Vei til høire, og den gaar ad Boserup Skov til.

Tak skal De ha'e, — sa'e han. Er det nu den nærmeste Vei?

Nei, — sa'e jeg, — det er paa det nærmeste en lille Mils Omvei!

Men er der da ingen nærmere Vei? — sa'e han.

Jo, sa'e jeg. — De kan jo blot svinge a' her strax til høire og ned forbi Albrechts Gaard, — saa er De der jo paa et bart Øieblik. — Og saa kjørte han!

Men jeg kunde inte la'e være med bagefter at tænke paa, at det dog var forunderligt, — at saadan et pent, velklædt Menneske, der saa ud til at ha'e gaaet i en god Skole, ikke engang kjendte Veien til Boseruppe Skov, for der er da inte det mindste Barn i Svogersløv, uden som at det kjender den Vei, — og de har dog aldrig gaaet i Skole andet end som hos Degnen i Kornerup. — Men det var det, vi slap fra!

Han jollede saa ad Frederikssund til, — han i den røde Trøie, — men der var knebent gaaet en Time, — saa var han min Salighed tilbage igjen! — Han havde natyrligvis heller inte været i Frederikssund, men var blevet kjed af det paa Halvveien, — og nu vilde han til

Kjøge. — Og alle de Cøclistere, der stod paa Torvet, de raabte Hurra for ham og svingede med Huerne, — det var natyrligvis for at gjøre Nar af ham; — men det brød han sig aldrig et Gran om. — Han maa ha'e væ't en dølhær'ed Fyr, for han bare grinede af det Hele. —

Saa blev jeg gal, og saa sa'e jeg til vor Mo'er: — Nei — nu er jeg fær'ig; — det er første Gang at jeg har væ't til Stjerneløb, og det skal minsæl ogsaa blive sidste Gang! — For skal disse hedde de Bedste, — saa beklager jeg rigtignok de Ringeste. — Nei — staa her og spille Indejot for de Avekatter, — der er jeg ligegodt inte med. — Kald paa Tøserne, og saa følledes vi ad hen hos Per Larsen, Beværtningsmanden derhenne paa Torvet. — Og saa følledes vi ad hen til Per Larsen og fik os en lille Bid Mad og en lille Kop Kaffe med Hvedebrød. — Ja, — det vil sige, jeg for min Part, jeg tog da en lille Sort, men Fruentømmerne, — min Kone og Tøserne, de tog hver en Basse til Kaffen, — og da vi saa ha'de opædt, — saa sa'e jeg til vor Mo'er: — Ta' nu Din Kaabe og Din Sjalsklæ' paa, — og saa sa'e jeg til Tøserne: — Ta' nu Jeres Kaaber og Jeres Sjalsklæ'er paa; — og det gjorde de saa. — Og saa tog jeg min Senilje paa, — og da vi saa var paaklædte, saa bød vi Farvel til Per Larsen; — og saa sa'e vi Farvel til Per Larsens Kone, — og saa sa'e vi Farvel til Per Larsens Børn og til Per Larsens Svigermoder, — hun har jo væ't der i Huset i flere Aar. — — — Og saa sad der jo en hel Del Venner og Bekjendtere — og saa sa'e vi natyrligvis Farvel til Venner og Bekjendtere. — Og saa sad der en hel Del, som vi inte kjendte, — det var vist Tilreisendes, — som inte hørte hjemme i Byen; men dem sa'e vi inte Farvel til, — ved det, at vi inte kjendte dem. — Og saa lod jeg Bæsterne spænde for, — og da der saa var spændt for, — saa sa'e jeg til vor Mo'er: — Staa saa paa Vognen, — og saa, da hun var kommet op,

saa sa'e jeg til Tøserne: — Staa I saa paa Vognen! — Og saa stod jeg selv paa Vognen og gav Gaardskarlen Drikkepenge, — og saa bad jeg ham natyrligvis at hilse Kjøbmanden. — Og saa bød jeg Farvel til Gaardskarlen, og saa — — — — kjørte vi hjem til Kornerup.

Dyrenes Forstand.

Første: Jæ si'er Dig, at Dyrene ikke alene staar ligesaa høit i Forstand og Intelli—Instinct som Menneskene, men der er Mange, der staar meget over.

Anden: Sludder og Vrøvl, — hvorfra sku' Du vide det?

Første: Fra Læsningen. — Jæ kere mig inte om og gaa paa Snasker, men jeg studere mine Bøger, Aviser, Almanak og Blæksprutten og andre literaire Ting. — Og alt, hvad der anbelanger Dyr, klipper jeg ud. — Der gaar ikke en eneste Dag, uden saa er der et lille Dyr, — og saa er der et stort Dyr, der har udmærket sig ved det ene eller det andet. — Har Du aldrig læst om Maglekildes den patriotiske Hund. — Hvad? — Der ku' Du vel se, at det var en Hund, der hadde Forstand paa Politik, og det bar den uden at blære eller gjøre sig vigtig af det. – Hvad? — Det er der vel ikke mange Mennesker, der gjør den etter. — Saa her har Du da osse et Bevis paa, at Dyrene staar over Menneskene og har Forstand.

Anden: Det er mig lige kraftigt, om Dyrene har mere Forstand end mig, naar jæ blot har, hvad jæ skal bruge.

Første: De' æ svært, saa Du æ nøjsom! — Har Du aldrig lagt Mærke til, at naar Menneskene ska' udrette noget, saa henter de altid deres Exempler fra Dyrene.

Anden: Jo, — naar vi ska' ud og slaa et Slag, saa hedder det: — Lærken pifter i den aarle Morgenstund.

Første: Ja, saa har Du vel nok hørt, man si'er: Han er snu som en Ræv. — Eller, — han er glad som Fisken i Vandet.

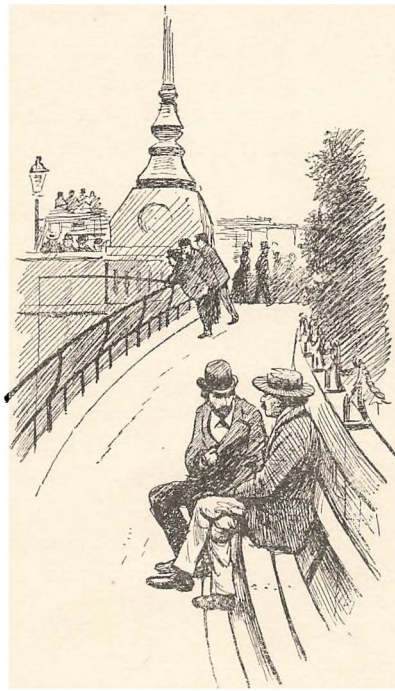

Anden: Jamen hvor mon Menneskene faa det at vide fra uden først at være gaaet i Vandet?

Første: Fra Videnskaben. — Læser jæ inte her i Kjøbenhavn, at en tydsk Professor har afluret alle Fiskene deres Sædvaner, saa han maa ligegodt være ligesaa klog som Fiskene.

Anden: Jamen han stikker alligevel inte saa dybt.

Første: Ikke det! — Det er nok ellers det, han gjør, for han er gaaet til Bunds i Sagen med Studeringerne.

Anden: Det var da kjedeligt, for saa er han vel dronet?

Første: Sludder, han har studeret Fiskene og si'r, at de har deres Spisetider, Sovetider og Arbeidstider, — saadan en Slags Normalarbeidsdag. — Og nogle af dem sover med aabne Øine, andre med lukkede. — Nogle sover paa høire Side, andre paa venstre. — Andre staar

paa Ho'det og sover, og Haier og Rokker ligger paa Ryggen og sover, og de faar alligevel Tid til at tage dem en Middagsskraber, og saa sover de saa haardt, at man kan fange dem med Hænderne. — Hvad si'er Du saa?

Anden: Jæ si'er, det er natyrligvis alle Fiskerkonerne, der har skillinget sammen til den Professor for at faa ham til at attestere saadan noget Sludder.

Første: Hvad vil det si'e?

Anden: Det vil si'e saameget som, at da min Kone igaar var nere ved Stranden og sku' kjøve Rødspætter, saa sa'e hun til Fiskerkonen: — Hvad er det, Rødspætterne er jo døde. — Døde, si'er saa Kjællingen, — nei, det ved den sødeste Grød. De tager dem bare en lille Blund, men her ska' De se en rigtig gulgrøn Torsk med Buxer paa. — — Hvad? — Nei, si'er saa min Kone, den er jo ogsaa død. — Død, vræler saa Kjællingen, — det ved den Alstyrendes den inte er; — prøv bare at gi'e den et Snit i Halen, ska' De se, hvor den spræller, — saa den vaagner ved det —, for den sover bare til Middag!

Første: Der ka' Du se, det er jo det, jeg siger, at Dyrene har Forstand nok til at tage dem en lille Skraber.

Anden: Det har vi andre jo osse, og det ha'de vi da, inden Professoren lurede Fiskene det a'. — Men mener Du da, at en Torsk osse er et klogt Dyr?

Første: Ja, det gjør jeg rigtignok.

Anden: Ja, saa kan vi nemt blive enige, saa er det bedst, Du beholder den Titel heretter. — Jeg sætter inte Pris paa den Rangforordning.

Sultan.

(Brudstykke af en Samtale i Alleenberg Have.)

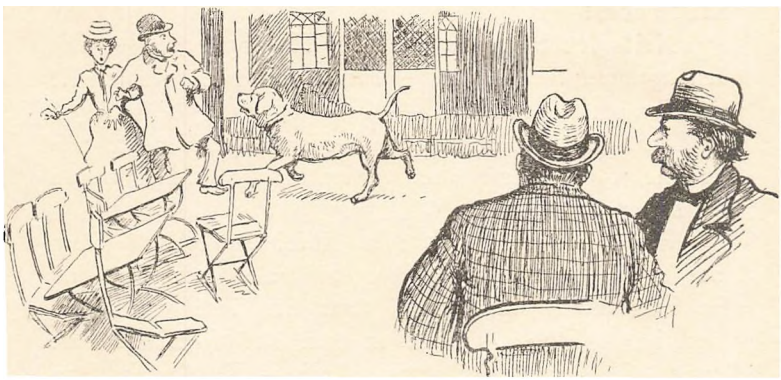

Første: — Jeg kan ikke forstaa, at Du vil ha' saadant et Dyr og fylde Æde i.

Anden: — Jamen jeg har virkelig megen Fornøielse og Adspredelse af saadan en klog Hund.

Første: — Adspredelse! — Se saa, — pas paa. — Se der, nu er han etter en hel Familie. — Kald paa ham, — ellers æder han dem.

Anden: — Sultan — Sultan. — Vil Du komme her Din Labant. — Naada. — Hinter med sig.

Første: — Hedder han Sulten?

Anden: — Nei — Sultan!

Første: — Hvor Fa'en kan Du nænne a' la' Hunden rende Verden igjennem med saadden et Navn. — Du maatte da ku' finde En, som det var bedre og opnævne ham etter. — Naar man læser i Aviserne om denne hersens rigtige Sultan, saa er det jo, — rent ud sagt, — forskrækkeligt at læse om. — Tænke sig, at saadden en Profet han ligger der og uden videre skjærer Næse og Øren a' baade Børn og Fruentømmer og andre Funktionærer, — det er jo forfærdeligt. — Man kan jo regne ud paa det hele, — at han maa være en ren Labant! — — — Jeg gi'er inte meget for hanses Kristendom!

Nei! Jeg tror inte, jeg bli'er Høistbydende, — hvis den kommer til Auction. — Han maa jo ha' glemt hele sin Konfemationslærdom. — — —

Anden: — Konfemationslærdom? Ja, den har han s'gu nemt ve' og glemme, — han har jo aldrig vaaren konfemeret.

Første: — Hva' har han inte? — Nei! — kom inte med den til mig! Hvordan Fa'en sku' han ku' faa Borgerskav som Sultan, naar han inte var konfemeret? — Tror Du inte, at han ska' fremligge sine Papire li'esaa godt som vi andre? — Ka' Du faa Borgerskav som Skoma'er eller Skrædder — eller hvikketsomhelst, — uden at Du maa ligge frem baade din Konfemationsattest og Koppeattest og Vaccinationsattest — hva'? — Og saa sku' han ku' faa Embede og b'ie Sultan uden Attest? — Nei — — den gaar inte i vorses Tid. —

Nei! — saadan som han opfører sig, sku' man tro, at han var en ren Indijanere eller Muhamedanere og inte no'et kristent Menneske.

Og saa si'er de, at han har i Lag et Hundrede Koner. — Ja, — jeg misunder ham dem inte! — —

Jeg har nok at gjøre med En. — Hun har saamænd gi'et mig mange graa Haar, — saa jeg kan da regne ud — omendskjøndt jeg inte har set ham, — at Sultanen han maa være hel hvidhaaret, — dersom han inte e skallej.

Anden: — Ved Du i Grunden, hvem der maa ha' ha't megen Lighed med den Sultan?

Første: — Nei — det ved jeg inte.

Anden: — Det var han Chresian Peddersen, som døde. — For det første var han ogsaa en Slags Mormon og ha'de flere Koner, — og for det andet, saa var han osse skallej. — —

Første: — Det er inte for det — det passer — men jeg si'er: — Uh! — Sikken en Svend han var, da han var i sin rigtige Velmagt! — — Der sku' en slem Dreng te' og nap's med ham. — Jeg glemmer aldrig en Historie, vi ha'de med ham. — Ja, — de' ligger mange Aar tilbaves i Tiden. — Da var vi en hel Del Handelsmænd og traf sammen i Skillingskroen; — der sku' være Marked i Kjøge Dagen etter. — Saa ved jeg Fa'en, hvaadden det gik te', — eller hvaadden de' inte gik te', men Ballaje de' b'e' der, — og saa li'som den staar paa det Høieste, saa springer Chresian Peddersen op og sla'er i Bordet og pifter i Fingrene — og saa si'er han — Hør! — Nu fløiter den, — det er Constantinopel, saa ska jeg s'gu ud.

Jo — Chresian Peddersen, — han ku' skaffe Respect. — — Han ha'de inte saalidt tilfælles med en Sultan. — — Saa for Pokker. — Pas paa. — Nu er din Sultan ude etter en anden Familie. — Kald paa ham — ellers æder han ogsaa dem.

Anden: — Sultan! Sultan! — Vil Du komme her, Din Labant!

Første: — Ja! — jeg kan mærke, Du ka' ha'e megen Adspredelse af den Sultan, — det er li'esaadan en Labant som den anden — saa Du har li'egodt vaaren heldig med Navnet. — —

Tag Sjatterne væk, Opvarter — og gi' os en ny Omgang!

Det gamle Hjem.

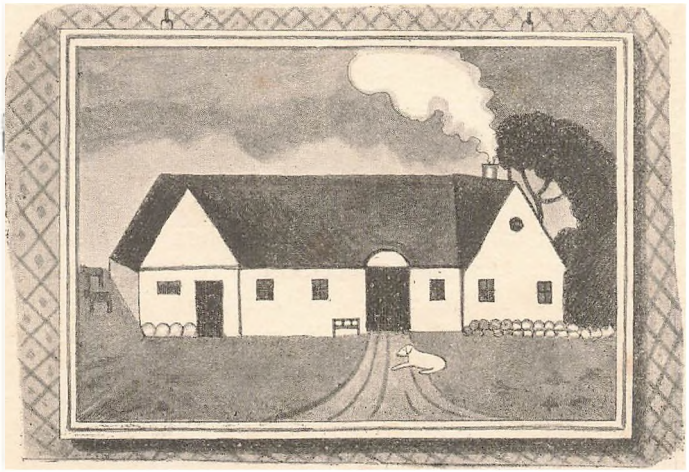

Nu har vi jo boet her i Kjøbenhavn i fire Aar; men man kommer dog li'egodt af og til tiled og længes efter sit gamle Hjem. — Men naar jeg saa bare sitter mig hen og ser paa Billedet der, saa er det lige bestemt, som om jeg var hjemme igjen, ved det at man kan se hver eneste Ting saa ualmindelig tydeligt, naar bare man kjender det altsammen iforveien.

Se nu den Længe, som De ser der, den ligger ud imod Landeveien. Det firkantede Sorte, som De kan se der, det forestiller Porten, som man kjører ind af, — og

saa er der osse en Port i den Længe, som ligger lige overfor, — men se, — den Længe, den kan De nu inte se, ved det, — at denne Længe her, den er høiere end som den anden Længe, som der osse er en Port i. — Og saa lige indenfor Porten, der ha'de vi saa Brønden, — vi ha'de noget ualmindelig godt Drikkevand, — men se, den kan De nu heller inte se, ved det at Porten er lukket. — — — Ja, det er li'egodt morsomt at man kan se alting saa tydeligt! — Og saa den Længe, som De kan se Gavlen af der tilhøire, det er Stuelængen; — men der kan De jo som sagt kun se Gavlen, og de to Fag Vinduer, De kan se, der ha'de vi Øverstestue, — og saa var der tre Fag Vinduer ud til Gaarden og tre Fag ud til Haven, saa det var jo en pen Stue. — Og saa var der en nydelig Have foran Stuehuset, men se, Haven, den kan De nu inte se saa stort af, ved det, at Maleren han har lavet Stengærdet for høit, — men saa er der Mange, der tror, at det Sorte der, det er Røgen, som slaar ned fra Skorstenen, og det kunde jo osse i en Hast ligne efter en Skorstensild, men se, det er det nu slet inte, for det er Toppen af et Ævletræ, der raver op ude i Haven, og den lille Røg ved Siden af, det er Toppen af et Kirsebærtræ. — Ævletræet, det bar Kavælævler og Kirsebærtræet, det bar disse spanske Bær, som de kalder Morreller. — Og saa var der jo no'ne andre Træer og Stikkelsbærbuske og Ribs og Solebær. — — — Ja, — det morer mig tidt at sitte og se paa det Billede, ved det, at det ligner saa udmærket altsammen. — Og saa var der en Gang og Buxbomhække; — men se, den kan man nu heller inte se, — uden som at man ved, hvor den ligger. — Og saa er der en Gevæxt ud paa Stuehuset; men om osse De kunde se den, kan De maaske knapt gjætte, hvad det er; — — men det skal jeg sige Dem, — de' er den gamle Bagerovn, som aldrig bliver brugt mere nu, — for nu bringer de jo Rugen

til Bageren. — Og fra Øverstestuen gik der saa en Dør ud til Haven, og den Dør kaldte vi for Havedøren.

Ja, — det er li'godt morsomt, at man kan se alting saa tydeligt. — — Se, Døren kan De jo heller inte se, ved det at Huset vender Gavlen til.

Og saa ha'de vi saadan et deiligt stort Møttingsted midt inde i Gaarden og et mindre Møttingsted for Kallehuset og Svinehuset, men det laa bag ved den Længe, som De inte kan se.

Og saa den Længe, som vender Gavlen herud imod Veien, den var indrettet til Hestestald i den ene Ende og til Kostald i den anden Ende og saa Fo'erlo i Midten. — Ja, — er det ikke morsomt, at man kan se alting saa tydeligt?

Og saa var der en stor Baas herved Gavlen, og der stod den røde Hingst, som tog Primmie flere Aar i Træk.

Og saa den Længe, som De kan se der, var Ladelænge; og der, hvor de to Vinduer sidder, der stod Tærskemaskinen; men se, Hestegangen, den ligger inde i Gaarden, saa den kan De inte se. —

Og saa den Længe, som De inte kan se, der var saa Kallekammer og Huggehus og Vognport og Hønsehus. —

Og saa inde i Porten, der var Hundehus, — vi ha'de saadan en nydelig Hund, som der hed Katuse, — han var opnævnt efter en Røvere. — — — Det sa'e Degnen, at der havde engang levet en Røvere oppe i Italien, der hed saadan, — — det kan jo forresten osse gjerne være, at han er opnævnt efter Hunden.

Og saa den Hund, som ligger der udenfor Porten, han hed Pelle; der er nu forresten Mange, som tror, at det er et Lam, men jeg ved, at det skal være Hunden,

for det sa'e Maleren selv, og han maatte da bedst vide, hvad han malede.

Og se, den lille Lystbænk, som staar der for Enden af Stuelængen, den har vor Fa'er og jeg sittet paa mange Aftener, — det vil da sige, om Sommeren, naar Veiret var godt; — og der var jo en øndig Udsigt helt over til Jens Christoffersens Gaard, som ligger paa den anden Side a' Veien.

Og henne bagved den anden Gavl paa Stuelængen der var der osse en Lystbænk, — den kan De nu inte se, — men jeg, som ved, hvor den stod, — jeg kan jo nok se den. — — Men den var nu ellers akkurat Mage til den, som De kan se, at der staar her.

Og saa var der et Lysthus nede i Haven, — og det har vi osse et Billede af. — Og min Mand og jeg og vor Søn og hans Kone, Karen Sophie, vi sitter allesammen omkring Bordet. — — Og Bordpladen den var lavet af en gammel Møllesten, — saa det var et stærkt Bord; de skulde nok la' være med at sla' i Bordet, naar der spilledes Kort, for det slog igjen.

Ja, det er li'egodt morsomt, at man kan se alting saa tydeligt, naar man bare kjender det iforveien.

Og saa de to Kalle, som staar tøirede her udenfor Gaarden. — Ja, — vi ha'de kuns lagt den ene til sel', den anden var lagt til hos min Søster i Glumsø, — som er Enke efter Jacob Jensen, — de ha'de nemlig saadan noget nydeligt rødt Kvæg af den reidi ægte røde, fynske Rasje. — De kan nok se, at Maleren har lavet Horn paa dem, det hører sig ellers ikke til, for de var kuns to Maaneder gamle, da de blev a'tegnede; — men se, det kom sig nemlig af, at inden han gav dem Horn paa, var der flere, der troede, at det var to Storke.

Og saa bagved Gaarden, der løber der en Aa, men den kan De heller inte se. — Og der ha'de vi lavet en stor Andepark til vore Gjæs, og de laa og snaddrede der hele Sommeren; — — vi ha'de gjerne saadan en tredive Stykker; — — alle vore Dyner de ere saamænd stoppede med Fjer af de Gjæs, som vi selv har opelsket.

Ja, — det er li'egodt morsomt ved det, at man kan se hver en eneste Ting saa aldeles tydeligt!

Og saa er hele Billedet jo malet saa ualmindelig akkurat, — naar De bare f. Ex. vil ligge Mærke til Tagrygningen, — den er li'esaa lige som en Snor og li'esaadan Stenene i Havegjærdet, — det er li'esom, at de var helt pent tilhuggede, og det var de dog slet inte; det var inte andet end som ganske almindelige Kampestene.

Jeg har en Gang væ't i Udstillingen paa Charlottenlund, — nei — Charlottenborg er det jo, det hedder; — men de Billeder synes jeg langtfra om. — — De var inte malet nær saa akkurat som dette her, — og de Malere de kalde sig endda som Kunstmalere.

Og saa har de ingen Seni for at vælle et Landskavsbillede! — Man ser saa at sige aldrig et Billede med en eneste reidi solid Bondegaard, — der var kuns en eneste Bondegaard paa hele Udstillingen, men det var en slem Gaard at vælle til at male efter; den saa ud, som om der hverken ha'de væ't spækket eller kalket i de sidste hele Snese Aar; — og i Stuelængen var der slaaet to Ruder ud i et af Vinduerne. — De Folk, der eiede Gaarden, ku' dog gjerne ha't den Forstand og pudse Gaarden lidt op, inden han malede den.

Nei, — de fleste af Landskaverne deroppe, det var rent ud sagt noget reidi Skidt; det var inte andet end

som Træer og Vand og saa Aaløb og Skræpper og Ukrudtsplanter over det hele, og den Slags Malerier de' ynder jeg nu inte.

Og saa var de jo langtfra som dette her, hvor man kan se alting saa tydeligt.

Dyrskuet paa Tromø.

(Refereret af vor stedlige Correspondent, Træskomand Egelund. Som et Slags Curiosum har vi bibeholdt Sætningsbygningen efter Manuskriptet.)

Redakteuren af „Tidens Perle".

I gaar den 3die Juni afholdtes det aarlige Dyrskue paa Torvet i Tromø. — Fra den tidlige Morgenstund skinnede Solen klart, og fra alle to Gaarde vaiede Flag, og fra Husene, saavel de smaa som de store, og pyntede Folk af begge Kjøn, saavel som Børn og alle andre Slags Kreatur vandrede festklædte til Dyrskuepladsen.

Den var ikke iaar der, hvor den var forrige Aar, men ligegodt ikke saa langt derfra, men nærved, da den laa ved Siden af paa en Jordlod tilhørende Mikkel Rasmussen, som om Aftenen var oplyst med couleurte Lamper (50), og to store Vognlygter ved Indgangen.

Der var udstillet 37 Dyr, 2 Gedebukke, en Masse Fjerkræ foruden Avlsdyr, som Harekaniner og andre Fugle og to Rottekatte.

For Ungdommen var der sørget for Forlystelser som Caroussel, Keglebane, Kraftprøve, Slangedame, en vild Mand (sort), en tam And (hvid) med fire Ben, — og et Faar med tre Ben og lam i Øret.

I Forbindelse med Dyrskuet var der Husflidsudstilling for Industri og Hjemmearbeide. — Der fandtes mærkelige Fremtoninger imellem de udstillede Gjen-

stande. Vi fremhæve særlig et Reisepibebrædt, som kunde forandres til Støvleknegt, Krølhaarsmadras, Styrtebadsapparat og Tændstikker, det var forfærdiget af Ungkarl Søren Hansen, der havde brugt 43 Aar og 172 Dage af sin Fritid til at fremstille samme.

Tromøs Journalist.

Dette enestaaende Stykke Arbeide erholdt 1ste Præmie — 5 Kr.

2den Præmie — 1 Kr. med Diplom — erholdt Smed Henriksen for en Proptrækker, der gik avet om, til at trække Flasker forkert op med — —.

Kl. 2 fandt Præmieuddelingen Sted, Formanden udbragte et Leve for Øens Befolkning og Kreature, der raabte Hurra, og var det vigtigste, da Øen levede af disse. — Resultaterne var over al Forventning, og man kunde med fuld Tillid se Fremtiden i Møde med Hensyn til Tillæget, naar det blot faldt lige saa heldigt ud som Forældrene, ja han mente Kreturet.

Alle Øens Beboere (130) og en fremmed Tilreisende overværede Uddelingen, efter at dog Kraftprøven havde fundet Sted paa Gaardejer Frederik Hartvigs Mark.

Hingsten Waldemar Sengsvin den 1ste tilbagelagde uden Anstrængelse den halve Mil, Banen 28 Gange

rundt paa 33¼ Minut, tæt fulgt af Sønnen Waldemar Sengsvin den 2den, der kom ⅞ Secund senere.

1ste til 3die Præmie uddeltes ikke.

4de Præmie fik altsaa Waldemar Sengsvin den 1ste, tilhørende et Aktieselskab — 10 Kr. og 30 Øre i Mønstringspenge.

5te Præmie — Waldemar Sengsvin den 2den, tilhørende Gaardeier Frederik Hartvig, som blev afvist. —

For Hopper

uddeltes heller ikke de 3 første Præmier.

4de Præmie — en rød Hoppe af Frederiksborgracen tilhørende Boelsmand Hans Jensen 4 Kr. 50 Øre.

5te Præmie — en brun Hoppe af Disbyracen tilhørende Boelsmand N. Svendsen 3 Kr. 25 Øre.

For Samlinger.

1ste Præmie tildeltes Gaardeier Frederik Hartvig — 10 Kr. for en Samling af 1 Tyr, 1 Ko, 1 Kalv, 1 So, 1 uvan Væder, 1 Puddel og 2 Turtelduer.

2den Præmie — Husmand Niels Gundersen 5 Kr. for en Kvie, 1 Gedebuk med Kid, 1 Posegris, 1 Toulouserhane, 1 Pekinghøne og 1 Bramaputragase.

Faar og Svin.

1ste Præmie — 5 Kr. — Husmand O. Hansen for 1 Knabstrupper-Orne, 1 Galtgris og 3 Beder.

2den Præmie — ½ Kr. — Husmand P. Ballesen 3 Harekaniner og 1 rødbroget So.

Flere Ærespræmier fordeltes desuden til Køer og Søer.

Herefter fandt en Presentation af Kjøretøier Sted, arrangeret nærmest for at vække den paa Øen slumrende Interesse for et velpudset Kjøretøi til Live — og derved

virke belærende til eventuel fremtidig Forbedrelse. — Presentationen blev hele Tiden fulgt med Liv især af Ungdommen.

1ste Præmie — 1 Dunk Ansjovis — Husmand Peter Rasmussen. Dommeren bemærkede, at Hestene passede slet, den nærmer burde have gaaet fjærmer; da det efter at Præmien var uddelt senere oplystes, at Manden havde kjørt Enspænder, bortfaldt Bemærkningen.

2den Præmie — 1 Æske Selesværte — tildeltes Sognefoged Jakob Jensen, dog med den Bemærkning, at hans høie Hat var afstrøget den forkerte Vei, at hans nærmer Ørenring var slet pudset, — endvidere misklædte det i høi Grad, at den ene Hest gik i Compte og den anden i Bringesele.

3die Præmie — Et Canariefuglebur — tilhørende Gaardmand R. Thomsen. — Dommerne bemærkede det uheldige i, at den fjærmer Hest var 11 Kvarter og den nærmer 9 Kvarter, det pyntede heller ikke, at begge Hestene vare forsynede med Halmviske bag Ørene, at Kusken manglede en Fortand og den ene Tommelfinger var, rent utilladeligt.

4de Præmie — 1 Pusterør — tilfaldt Kjøbmand Rosin, det bemærkedes dog, at Vognen manglede to Hjul og Hesten var halt fortil, dog maatte Dommerne tage Bemærkningen tilbage, da Rosin protesterede, det viste sig saa, at Vognen var en Gig, og at Hesten var halt bagtil af Spat.

5te Præmie — Et Vatterpas, tilkjendtes Peter Willumsen for et Forspand — det bemærkedes, at den ene Hest ikke havde affældet, og den anden manglede Sko, ligeledes var det uheldigt at binde Linerne sammen med Seglgarn og kjøre med 3 Rebskagler, det saa heller ikke godt ud, at Bidslet var lagt udenfor Munden paa den ene Hest, og at den anden rendte med Mulepose paa. — Dog bortfaldt alle Bemærkningerne, da det viste sig,

at Kjøretøiet ikke concourrerede til Præmie, men kun var kjørende med Baiere og Sodavand ind paa Pladsen, og at Kudsken var kjørt med for at vise sig.

Efter Præsentationen gik man til Festmaaltidet. — Talernes Række aabnedes af Kjøbmand Rosin:

Mine Herrer! Naar jeg tager her og beder om Ordet — ved — denne — for Øen saa minderige Dag, vil jeg først bede Dem med mig at sende ham en Tak, der har arrangeret det hele. — Formanden —, han er ikke alene, nu og da, saaledes Formand for Tromøs selskabelige Forening, — den conservative — den liberaldemokratiske Klub — Sangforeningen »Papegøien« — Formand for Bedækningsselskabet osv. m. m. nu og da, saaledes uafladelig, fremdeles etcetera —.

Det lille Grækenland maatte bukke under i Kampen med den store Overmagt, Tyrkiet. — Vi have her paa Tromø fulgt — saavel den Sag, som alle øvrige Spørgsmaal af Interesse for Europa osv. m. m. m. nu og da, saaledes uafladelig fremdeles — etcetera —, — men vi have dog ikke af Kjærlighed til Udlandet kastet Interessen bort af Kjærlighed til Indlandet, — men ere gaaede op i Kjærlighed til vor Gjerning og Hjem, — og Resultatet ser vi idag opvist i fortrinlige Kreaturer, som her ere tilstede til Øens og Landets Ve og Vel — — uafladelig — fremdeles — etcetera.

Jeg spørger: — Hvem er det vi skylde denne Fremgang? — Hvadbehager. — Jeg siger hvem! — Ikke mig, — nei, — men mange andre, og først og fornemlig denne Mand, som vi sætte i Særdeleshed uhyre megen Pris paa af vort Hjertes inderste Overbevisning — vor høit begavede Formand, Gaardeier Clemens Johansen.

Gid — gid han i mange Aar maa bevare Kraft og Evne og Lyst og ikke trættes, men stadig offre sig alt Godt —; al Godtes o. s. v. — m. m. — nu og da, saaledes fremdeles uafladelig — etcetera. — Han leve!!

Stærkt Bifald ledsagede denne Skaal.

Formanden takkede for Skaalen. Hvis hans Evner altsaa ikke var større end hans Lyst, eller omvendt f. Ex., da vilde han rimeligvis næppe være Formand Men han støttede sig altsaa til Mænd som Anders Hansen og Frederik Hartvig, der altsaa havde bedømt den for Øen ærefulde Samling Kreaturer.

Det var et byrdefuldt Hverv at være Dommer, men det er rimeligvis en let Sag, naar de ere fulde — f. Ex. fulde af Samvittighed og altsaa har gjort deres Pligt. — De havde inddraget de første Præmier og altsaa givet Sengsvin den 1ste 4de Præmie, han er altsaa nu f. Ex. gammel, men hans Afkom bliver altsaa betydelig yngre. — Han skulde blot indflette, at Hingsten stod opstaldet hos Anders Olsen, som havde været meget besøgt, idet han f. Ex. havde haft 7 Hopper à 2 Kr. 25 Øre i Staldpenge forrige Aar.

Vi tømme altsaa f. Ex. et Glas for Dommerne, der have bedømt Øens udmærkede Kreaturer — De leve —! — Hurra!!

Paa Dommernes Vegne takkede Frederik Hartvig, han vilde undertiden takke paa Dommernes Vegne, men sjeldent havde han endnu undertiden set en mere tiltalende Forsamling af Bæster og Kvæg og Svin, end netop her var tilstede i Dag, og det tydede hen paa en undertiden stor Dygtighed hos Udstillerne. — De leve — — Hurra!

Husmand Peter Rasmussen fik derefter Ordet:

Der er her en Mand tilstede, som vi alle se op til med Fortrøstningsfuldhed og Anstand og HjerteføleIses-hengivenhedsoverbevisnings Deltagelses Tilblivelse. — Denne Mand er Sognefoged Jakob Jensen. — Naar jeg nærmere udtaler mig om hans Naturalier og Venskabsformelser overfor enhver sporadisk Mand og Kvinde, da føler jeg ganske og aldeles en udvortes og indvendig

Bevæggrund, som gjør sig mere eller mindre gjældende paa de Maader ligeoverfor ham som en stor Taksigelseshengivenhed.

Han er Øens Embedsmand, Sogneraadsmedlem, Vand- og Gjerdesynsmand, Skorstenskigger, men han er ogsaa ganske og aldeles i Besiddelse af en undervurderlig Modtagelsesevne paa den Maade, at vi alle eftertragte en lignende Attraa paa Fremskridtbevægelsens Anstand og principale Følelsesbevisers Adkomst.

Sognefogeden leve. — Hurra!!

En Fremmed bad nu om Ordet.

Ærede Forsamling! — Som Tilreisende har jeg idag haft den Fornøielse at overvære Deres Dyrskue. Jeg vil strax udtale, at jeg aldrig har set eller været Vidne til noget lignende.

Forsamlingen — Bravo! — Bravo!

Nei, det har jeg ikke, jeg har nok hørt de smaa Skuer i Landet være uheldigt bedømt, men her er det ikke saaledes.

Forsamlingen — Bravo!

De Kreaturer, her har været talrigst repræsenterede, mine Herrer, — det er Slanger — Slangedamen stillede med 17 store og smaa, hun burde have haft 1ste Præmie. — Naa, man kan jo heller ikke kalde Slangen for et Husdyr. — Nei, jeg har mærket, at D'Hrr. ere altfor meget forelskede i deres eget, og ere blevne blinde, thi det, de i Dag har præsteret er en ren Parodi.

Voldsom Bevægelse i Forsamlingen.

Ja, jeg siger en Parodi paa et Dyrskue.

Bordet hævedes — Tummel — Raab — Ned med ham — smid ham ud — klø ham. — Da det gik til Haandgribeligheder, maatte Sognefogeden beskytte den Fremmede. — — Og Formanden lod strax spille op til Dans.

De Ældre stimlede om den Fremmede, det skal

være ,en omreisende Consulent, — men den Slags har vi ingen Brug for her.

Hr. Redakteur af »Tidens Perle«!

Slutningen sender jeg Dem imorgen, at De kan faa at vide, om den Fremmede er slaaet halvt eller helt ihjel. — Send Omgaaende 2 Kr. 25 Øre for Referatet!

Ærbødigst

Egelund,
Træskomand.

Tromø, den 3die Juni 1899.

Kirsten Niels Pæsen fortæller.

Det er en reidi Komedie, vi har her i Byen i disse Dage, da her er Inkuttering. — Vi er da fri for det, ved det, at vi ingen Jordlod har til Huset, men henne hos Hans Pæsens, der har de seksten Mand og en Hest, det er mange Mand paa et Sted — ja, det er saamænd.

Kosten har Hans Pæsen inte noget at bestille med — Soldaterne maa selv lave deres Forpleining, men der er ligegodt megen Uleilighed ved at faa saa mange Mennesker indkutteret paa et Sted. — Men saa er der jo ogsaa megen Plaser ve'et — for Gud Fader bevare's,

sikken en Komedie de Soldatere kan lave om Aftenen! — Der er en af dem, som spiller Ha'monika, og saa danser de andre med Pigerne — ja, om det saa er Maren Hans Pæsen, saa tyk hun er, — hun maa med, enten hun saa vil eller ei; — ja, hun maa saamænd.

Nei, vi har som sagt ingen Soldatere til Vort — ved det, at vort Hus er jordløst, — det vil sige, — vi har da en reidi rar Have. — Vi holdt i flere Aar et Par Faar, men det blev vi kjede af, — for Lammene gjorde saa megen Skade paa Haven, — saa nu holder vi Svin, ja vi gjør saamænd; — det er ellers forfærdeligt, saa Ævlerne er tossede til at blæse ner i Aar, jeg tror saamænd næsten ingen Frugt der bliver, — heller ingen Agurker, — — nej, — nu holder vi Svin, og naar man bare er lidt heldig med det, saa betaler det sig meget bedre end som at holde Faar.

Ja, — her er saamænd Forlystelser nok her i Byen, — det gaar lige Slav i Slav. — I Torsdags var der Barselgildes hos Peter Severin, og i Lørdags var der stor Begravelse hos Per Olsens, saa det gaar omtrent med Fornøielse hver Dag. — Og nu har de bygget baade Forsamlingshus og Missionshus, saa nu vil den nok komme reidi te'ed og skjære med Diletanttheater og Komediebal.

Vi har det jo ellers forfærdelig godt; vi har et godt Udkomme, og saa har vi en øndig Beboelse, for den er reidinok lavet om, efter at vi har sat i den. — Der er trei Fag Vinduer, som er til at lukke helt op! — Se, da vi kom der, var alle Vinduerne sømmede fast. — Og nu er Børnene fra Haanden. — Den Ældste han har lært Skrædderprofessionen hos Skrædder Mortensen i Kjøge; men nu har han selv lavet en Forretning i Haslev, og saa har han en mindre Handel og Udsalg i Thureby, som han kalder Futteral eller saadant noget; — ja — han har saamænd. — Og se, der har han saa-

dan en Naadlejomfru, som passer Futteralet, og se, — hun er nu hjemme hos hinneses Familie idag for at se til dem, og derfor maatte min Søn til Thureby idag, — — — og han har den lille Dreng med, som De nok kjender.

Det er kunstig nok, — da den Dreng blev født, — saa siger Christian, min Søn: — Hvad Navn skal vi nu la'e den Dreng døbe med? — Jeg synes, Du skulde la'e ham hedde Poul efter din salig Fader, sa'e jeg. — Men saa si'er hans Kone, Karen Marie: — Jeg synes dog, det er saa fælt fattigt, om Drengen skulde gaa Verden igjennem med et eneste Navn, — han skulde dog idetmindste have to Navne.

Saa sa'e jeg: Sla' op i Almanakken og se, hvad Dagen hedder; og det gjorde de saa, og saa saa' vi, at Dagen den hed Elias, og derved kom Drengen til at hedde Poul Elias.

Men nu har de deres Komedie med Drengen, naar han kommer over i Kjøbmandsbutiken, for saa spørger Butiksfolkene ham altid, om han er i Familie med Profetten Elias, og om han har sin Ildvogn endnu, og om inte han kan komme kjørende hen til dem en Dag i Ildvognen og saadan noget. — Men det gjør inte noget, for Drengen er jo kun to Aar, saa han har saamænd ingen Tanke om, hvad en Profetter er; — nej, det har han inte.

Min Søn han har ellers snart et pænt Hjem, kan De tro. — Han kjøber det ene nye Stykke brugte Møbel efter det andet. — Der er saa at sige ikke en Auktion, uden som at han kjøber noget. — Nu forleden, da der var Auktion efter Forpagteren paa Alslevgaarden, saa kjøbte han en Sofa — saadan en af dem, som de kalder Sovesalon; men Betrækket er saamænd næsten allerede opslidt, for han har jo seks Børn, og de bestiller næsten

inte andet end at glide paa Enden ner af Sovesalonen lige fra Morgen til Aften.

Det ene af Børnene, Tøsen, hende den lille Laavise, hun har jo væ't her i flere Aar, ja, hun har saamænd.

Det var en forunderlig Tøs, — det var Laavise, da hun var lille. — Der var saa at sige inte den Del eller Ting, der stod paa Bordet, uden som at hun skulde rode i det, — det var lige meget, om det saa var Fiit eller Smør, eller hvikket som helst. — Hjemme hos os gjorde det ikke saa nøje; men jeg blev tidt gal paa Tøsen, naar det skete paa fremmede Steder.

Saadan kan jeg huske, at vi var til et stort Barselgilde i Spjellerup hos Hans Pou'els. — Og saa kom vi tilbords. — Men om jeg saa var Menneske for at holde Tøsen fra at sitte og rode og gramse i alt Syltetøjet, og hvad der ellers stod paa Bordet. — — Og jeg snakkede godt for hinne, og jeg formanede hinne, — og Degnemadammen hun sad ligeoverfor Tøsen. — Og jeg sa'e til Tøsen: — Se, hvor pent Degnemadammen hun sitter tilbords, — se, om Degnemadammen hun sitter saadan og roder med Fingrene i Maden, — men det hjalp lige meget, hvilken Led jeg saa tog hinner etter.

Li'esom hun saa sitter saadan og fjolre, saa slaar hun begge Hænderne ner i et Tallerken med Rødbeder, saa Rødbedesavsen fløj om Ørene paa alle dem, der stod i Nærheden, — — og dersom inte Niels Rasmussen fra Haarløv ha'de fanget Tallerkeningen, saa var det saamænd smadret.

Men det skal man aldrig se, at hun gjør nu, nei, hun har rent ferandret sig med det, siden hun er vokset til. — Degnemadammen blev forresten syg kort efter, men det var dov inte af det, — det var denne Sygdom, som de nu kalde for Mavekastrat, og Doktoren sa'e, at den var komisk, saa den var inte til at kurere, og hun

døde da ogsaa. — Men hun ha'de jo forresten osse lidt i flere Aar af en Sygdom, hvor de inte kan faa Veiret, A'smag, eller hvad det er, de kalder den. — Gud, hvor Degnen han sørgede, — han var lige færrig ved at gaa rent fra Koncerterne; — ja han var saamænd.

Nu har de begyndt at ta'e Kantøfler op henne hos Niels Hendriks, og de si'er, at de gi'er godt iaar; men de fleste af dem er nok li'egodt inte fri for at være fordærrede og hal'raadne; — men Herredsfogeden han fik da li'egodt Fred'rik Jensen til at bekjende, at han inte ha'de stukket Ild paa Lars Madsens Gaard. Man skulde nu egentlig inte synes, at han ha'de ha't nødig at holde ham arresteret saa længe for at faa det ud af ham. — Han er kommet ud, — det er Fred'rik, det er bestemt, for jeg saa ham igaar.

Men jeg maa nok til'ed og liste a', for jeg lovede Maren Hans Pæsen at komme hen og hjælpe hende med Inkuttering. — Men dandse, det faar hun mig s'gu itte til, for man er li'egodt for gammel til de Kunster. — — Farvel. — —

Skomager Hvid og den fulde Mand.

Skjøndt Skomager Hvid var naaet ud over de halvfjerdsindstyve Aar, var han endnu lige saa ungdommelig, som da han var tyve Aar og fuld af Narrestreger. —

En Dag sad der en meget fuld Mand paa Hvids Gadetrappe, — Hvid forsøgte gjentagende Gange at vække ham; men da det ikke lykkedes, og han ikke vilde have Manden siddende der, hentede han en Spand fyldt med koldt Vand og dængede dette over Hovedet paa Manden; derpaa lukkede han lydløst Gadedøren og forsvandt i sin Leilighed. —

Manden vaagnede selvfølgelig, saae sig omkring og opdagede Husets Eier — en Farver Jespersen, — der stod udenfor sin Gadedør. — I den Tro, at det var Farveren, der havde givet ham Styrtebadet, overvældede han strax denne med en større Ladning Skjældsord. — Farveren, der var en noget ængstelig Mand, tog imod Skjældsordene og listede ind i sin Boutik. —

Manden reiste sig og dinglede saa om Hjørnet paa Farverens Eiendom og op ad Hovedgaden. — I Hovedgaden var Indkjørselsporten til Farverens Eiendom og Hvid kom nu i en Fart igjennem Gaarden og posterede sig i Porten. —

Den fulde Mand gik og talte høit med sig selv og skjældte ud paa Farveren. —

Hvid spurgte ham, hvorfor han var saa fornærmet, Manden gav saa en Beskrivelse af, hvorledes Farveren havde behandlet ham. —

Hvid hørte andægtig til. — Det er dog løierligt, at den Farver kan finde Fornøielse i, altid at fortrædige skikkelige op pæne Mennesker; — men forunderligt nok, — det har altid været hans Lyst. — — Jeg vil da haabe, at De gav ham en ordentlig Overhaling, for det har han saamænd fortjent. —

Hvad kom det ham ved, at De sad pænt og stille paa Trappen og sov en Kæfert ud! Han har vist ikke givet Dem Penge til den Kæfert — det nærige Asen! Nei, han maae skamme sig, maae han, — at behandle en pæn Mand, som De seer ud til at være, paa den Maade. — Tag mit Forklæde og tør Dem af i Ansigtet, Vandet driver jo af Dem!

Manden fik Skomagerens Forklæde. — — Lad mig hellere hjælpe Dem, sagde Hvid, og saa tørrede han Mandens Ansigt grundigt med Forklædet, der i Forveien var rigeligt indgnedet med Kønrøg; — Manden lignede en Neger! Den Fulde takkede. —

Gaae nu De, sagde Hvid; og lad det ikke bringe Dem i daarligt Humeur, at saadan en Vindbeutel har gjort Forsøg paa, at spille Halløi med Dem. — — Han er en topmaalt Nar! — En rigtig Gadedreng! — Og jo ældre han bliver, jo flere Tossestreger finder han paa. —

Saa klappede Hvid ham paa Ryggen, samtidig med at han klistrede en Plakat paa hans Frakke. — — Paa Plakaten stod med store, fede Bogstaver: »I a f t e n s t o r b r i l l a n t C l o w n e f o r e s t i l l i n g!« Og med den paa Ryggen vandrede han igjennem Byens Hovedgade.

INDHOLD

	Side
Han var myrderisk stærk	5
Den løbske Skomager	10
Kjøbet af min Bog	13
Madam Nielsen paa Nørrebro	16
Hans Hansen	21
I Folkestuen	29
Slagter Sytten ved 4de Regiment	38
Efter Svendsens Begravelse	44
Klubben i —by	49
»Min Søn Tævedor«	53
En brillant Historie	56
Lexikummet	58
Den høiere Lægevidenskab	64
Kjødkontrollen	70
Den Gule	77
Tak for sidst	84
Olsens Sjælevandring	87
En Passiar i en Landsbykro	93
Mosters Tommelfinger	97
Kvindesagen	104
Nysgjerrighed er en slem Ting	111
Jens Larsens Mening om Cycler	121
Dyrenes Forstand	130
Sultan	133
Det gamle Hjem	137
Dyrskuet paa Tromø	143
Kirsten Niels Pæsen fortæller	151
Skomager Hvid og den fulde Mand	156